

DS 53/
D 642 +

ĐÔI

0 126
AN VÔ XÊ

ĐỜI

SỐ 126 - NĂM THỨ BA - GIÁ 70đ
TUẦN LỄ TỪ 6-4-72 ĐẾN 13-3-72

TẶC BIỆT: MẤT XẾ

● MẤT XẾ : CON ÁC MỘNG
CỦA NHỮNG NGƯỜI CÓ XẾ
ngữ từ ● VỠ XẾ : tiêu ba ●
LUẬT GIANG HỒ : t.d. ● TÔI
THỜI XẾ : huỳnh bách chiến

CHÁNH TRỊ :

● NGỪNG HÒA ĐÀM BALE VỠ
THỜI HẠN : lý đại nguyên ●
NGÀY CHIẾN TRANH VIỆT
PHÁP BÙNG NỔ : HỒ CHÍ MINH
VỚI KẾ HOẠCH NAVARRE

VĂN NGHỆ :

● LUẬN VỀ TIỂU THUYẾT :
doãn quốc sỹ ● PHIÊU : tề đề ●
NGƯỜI KIA : truyện ngắn ●
GIỮA NHỮNG NGƯỜI ĐÃ
CHẾT : loãn hải thủy ● KẾ BẮN
MÁU : nguyên thủy long ● MẮT :
nguyễn dung phượng ● GIÁ
NHƯ... VÀ BIẾT ĐẦU... cạc sĩ

CÁC MỤC THƯỜNG XUYẾN :

● NÓI VỚI ĐẦU GỐI ● THƠ
ĐỜI ● SINH TỬ PHỦ ● TRANG
THƠ ● ĐỜI MUÔN MẮT ● ĐỖ
BUỒN TINH HOA ● THỜI SỰ
THẾ GIỚI ● THỜI SỰ TRONG
NƯỚC ● ĐIỆN ẢNH ● NHIẾP
ẢNH ● S. HOẠT NGHỆ THUẬT

Chủ nhiệm :
Bà TRẦN THỊ ANH MINH
Chủ trương biên tập

CHU TỬ

Tòa soạn 143-145 Cống Quỳnh S.G.
Đ.T. 22.323
(Phát hành mỗi sáng thứ năm)

Thời của Luật Giang Hồ

Nạn trộm xe là một, chỉ là một, trong những biến chứng của căn bệnh xã hội Việt Nam.

Theo những con số chúng tôi hỏi giới chức Cảnh Sát thì trong năm 1969 ở Sài Gòn có 5850 chiếc xe gắn máy bị mất trộm mà chủ nhân có khai báo. Sang năm 1971 vừa qua, trên toàn quốc có 11.600 chiếc xe gắn máy bị mất có trình nhà chức trách.

Cũng trong năm qua, có 70 chiếc xe hơi kiểu nhỏ (Honda 360 và Daihatsu đã bị đánh cắp tại Sài Gòn.

Nhưng cả đến xe quân đội, cũng bị đánh cắp.

Vẫn theo các giới chức trên, có khoảng vài ngàn chiếc xe Jeep của quân đội đã bị mất cắp, nhưng một phần lớn đã tìm lại được vì kẻ cắp tài tử nhiều khi chỉ lấy tạm xe để đi chơi không phải là kẻ cắp chuyên nghiệp lấy xe để mồi xẻ đem bán.

Riêng đối với Cảnh Sát, trong năm 1971 cũng có 12 chiếc xe Jeep Cảnh Sát bị mất cắp, thu hồi lại được 8 chiếc.

Trong số báo này, ba tác giả sẽ trình bày về nạn trộm xe và họa mất xe. Vì một vài trở ngại đặc biệt, một bài điều tra đầy đủ về nạn «Vỡ Xế» do hai phái viên của Đời đã không hoàn tất được, như chúng tôi đã dự định. Các giới chức Cảnh Sát hiện còn đang muốn kín đáo theo dõi một vài tổ chức Vỡ Xế lớn ở Sài Gòn, nên việc tìm hiểu và công bố các chi tiết về những tổ chức đó không thuận tiện.

xXx

Một trong những khía cạnh đặc biệt của nạn Vỡ Xế mà tất cả chúng ta phải chú ý là vấn đề áp dụng Luật Giang Hồ. Dù Cảnh Sát đã ra thông cáo rõ ràng đề yêu cầu dân chúng không được đăng báo nhảm nhí cho các kẻ phạm pháp xin chuộc lại xe theo luật giang hồ, nhưng đọc trên báo hàng ngày hơn một năm qua, người ta vẫn thấy bày ra nhan nhản những lời nhảm «Xin chuộc theo luật giang hồ».

Hiện tượng đó cho chúng ta một bài học.

Một xã hội tiến bộ là một xã hội có tổ chức, được ràng buộc bằng luật lệ chính thức. Luật lệ chính thức được bảo vệ, thúc đẩy do một bộ máy hành chánh, cảnh sát, quân đội.

Chỉ trong những xã hội đã man sơ khai người ta mới sãi luật rừng xanh.

Và Luật Giang Hồ là thứ luật không còn dã man sơ khai như luật rừng xanh, nhưng cũng không thuộc về thứ luật xã hội chính thức công nhận.

Luật giang hồ là thứ luật của giới giang hồ, trước tiên là giới anh chị sống ngoài vòng pháp luật, đề thanh toán với nhau về những dịch vụ ngoài vòng pháp luật qui định.

Luật giang hồ là hệ thống luật lệ phi chánh thức, bên cạnh hệ thống luật lệ chính thức của xã hội.

Khi người ta phải vin vào luật giang hồ để sống với nhau thì có nghĩa là hệ thống luật lệ chính thức đã không đáp ứng được. vì những người lo duy trì luật lệ đã bất lực, khiến người dân mất tin tưởng.

Vì vậy sự kiện sãi luật giang hồ là một biến chứng thể thảm của xã hội hiện nay, báo hiệu một hiện tượng lớn hơn là con người mất lòng tin vào trật tự xã hội. Sự mất lòng tin đó sẽ tạo ra các biến chứng thể thảm khác trong khung cảnh loạn lạc hiện nay.

nơi chuyện với đầu gối

KHA TRẦN ÁC

Vở xé

Đời số này là số đặc biệt về vở xé. Đầu Gối cần tự giới thiệu Đầu Gối vốn là một quái kiệt trong làng vở xé. Thành tích của Đầu Gối là «tôi» một lúc 47 cái xe hơi. Xin kể câu chuyện Đầu Gối thời 47 cái xe hơi để bạn đọc nghe cho đỡ buồn!

Đó là vào khoảng năm 1957, dưới triều đại nhà Ngô. Tướng Trịnh Minh Thế hồi đó đang nổi loạn, chống chính quyền đóng ở núi Bà Đen. Một đêm nọ, Đầu Gối cao hứng, mò tới núi Bà Đen, tìm gặp tướng Thế, gặp để chơi thôi, cho biết mặt, chứ cũng chả có mục đích gì. Khi Đầu Gối về tới Saigon thì bị tóm. Bị bắt mất đưa đi hết bót Catina tới bót Ngô Quyền, vv... đêm nào cũng tưởng mình bị thủ tiêu đến nơi rồi, nhưng rồi cuộc vẫn không bị thủ tiêu. Một sáng đẹp trời nọ, Đầu Gối được dẫn ra sân trước cửa bót, chụp hình chung với một số cán phạm mà Đầu Gối không quen biết không hiểu rõ họ bị bắt về tội gì. Hôm sau, tất cả các nhật báo ở thủ Đô đều đăng hình Đầu Gối chụp chung với các cán phạm kẻ trên kẻ dưới theo lời chủ thích rành mạch: «Đây là tên... Đầu Gối, hiệu trưởng trung học Lê Văn Trung, là một tên ăn cắp xe hơi lợi hại đã «thổi» 47 cái xe hơi. Cán phạm đã thú nhận tội lỗi!» Các bạn đừng nghĩ là Đầu Gối bị bắt, câu chuyện đã xảy ra hoàn toàn như Đầu Gối viết trên đây. Từ đó, Đầu Gối hiểu thế nào là chính quyền, thế nào là công lý, thế nào là sự thông tin chính xác của báo chí? Đầu Gối tự nhủ: «E... mà nó! Cầu trời khấn phật cho mình thoát cái ách này. Thoát

khỏi chốn lao lung, mình sẽ cũng viết báo, sẽ chửi cả nước, cho bõ uất hận». Nghiệp chướng của Đầu Gối bắt đầu từ đó. Ra khỏi tù, Đầu Gối bèn làm nghề viết báo, và trở thành tên ma đầu «chửi cả nước». Bây giờ thì Đầu Gối sám hối, nhưng nhiều lúc nghĩ lại thì cũng chẳng tội gì mà hối hận cho mất thì giờ.

Đó là dưới chính thể nhà Ngô. Còn dưới chính thể hiện tại, thì năm ngoái khi Đầu Gối dứt đơn xin tặc bán tờ Sống, bộ thông tin đã bác đơn, lấy lý do rằng, theo tờ trình của Cảnh Sát, thì Đầu Gối là người thân Cộng, đã từng ra mặt khu Việt Cộng ở Củ Chi, coi triển lãm khi giới của VC cùng với ông...Ng. thế Truyền. Vậy mà cho tới giờ phút này, Đầu Gối vẫn chưa bị bắt tặc kẻ chính quyền này quả là khoan hồng!

Tướng lãnh

Đời số tới là số đặc biệt về cái tướng lãnh. Tướng lãnh hiện nay là những người cầm vận mạng. Việt Nam trong tay. Đời đã có số đặc biệt về Bữa Ngải, về Bối Toán về Phá Thai, về đủ các thứ chằm bà lằng, mà không có một số đặc biệt dành cho tướng lãnh, thì quả là một thiếu sót trầm trọng.

Số đặc biệt về các tướng lãnh là một số rất công phu, đầy đủ mọi chi tiết về các tướng lãnh Việt Nam về gia cảnh, về tài cầm quân, tài dạy võ, tài vật, về những thói quen tật xấu của từng ông Tướng. Chẳng hạn về số quân của 43 vị tướng hiện dịch, chắc các bạn chưa biết số quân của Đại Tướng Khiêm là 45/102661, số quân của Đại tướng Cao V. Viên là 41/101268 số quân của Trung Tướng Đặng Văn Quang

là 49/118624, số quân của Thiếu tướng Nguyễn Cao Kỳ là 50/600094 số quân của tướng Phan Trọng Chinh là 51/400512, số quân của tướng Nguyễn Văn Toàn là 52/200032 v.v., điều nhận xét của Đầu Gối về các tướng lãnh là hầu hết các tướng lãnh đều tin ở bói toán tử vi. Do đó, số đặc biệt về các tướng lãnh sẽ phổ tỏ có py bản chỉ tay của các tướng lãnh để các bạn nào làm nghề bói tài tử có thể coi bản chỉ tay của các vị, mà đoán chơi cho đỡ buồn.

Kế mọn

Cách đây 2 số báo Đời. Đ.G trong bài «Kế mọn» đã hiển các nhà lãnh đạo Phật giáo thống Nhất một cái mẹo vặt như sau:

Các nhà lãnh đạo Phật giáo than phiền không có tiền để xuất bản báo, để kinh doanh, lấy tiền vận động cho Hòa Bình. Đầu Gối bèn đề nghị các nhà lãnh đạo Phật giáo nên theo gương nhóm Hộ Thích Nhơn, kêu gọi phật tử mười Phương, hùn cổ phần đóng góp mỗi người chút đỉnh, thì tức khắc không thiếu gì tiền. Thì vừa đây, các nhà lãnh đạo Phật giáo đã làm theo đề nghị của Đầu Gối, gửi thông bạch đi các nơi, kêu gọi phật tử giúp vốn bằng hai cách. Cách thứ nhất cũng đường tủy theo hoàn cảnh mỗi phật tử, cách thứ hai cho mượn tiền và tiền này sẽ được trả lại, tính cả vốn lẫn lời, na ná như Công khổ Phiếu.

Thế là đề nghị của Đầu Gối đã được áp dụng, chỉ thay đổi chút sù về chi tiết. Đặc biệt là chi tiết cũng đường. Dù sao thì sáng kiến cũng là sáng kiến của Đầu Gối và Đầu Gối mong các vị lãnh đạo sẽ trả tiền cái sáng kiến này cho Đầu Gối, trả chút đỉnh để làm duyên.

Đầu Gối ước tính sơ sơ Giáo Hội sẽ thu được ít nhất là 100 triệu vì 80% người VN là phật tử, trong đó những phật tử hằng tâm, hằng tín, tha thiết với phật sự, không thiếu gì. Đầu Gối không dám đòi nhiều, chỉ xin trả cho 1 phần trăm tổng số tiền thu được, vị chi là một triệu.

Giáo Hội cho biết khởi sự chiến dịch «sửa sai». Sửa sai đầu tiên là tu hành kỷ luật triệt để, ai đã đi tu thì phải ở chùa, chứ không được lằng lằng sống trong các tư gia, sửa sai thứ hai là cấm không được loan xôn, sự nam không được giao du thân mật với sự nữ. Sửa sai thứ ba là giáo hội phải có tinh thần thực tế, phải biết kiếm tiền, phải chăm dứt tình trạng «kiết» kinh niên khiến Giáo hội bó tay không thực hiện được công cuộc nào. Tinh thần «thực tế» mở màn bằng chiến dịch đi mượn tiền, chiến dịch này phải định thành công. Nhưng điều cần thiết như Đầu Gối đã viết là phải biết chọn mặt gửi vàng, tìm người sộp sẽ trao cho trách nhiệm khai thác số tiền cũng đường hoặc vay mượn của phật tử. Đặc Đối đã bản tiếng xin trao cho Đầu Gối khai thác, nhưng xem chừng các vị lãnh đạo Phật giáo vẫn còn thành kiến nặng về với Đ. Gối chắc Đầu Đối rất mất.

Trường chuỗi

Bạn đọc Văn Trang viết thư hỏi dự định trường Chuỗi của Đầu Gối là thực hay rồn và ông nghĩ ý hùn vốn. Trả lời: Đây là một dự tính đang dần.

Đất nước dù muốn dù không sẽ có những biến cố lớn trong những ngày tới. Nếu báo Đời cứ tiếp tục cái đà này, mà không chuyển hướng quyết liệt thì tha đi trường chuỗi còn hơn, nhất là lúc này làm báo khó sống lắm, không lỗ vốn là oanh liệt rồi. Đầu Đối có người quen, chỉ trồng hơn 100 cây chôm chôm mà một năm cũng kiếm được trên mười triệu. Dự định của Đầu Gối là trồng 1 triệu cây chuỗi và sẽ kiếm bạc tỷ, mọi thứ tư bản đang thì đưa đầu tư vào Việt Nam. Tại sao Đầu Gối lại không tự biến thành một thứ tư bản, dù là tư bản nước bọt, biết đâu chẳng ăn to. Chứ làm cái nghề đào bở có con này, chán lắm.

DÒNG ĐỜI

ÔNG NÓI GÀ, BÀ NÓI VỊT

Thái độ của nhà nước đối với quỹ tiết kiệm quân đội, tiền hậu thiệt là bất nhất Vụ này bắt đầu nổ lớn từ mấy quyết định của PTT Hương, cách nhau vài tuần.

Sau khi dự luận tỏ ra dị nghị về việc điều hành quỹ, ông Phó Gân bèn hạ lệnh Bộ Quốc Phòng thôi không được thầu tiền của lính nữa. Quyết định trên có liên hệ đến cả triệu lính, không tránh khỏi sự hoang mang. Cho nên, có lẽ tránh tiếng làm hoang mang tinh thần binh sĩ (báo mà bị buộc tội này thế nào cũng bị tịch), Phủ Cây Tùng ra ngay thông cáo ngày 7-2 gồm 2 điểm, đại ý giải thích việc ngưng thu hội chứng là để «giải quyết ổn thỏa nội vụ, cũng tìm một căn bản pháp lý vững chắc» và nói ghi rõ rành rành là «Quyết định không hề nhằm mục đích giải tán Hội quỹ tương trợ và tiết kiệm quân nhân» Thông cáo cho biết quyết định ngưng thu tiền lính mới là phát cả nông bản mở đầu. Phủ Cây Tùng sẽ đặt trọng tâm công tác vào việc «tạo lợi ích thiết thực và trực tiếp cho những người đã đóng góp», «đặt nặng chương trình phát triển mưu sinh» và «quy tắc hóa, hợp lý hóa và hữu hiệu hóa mọi tổ chức và mọi việc làm trong việc xử dụng quỹ».

Qua ngày 11-3, PTT Hương lại ra lệnh ngưng chức 4 sĩ quan cấp tá mãn việc ở Bộ Quốc Phòng để tiện việc điều tra. Nửa tháng sau, ông Phó Gân lại ra thông cáo khác. Có lẽ thông cáo sau này do một viên chức khác viết, nên đã chửi cha thông cáo ngày 7-2, phản búa Ủy

Ban điều tra chỉ có mỗi một nhiệm vụ là «mở cuộc điều tra nội vụ». Như vậy là mấy nhiệm vụ ghi trong thông cáo ngày 7-2 đã bị tiêu vong! Không rõ PTT Hương khui hũ mảm Quỹ Tiết Kiệm QĐ đến cỡ nào, nhưng những người có tội bắt đầu lo vãi dãi.

Ngày 23-3, hội đồng nội các thu hẹp họp bàn về quỹ Sau một hồi cãi nhau như mổ bò, hội đồng quyết định cho dẹp luôn quỹ Tiết kiệm QĐ, lấy cớ là nhà nước không ở kẻ nguyên tắc cho quân đội kinh doanh.

Quyết định của hội đồng nội các cũng giống như một người đàn bà giận lấy rồi vác roi đánh con.

Cứ xem thông cáo của Phủ Phó nói chắc như đinh đóng cột là không giải tán quỹ, rồi đến quyết định của hội đồng nội các chứng tỏ là tuy cũng làm lớn cả nhưng không ai chịu nghe ai. Do đó mới có cảnh ông nói gà, bà nói vịt, trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, không biết đầu mà mó.

Chính vì sự khó hiểu vừa kể, dự luận cứ việc tự tiện phụ đề Việt ngữ, nêu ra một mở giả thuyết. Chính tướng Quang, cánh tay mặt của TT, cũng phải ngần ngại, tuyên bố với đồng nghiệp Hòa Bình là có bàn tay lỏng là HK và lái phiệt Ba Tàu xía vô xúi bầy dẹp quỹ!

Giả thử quyết định dẹp quỹ do Quốc Hội, lời đồn dãi có thể hiểu được. Chứ hội đồng nội các thu hẹp gồm lèo lèo vài vị thượng thư ở kẻ như rùa, chẳng lẽ nội các lại có tinh thần hiếu khách đến cỡ đó sao?...

ĐỘC THỦ

Mất xe

Cơn ác mộng
của những người
có xe

người viết
NGŨ TỬ TỰ

Có thể nói không một người có xe nào ở miền Nam nước Việt này lại không bị cơn ác mộng mất xế âm ảnh. Và không một ai lại không từng được chứng kiến vài vụ mất xế ly kỳ, quen biết vài nạn nhân đau khổ. Cũng như nạn tham nhũng, nạn vô xế là một tai họa nặng nhất của miền Nam.

Từ năm 1965 trở lại đây, xe hai bánh và xe hơi được nhập cảng quá nhiều vào miền Nam, kèm theo là xe của người ngoại quốc, xe của kiều bào từ Kampuchia đem về, xe jeep phế thải của quân đội Mỹ bán ra khi họ rút đi. Số xe tăng gấp bội này cung cấp thị trường hoạt động cho quái xế.

Thành thật mà nói, giới có nhiệm vụ bảo vệ an ninh và tài sản cho dân chúng trong thành phố —

tức cảnh sát — đã không làm trọn nửa phần trách vụ. Vì nhiều nguyên nhân đưa đến nạn xe hơi, xe hai bánh bị mất trộm trầm trọng mà chúng ta sắp nói tới sau đây. Chúng ta không nói cảnh sát đã tỏ ra hoàn toàn bất lực nhưng chúng ta phải nhận nạn trộm xe bành trướng quá mạnh, vượt cả năng lực của cảnh sát của ta, một lực lượng cảnh bị mạnh nhất trong các quốc gia Đông Nam Á.

oOo

Anh N. một thân hữu của NTT, mua được một chiếc xe Jeep. Biết rằng mình không bao giờ có thể có tiền mua được xe hơi như người anh chám chút cho chiếc Jeep hơn cả chăm sóc vợ con. Anh ở trong một cư xá trước trường đua Phú Thọ. Đường vào nhà anh quanh

co như đường vào chiến khu. Mỗi lần anh cho chiếc Jeep vào cửa, hoặc buổi sáng lái cho xe ra đường là cả một vấn đề. Anh trang bị cho chiếc Jeep của anh 5 cái khóa, chưa kể một khóa công tắc điện đầu kín trong xe. Đêm đến, anh khóa cả 5 cái khóa, rút chốt công tắc. Vậy mà một buổi sáng đẹp trời, khi mở cửa sau một đêm ngủ, anh thấy chiếc Jeep biến mất. Cả cư xá không ai nghe tiếng động gì lạ trong đêm. Gặp NTT, anh rầu rĩ, mặt rách như cái mền Sakymen: «Đau quá. Đau hơn là vợ chết...»

Anh than thở như vậy và NTT nghĩ rằng có thể anh không nói đùa. Bởi vì thời buổi này, một người đàn bà tịch đi, chúng ta có thể dễ dàng vô được chỉ đàn bà khác — nhiều khi còn vô được chỉ đàn bà khác, trẻ hơn, đẹp hơn

tôi hơn nữa, nhưng bị mất xe là vô phương. Đừng nói gì đến xe hơi một hai triệu, xe Jeep bảy, tám trăm ngàn, một chiếc Honda cũ bảy giờ là 150.000 đồng, một chiếc Vespa EB, EC bảy giờ là 250.000 đồng trên dưới, với những người lương tháng chỉ hai, ba chục ngàn đồng, còn phải nuôi thân, nuôi vợ con, tiền đâu mà mua xe ??

Mà ở các thành phố miền Nam bây giờ, việc có cái xe thay chân không còn là một thứ xa xỉ có cũng được không có cũng không sao nữa. Cái xe với người thành phố là một vật bất khả thiếu để mưu sinh, một vật không có không được. Không có xe chạy gạo, chúng ta đói. Do đó, nạn mất xe quả là một tai họa khủng khiếp, một tai họa tuy đã được nói đến nhiều nhưng vẫn chưa đủ. Nhà cầm quyền đã phát động nhiều chiến dịch bắt trộm tại họ này nhưng cũng vẫn chưa đủ. Cần có một chiến dịch đại quy mô làm rung động xã hội mới có thể đem lại phần nào kết quả mong muốn.

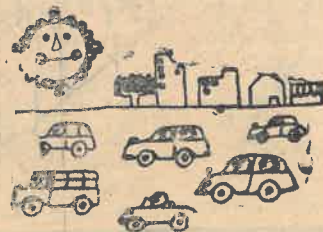
Dù đã bị mất xe hay chưa mất xe, chúng ta ai cũng biết chẳng ít thì nhiều đến những thủ đoạn thâm sâu quỷ khốc của bọn quái xế. Kể ra đây những thủ đoạn ấy, chúng tôi nghĩ là vô ích. Vô ích vì nhân viên cảnh sát biết về thủ đoạn trộm cắp nhiều hơn, kỹ hơn nhà báo, vì các nạn nhân không có điều kiện để tự bảo vệ tài sản. Khi ngay cả trong sân Bộ Tư Lệnh Cảnh Sát QG ở Sài Gòn cũng có xe bị mất, khi người ta thấy có những ông cảnh sát bị bắt quả tang ăn trộm xe, khi cảnh sát viên khi mất xe cũng chỉ còn biết đến cảnh sát cơ. Việc dạy nhau cách để phòng chỉ là một trò ngớ ngẩn.

XxX

Xe hai bánh — bị mất nhiều nhất là Honda mới, xe cũ đã đi được vài năm là có thể yên trí bị ché — thường bị mất ở ngoài đường, trước cửa nhà cửa hàng ăn. Xe tôi thì bị mất ở nhà và thường bị mất trong giờ giới nghiêm. Ai có quyền đi lại trong giờ giới nghiêm ?? Ai có quyền lang thang ở ngoài đường trong giờ tất cả mọi người khác đều phải ở trong nhà ??

Hỏi tức là tra lời vậy. Trong số quái xế hiện nay tuy vẫn còn những tên du thủ du thực nhưng đã có cả những người có quyền đi trong giờ giới nghiêm. Nói thẳng ra, đó là một số người có quyền mang vũ khí, có nhiệm vụ giữ an ninh cho đồng bào. Chúng tôi nghĩ đã đến lúc lực lượng cảnh sát phải phối hợp với quân đội mở một cuộc tổng kiểm tra xe hơi chặn xét tất cả những xe cộ đi lại ngoài đường. Việc làm này có thể gây ra tình trạng tê liệt một phần hoạt động trong vài ngày ở các thành phố nhưng chắc chắn, nếu làm được, sẽ đánh một đòn chí tử vào những tổ chức vô xế lớn cỡ quốc tế đang hoành hành quá nhiều ngày với quá ít trừng phạt trong xã hội ta.

xXx

Những lời đăng báo chuộc xe theo luật Giang Hồ, kèm theo số tiền thưởng với lời dặn: «kể cả nhân viên công lực» là một sỉ nhục lớn cho những vị nắm quyền cảnh sát xứ này. Gần đây, những lời đăng báo chuộc xe này còn dẫn dắt đến cái nạn khố chủ bị mất tiền thêm một cách oan uổng.

Một ông thương gia quen với NTT bị mất chiếc Toyota. Ông đăng báo chuộc theo Luật Giang Hồ và liền sau đó, được bọn quái liên lạc cho biết nếu muốn lấy lại được chiếc xe, ông phải nộp cho chúng số bạc 500.000 đồng.

Chiếc Toyota bị mất trị giá 2 triệu, nay chỉ mất có 500.000đ. Hãy còn rẻ quá. Ông bạn của NTT

sẵn sàng nạp tiền để lấy lại chiếc xe. Tiền được dẫn mang tới chỗ hẹn, chiếc xe của khố chủ được để gần đấy cho khố chủ trông thấy. Đề tiền xuống và ngồi vào xe lái về. Bọn quái còn đe dọa nếu báo cho cảnh sát biết để giải bày chúng bị bắt, chúng sẽ tới tận nhà thanh toán, đừng có trách.

Ông bạn làm đúng theo lời dặn. Hai vợ chồng ôm nửa triệu bạc tới, nơi hẹn là một tiệm nước đông người. Ngồi đó, hai ông bà trông thấy chiếc xe Toyota đậu cách đó chừng 300 thước. Gối bạc được để lại và không biết là kẻ nào ngồi gần đó lấy đi. Hai ông bà dắt nhau đi về phía chiếc xe nằm chờ với trái tim đập mạnh. Lái được xe về nhà, hai ông bà mừng quá là mừng. Nhưng hồi ơi khi mở máy xe ra coi, hai ông bà mới ngã ngửa người ra vì đó là xe khác.

Cũng là Toyota nhưng không phải là xe của hai ông bà. Đã mất xe lại mất thêm nửa triệu bạc, ông bạn của NTT lại còn sợ liên lụy, phải mất công đem xe đến nạp cho cảnh sát.

xXx

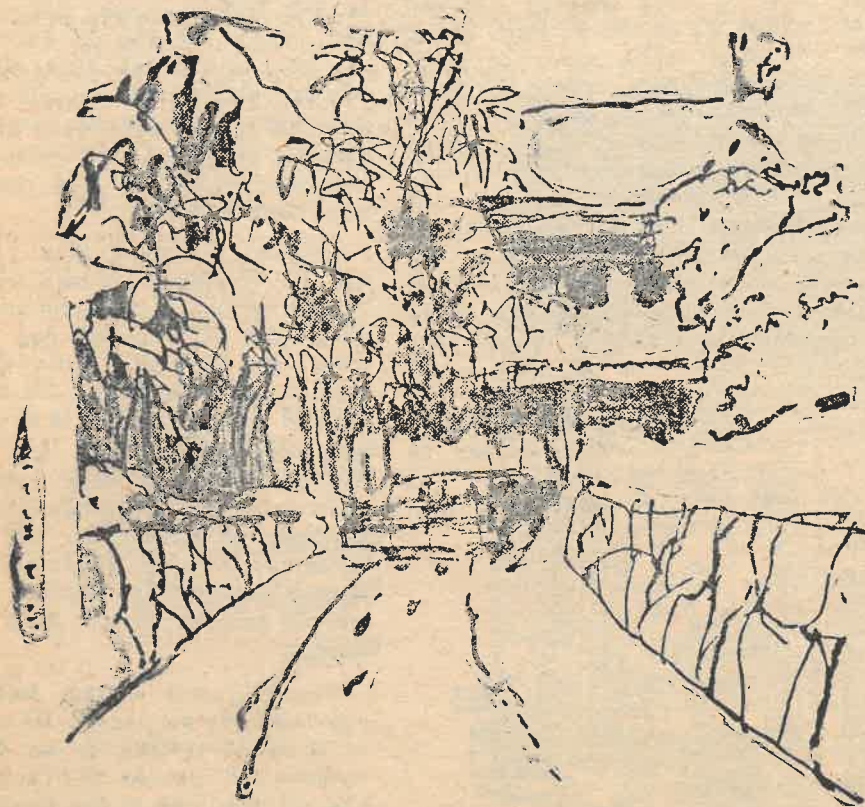
Không thể nói lên được nửa phần thâm thúy ruột của những nạn nhân bị mất xe. Cùng với nạn tham nhũng, nạn mất xe ở các thành phố của ta hiện nay phải được coi là một quốc nhục. Lời nói: «Nhặt làm xe hơi, VN làm chìa khóa giả» không phải là quá đáng. Bạn không thể nào giữ nổi xe dù có khóa cả 100 cái. Phải trừng trị thật nặng bọn ăn cắp xe. Nếu chính phủ có mạnh tay đem xử bắn vài trăm thằng ăn cắp xe bị bắt quả tang ngay ngoài đường phố, chắc dân chúng sẽ không có ai phao dõ... NTT

TÊ ĐỀ LẤY VỢ

Được tin ngày 1 tháng 4 năm 1972, bạn NGUYỄN TIẾN ĐỨC tức nhá văn TÊ ĐỀ sẽ làm lễ thành hôn cùng có PHAN TỔ HƯƠNG.

Chúc T.Đ hưởng hạnh phúc để mẹ với người đẹp.

Toàn thể TÒA SOẠN ĐỜI

TÉU LUẬN của TIỂU BA

Vồ xế

Vồ xế, âm thanh nghe đến nỗi gai ốc đối với những ông bà nào đã có kinh nghiệm mất xe là hai chữ lóng trong nghề của các tay chuyên môn sưu tập một cách phi pháp các loại xe, từ những xế 4 bánh de luxe đến các loại 2 bánh thực dụng, rồi đem mại mà không cần sang tên.

Trong thời đại vô, chụp, giựt này, ngành vô xế đang trên đà phát triển mạnh mẽ. Muốn biết «kỹ nghệ vô xế» làm ăn phát đạt như thế nào, bạn đọc chỉ cần chịu khó đọc kỹ trang rao vặt nơi các nhật báo thì rõ. Không ngày nào lại không có một vài nạn nhân tóc tai bơ phờ vác mặt buồn bã đến các ty quảng cáo để nhận tin với các «đăng giang hồ» xin chuộc xế. Tình trạng đó đã kéo dài trong mấy năm nay mặc dầu đăng dùi cui đã được bảo động rất kỹ đối với các «quái xế».

Quái xế

Những tay yên hùng chuyên đánh cắp xe được làng «mồi» đặt cho một tước hiệu là «quái xế». Năm bảy năm trước đây, giới vô xế chỉ làm ăn vật bằng cách thổi các xế loại nhỏ, rẻ tiền như xe đạp xe gắn máy Sach, Mobylette, Solex v.v..

Thời ấy giới vô xế mới chỉ được xếp loại với kẻ cắp vặt kiểu lắt tút, giựt giảy chuyên ở chợ mà thôi. Nhưng cuối ngày nền kinh tế VN mỗi leo thang «cách mạng» giới vô xế đã không còn tìm bắt nhưng loại xe rẻ tiền mà làm ăn qui mô hơn.

Những chiếc tu bin láng lẩy đã bắt mắt xanh của các đảng «sưu tập» xế và kẻ từ đó những quái kiệt trong làng xuất hiện.

Tại Saigon, «quái xế» rất đông, và mỗi khu vực lại có một hệ thống vô xế do một đầu nậu đứng đầu. Bao nhiêu xế vô được đều tập trung lại cho các tay trùm kiểm soát. Sau khi trùm cho lệnh, đàn em mới kéo xế đi «mần thịt». Do đó phần lớn các tay trùm đều thuộc giới anh chị, có bản lãnh, chịu chơi. Chịu chơi cả với giới dùi cui (dĩ nhiên thì bang giao này lúc nào cũng kín).

Quái xế cũng có nhiều hạng, hạng chuyên trị các con mồi lớn, và hạng thường chỉ được phép vô các con mồi nhỏ.

Trong bề ngoài giới quái xế không ai có thể phân biệt được đó là cậu công tử bột, con nhà lành hay là một tay anh chị vì trong thời gian gần đây quái xế không còn chỉ là nơi tập trung bọn người vô học, cầu bơ cầu bất mà còn chứa cả những người thuộc giới có ăn học đảng hoàng có nghề nghiệp nữa.

Kỹ thuật vô

Thời gian thuận tiện nhất cho các quái hành động là khoảng sáng sớm tinh mơ hoặc đêm tối. Cũng có nhiều bóng đêm càng tốt và sau khi đã điều nghiên chiến trường, các «lão quái» bắt đầu xữ dụng chiến thuật tốc chiến, tốc thắng.

Ưng ngay một chiếc khóa «pát pác tú» mở cửa xe, mở máy và phóng chạy như bay. Các động tác dễ và được huấn luyện kỹ lưỡng, chỉ cần văng khố chủ trong vòng năm ba phút là chiếc xe có thể «mọc cánh bay xa».

Nhiều tay anh chị nay đã giải nghệ khi nói đến việc vô xế để cho biết «càng thu ngắn thời gian bao nhiêu có hy vọng thành công bấy nhiêu». Trước khi biểu diễn vô xế, các quái thường đem theo một vài viên phụ tá để phụ việc canh gác bảo động. Nếu đang hành động mà con mồi dờ chừng «đề ma rờ» năm bảy lượt không chạy, hay «pan» bất tử thì các viên phụ tá cỡi xe gắn máy sẽ lẻ làng đến bốc «vai chính» dợt lệ vào đêm tối.

Đồ đạc của một quái xế giản dị gồm có vài chùm chìa khóa đủ loại hoặc một cái chìa khóa kiểu «tử thời bất tiết» xài cũng được là xong. Giới vô xế ít khi xài đến chó lửa vì khi bị động thay vì chống cự, các quái xế đánh bài tầu mã. Những quái xế thường dùng súng đạn để hộ thân bị xếp vào loại «tài tử», đôi quá nên nhảy ngang vì vậy thứ «tài tử» dễ bị mắc cạn. Bọn nhà nghề rất ít khi xài các đảng «tài tử» kể trên.

Gần đây dân thời xế thường ăn hàng tại các tư gia. Trước đó, chúng để ra một thời gian dò xét xem thói quen đậu xế của khổ chủ, giờ chủ ngủ cũng như giờ dậy. Sau khi đã điều nghiên cẩn thận, 4 giờ sáng khi hết giới nghiêm, giới vô xế ra đường nổ máy chạy. Khi khổ chủ thức dậy chỉ còn nước đi ở ông cô.

Đâu là những con mồi

Bất kể xế lớn xế nhỏ đều có thể là mồi của các quái xế, tuy nhiên mồi ngon lại phải được chọn lựa cẩn thận.

Giới quái xế đã hiểu rõ thị trường của chúng, và sự ưa thích của khách hàng nên thay vì vô đủ các loại xế như trước đây năm bảy năm, giới quái xế chỉ đặt trọng tâm vào vài ba loại xe.

Theo một tay anh chị có nghề cho biết giới vô xế thường không đụng đến các loại xe quá đắt tiền, mà người xài có thể đếm trên đầu ngón tay như các loại xe Buick đuôi dài, Mercedes, Mustang v.v.. vì khi vô được loại này mần thịt đã khó, mại hàng càng khó hơn và chủ nhân của những xế này thường là những bậc chức sắc lớn có thể gây khó khăn cho bọn quái một khi họ mất của.

Kể về loại xe hơi, giới quái, bây giờ khoái nhất là các loại xe Nhật như Mazda, Honda 360, Toyota v.v.. vì các loại xe kể trên rất dễ xài, máy móc giản dị, giá bán lại rẻ, hơn nữa khi vô được dễ cất giấu, lẩn lút. Chính vì thế, trong vòng một hai năm nay, trên các nhật báo người ta thường thấy dân mất xế Nhật đăng rao vặt tìm xe nhiều nhất. Sau xe Nhật là loại xe Jeep Mỹ phổ thái bán rẻ cho VN thường gọi là Jeep lùn.

Về loại xế 2 bánh, tất cả các loại xe như Honda, Suzuki, Yamaha... đều được dân «vô» chịu vì dễ vô, dễ mại khi đã vô được và số lượng lại lớn!

Loại xế 2 bánh thường bị đánh cắp ở các sân trường, đường phố và người bị đánh cắp dù có đi có bớt cũng rất khó hy vọng tìm lại được.

Giới quái xế kiếm được hàng triệu bạc mỗi tháng nhờ vào «kỹ nghệ vô xế». Xế 4 bánh thường khó bán hơn xế 2 bánh vì thế dân vô loại 2 bánh đông gấp 10 lần dân vô 4 bánh.

Luật giang hồ và việc điều đình

Trong khi mần ăn, dân vô xế thường phải chịu phục tùng theo một số qui luật của họ. Mỗi khi vô được con mồi, các quái xế phải «đần độ» con mồi đến một khu vực tập trung trước khi đem «luộc». Trùm quái sẽ quyết định về việc luộc hay không luộc con mồi và theo thông lệ thì các tay trùm nán nà chờ đợi thêm vài ngày để đọc «rao vặt».

Những kẻ mất xế, thường rất ít tin vào khả năng của đảng bạn dân nên mỗi khi mất xế thay vì đi có bớt trước họ lại chạy ngay đến tòa báo để đăng vài dòng «an ủi» quái xế trả lại xe. Dĩ nhiên lời năn nỉ đó phải được đi kèm với sự «cam đoan» tôn trọng luật giang hồ» và đồng thời với một giá chuộc tỉ lệ bằng 1/4 giá tiền một cái xe hay hơn nữa. Lời rao cần càng nhiều thành khẩn càng tốt.

Không lạ gì rất nhiều người có địa vị trong xã hội, cũng là ông này bà nọ mà vẫn phải «xuống nước» xin kết bạn giang hồ với đảng quái xế.

Khi đọc được các dòng rao vặt đầy «nước mắt», của khổ chủ, các trùm quái xế mới cho đàn em lau la tới thăm dò mồi cuộc đàm phán. Thường thì khổ chủ không dám ký kèo bớt một thêm hai gì nữa mà eán rằng xía tiền «mua lại» chiếc xe của mình với giá rẻ.

Trong các cuộc điều đình, người cho chuộc lẫn kẻ mất tiền chuộc đều cam đoan giữ «trong vòng bí mật» vì kẻ cho chuộc luôn luôn tìm lời dọa dẫm. Kẻ chuộc đôi khi còn phải đón tiếp «bạn giang hồ» như một ân nhân nữa.

Tuy nhiên cũng có vài trường hợp các quái xế bị gài bẫy và bị cho đi năm ấp để «sám hối» nhưng trường hợp này chỉ xảy ra cho các bọn quái xế tài tử hơn là bọn chuyên nghiệp.

Nhiều nhân vật tai mắt hay quen biết với trùm quái đã được ghi vào loại bất xâm phạm.

Tiêu quái nào lỡ dại mồi tới con mồi của những «người quen biết» với trùm quái sẽ bị xài xế ngay và lập tức sau đó trùm quái cho lệnh «nhả» con mồi cho khổ chủ kèm theo lời xin lỗi rất lịch sự.

Do đó, nhiều người khi mất xế nếu quen biết với Trùm Quái có thể chạy tới năn nỉ với trùm quái và chỉ trong chớp mắt nếu quả thật xế bị vô trong địa hạt kiểm soát các trùm thì khổ chủ sẽ được lãnh lại đồ đạc của mình không thiếu đến một món.

Tuy được nhiều người địa vị lớn trong xã hội kết bạn, lại có tiền tiêu vung vít đều đều số phận các quái xế rồi cũng không ra gì. Làm ăn năm bảy năm các quái xế có thể bị vào thăm ma vũ dai một cách bất ngờ hoặc vì đàn em phản hoặc vì gặp đảng viên dùi cui cao tay ấu, hoặc vì bị tố giác.

CẠC SĨ

Giá như... và biết đâu...

Giá như...

Chiều chủ nhật 26-3-72 khán giả Việt Nam khá đông chứng kiến hai cuộc tranh tài giữa Việt Nam và Trung Hoa quốc gia.

Thoạt An, tuyển thủ số 3 của VN hạ tuyển thủ số 2 Lin Chi Yuan của Trung Hoa ba ván : 6-3, 6-2, 6-1. Kế đó trận then chốt tuyển thủ số 1 VN Võ Văn Bảy cũng cả thắng tuyển thủ số 1 Trung Hoa Quốc Gia ba ván liền 6-2, 6-1, 6-0.

Nhưng điều mà Cạc tôi tìm thấy sự vẻ vang trong chiến thắng ấy là thái độ hòa nhã nhún nhận luôn luôn đẹp, luôn luôn lịch sự của cả An lẫn Bảy. Bảy lớn tuổi điềm đạm đã đánh, An còn trẻ măng mà đã sớm có thái độ nhún nhận đó thì bước tiến của chàng hẳn còn dài lắm!

Ngồi bên cạnh Cạc tôi là một cụ già râu tóc bạc phơ như cụ Trọng Nghĩa (vị sứ giả của Lễ Nghĩa Liêm Sĩ).

Tuy không quen biết, cụ bỗng quay sang chép miệng nói với Cạc tôi :

« Ông ơi, nhìn những người kia (ý cụ nói đến những tuyển thủ VN) mình quên đi phần nào những niềm vui nhục hàng ngày của những tín nghị sĩ buôn lâu, tương tá làm thịt những căn cứ Mỹ nó để lại cho mình... »

« Ông ơi, giá chính giới nước mình ai chức nào phận nấy cũng hoạt động tài ba và tận tình như An và Bảy thì làm gì đến nỗi mình chịu lép một bề với đồng minh Mỹ, và làm gì đến nỗi dân chúng bị bán đứng cho thứ tài phiệt ăn nhờ ở đậu Ba Tàu trong Chợ Lớn! »

Cụ vuốt râu (cũng giống cụ Trọng Nghĩa vị sứ giả của Lễ Nghĩa Liêm Sĩ vuốt râu) Rồi lắc đầu «ngao ngán nhắc lại hai chữ «giá như...» bỏ lửng đầy ý nghĩa.

Để đáp lễ Cạc tôi chỉ biết cười rười đồng tình, mà chẳng góp thêm được ý gì.

Giá như...

Biết đâu...

Suốt hai, ba tuần qua vấn đề giải tán quỹ tiết kiệm quân đội còn là một vấn đề nóng hổi. Không nhà băng nào có thể nhất đán có hàng tỉ vốn như vậy để kinh doanh, Mỹ cũng sợ, mà Tàu cũng sợ là phải. Nếu quả nhà kinh bang tế thế nào biết điều khiến quỹ này thông minh và chính xác, lại biết tự trọng danh dự tổ quốc như Bay và An khi điều khiển đường ban tranh hùng quốc tế thì phúc lớn cho đoàn thể quân đội biết chừng nào. Công cuộc quản trị nào, ngay như tại Mỹ là nước vô địch về tài quản trị, cũng chỉ đơn sơ theo phương trình 5 giai đoạn sau đây :

1 — LẬP KẾ HOẠCH (Plan-ning) ra sao đây để mang lợi cho những người chiến sĩ đã đem xương máu ra gìn giữ tự do cho miền Nam này.

2 — TỔ CHỨC (organizing) : Tổ chức kém thì vốn càng lớn càng lũng túng như thợ vụng khâu chỉ dài.

3 — BAN QUẢN ĐỐC (staffing) Có kế hoạch, có đường hướng tổ chức quy mô rồi thì ban quản đốc chính là khối óc của tổ chức. Chọn người vào ban quản đốc phải là

chọn mặt gửi vàng, chuyên môn đặt đúng chỗ, đạo đức tin đứng nơi.

4 — GUỒNG MÁY CHUYỀN MINH (directing) : Chỉ việc chuyển mình đi thôi, rồi rầm rộ mà vượt suối băng ngàn nuốt gọn con đường thiên lý theo hướng tiến bộ, chế ngự lũ tằm gửi Ba Tàu Chợ Lớn, gâng đuôi kịp Đại Hàn, rồi Tân gia Ba, rồi Đài Loan, quên những gì là vị kỷ, mà hướng về đại nghĩa vì quốc gia...

5. CẢNH GIÁC KIỂM ĐIỂM (controlling) : Con, tàu vượt suối băng ngàn trên con đường tiến bộ, nhưng chờ bao giờ quên tàu đã chạy nhanh hay chậm thì vẫn là sai một ly đi một dặm. Đó là cầm nang năm điều cơ bản đơn giản nhất của nghệ thuật quản trị điều hành bất kỳ điều gì, ngành gì chứ chẳng phải chỉ riêng cho quỹ tiết kiệm của quân đội.

Các nước họ dùng rác rưởi lượh thành tập trung lại trong nhà máy sản xuất ra thành đồ hóa cho đúng với chu kỳ azote của thiên nhiên.

Nước Mỹ mới đây dùng rác rưởi chế ra giấy in.

Thò là rác rưởi đã đóng góp phần văn hóa trong thế giới chữ nghĩa tinh hoa.

Saigon thì ba bề bốn bên rác rưởi vẫn tùm lùm đóng lờn đóng nhỏ đầy.

Trên thế giới có nơi xe buýt đã đến từng cửa nhà tư nhân để phục vụ vấn đề giao thông.

Saigon vẫn là thành phố si nhục và tử nhục của Honda Nhật bản phun khói và inh tai máy nổ và tai nạn lưu thông. Vẫn chưa tổ chức nổi lại một hệ thống xe buýt tư nhân như hồi 1954 mới đi cư.

Tư nhân thôi, cái gì dính vào thành công quân thì bị thâm tức khác. Như công quân xe buýt trước đây. Như E Giao chỉ.

Những người Việt như An, như Bảy ngành nào mà chẳng có. Biết đâu...

CẠC SĨ.

LUẬT GIANG HỒ

Nhẫn nhủ

Thưa các quý khách giang hồ từ hải, tôi đậu xe Datsun 1000 : EI 8000 trước nhà 82 Phan Đình Phùng ngày 8-2-72. Anh em nào mượn đi là lướt làm ơn cho xin lại. Xin đa tạ, cam đoan không rắc rối, giữ gìn lời hứa. Liên lạc : 146/M Tự Đức hay 96 Nguyễn Văn Thoại Bar Nieu Ước hoặc ĐT 96453 hẻm cây Diệp Phan-d-Phùng' hồi cô Lan.

Chuộc xe

ai cho chuộc xe SS-50 số đăng bộ GD 8159.E mất ngày 5-2-72 chiều tối tại nhà thờ PN. Cam đoan không làm khó. Xin liên lạc điện thoại 23.119 gặp ông Chăn.

Chuộc 50.000đ

Honda dame C.50 Theo luật giang hồ do bạn nào mượn SS trong sân nhà số 164 Hai Bà Trưng Saigon, tối 21/3/72, xe đăng bộ số SC-0057-D. Cam đoan không làm khó dễ. Hồi ông Sunder, 58 Ngõ đức Kế, Saigon. ĐT 21.897.

Thưởng 50.000đ

Cho ai tìm thấy xe Lambretta xám số EE. 5443, số sườn 261.611, số máy 796.634, đem đến địa chỉ 37B Trần Quốc Toàn (SG) kẻ cả nhân viên công lực.

Luật Giang Hồ

Ông bạn vàng nào đỡ nhẹ chiếc xe hơi Mazda 1.500 số EQ.0487 tại đường Hai Bà Trưng ngày 21-3-72 Xin chuộc lại với số tiền là 300.000đ liên lạc tại số 378 Hai Bà Trưng. Nếu ai biết chỉ dùm cũng được hậu tạ. Cam đoan giữ đúng luật giang hồ.

Mất xe

Honda kiểu 72 màu đỏ xam, mất tại nhà thờ Ba Chuông, Trương Minh Ký ngày 25-3-1972 hồi 18 giờ 30 số băng GT. 2732H số sườn SS50V 121090, số máy SS50V E-121090. Vậy bạn nào cho chuộc theo luật giang hồ 50.000đ cam đoan không khó dễ. Số nhà 334 Trương Minh Ký Gia Định. Số cũ 270.

Hậu tạ 300.000đ

cho bất cứ bạn nào hay nhân viên công lực tìm thấy chiếc xe hiệu Toyota Corona màu xanh mang số X.00438 mất tại bãi đậu hãng Esso đường Hai Bà Trưng và Thống Nhất sáng ngày thứ hai 6-3-72. Xin lấy Danh dự nếu tôi thừa gởi hay làm khó gì đến quý bạn thì quý bạn cứ thanh toán tôi theo luật giang hồ.

Nguyễn Thị Bạch Tuyết 2/42 Cư xá Lữ Gia Phú Thọ (gần trường tiểu học Lữ Gia).

Thưởng 200.000đ

ai tìm được chiếc Jeep Capot cao số EI 3693 sơn màu trắng, nệm đỏ, mui đen, bị mất rặng ngày 7/3/72 tại Lê Quang Định. Cam đoan không làm khó để giữ đúng luật giang hồ. Liên lạc 387 Lê Quang Định Gia Định ĐT 41912.

Hậu tạ 300.000đ

Cho ai kẻ cả nhân viên công lực tìm thấy chiếc xe Jeep Land Rover số EP 7722, mất tại đường Dương Công Trừng Chợ Lớn ngày 19-3-72 Hồi Ô. Lý Loan, 40 Dương công Trừng ĐT. 51.079

Mất xe

Datsun EI 8000 8-2-72 Phan-d-Phùng Darao. Ai nhặt được xin đến số nhà 116M Tự Đức Dakao hay 96 Nguyễn Văn Thoại Bar New York Đ.T. 96.453 bẻm Cây Diệp Phan đình Phùng Dakao xin hậu tạ 300.000đ cam đoan không làm khó dễ hoặc ai mua làm xin chuộc tại. (Liên lạc cô Lan.)

Mất xe

ngày 20-2-72 lúc 9 giờ tối tôi có mất 1 chiếc xe hiệu Daihatsu EO 7342, số giàn 159401 số máy 926361, số lô chìa khóa S 705 tại 758 Phan d. Phùng S.G nếu ai bắt gặp hoặc chỉ

Trên đây là vài mẫu nhẫn tin đang báo trong số nhan nhản những tin đồng loại được đăng trên các nhật báo Saigon mỗi ngày. Những mẫu tin này quá nhiều. Làm người đọc sốt ruột. Lối hành văn và ngôn ngữ của những tin này đều giống nhau. Chỉ có số xe, nơi mất xe và địa chỉ của nạn nhân đau khổ cùng số tiền thưởng là thay đổi.

Sau phút bàng hoàng, ngỡ ngác đau hơn bị thiến, buồn hơn khi bố mẹ chết" khi thấy chiếc xe thân yêu, quý báu của mình vừa dể dờ đã không cánh mà bay, nạn nhân chắc là chết rên, văng tục dữ dội lắm. Nhưng khi đăng báo Luật Giang Hồ với hy vọng chuộc lại được chiếc xe bị mất với giá tiền chừng 1 phần 3 trị giá thật của nó, nạn nhân nào cũng tỏ ra lịch sự, nhún nhường có thừa. Khốn khổ nạn nhân là người công dân VN sống trong những thành phố Cảnh sát, an ninh đầy dẫy nhìn đâu cũng thấy những người mang võ

khí, mà khi bị mất trộm của riêng lại không dám gọi thẳng thần ăn cắp là...ăn cắp. Người ta trân trọng và thân mật gọi ăn cắp là «bạn». Như «bạn» nào cầm nhầm chiếc Honda. Xin vui lòng cho chuộc...» Người ta không dám gọi thẳng ăn cắp là...thằng ăn cắp đã đành, nhiều người còn không dám đăng báo là xe mình bị mất cắp—Sợ thẳng ăn cắp nó giận nó không cho chuộc chẳng?—người ta nói rằng xe bị mất, bị lấy làm, ai nhặt được xe v.v...!!

Bị mất của, đáng lẽ người ta được chửi toáng lên cho đỡ uất ức, người ta lại phải nhún như con chi chi phải chi thêm vài trăm bạc đăng báo nhẫn tin Luật Giang Hồ. Và thế thốt đủ điều : «Cam đoan không làm khó dễ, tôn trọng luật giang hồ...» Chỉ còn thiếu có câu : «Thằng nào nói láo thẳng đó lậm con chó...»

Đau đớn hơn, người ta còn phải kể khổ, tả oán với hy vọng làm cho thẳng ăn cắp mũi lòng, thương hại người ta kẻ lẽ, «Công chức nghèo, chỉ có

chiếc xe 2 bánh để chạy gạo. Linh nghèo, gia sản chỉ có độc nhất chiếc Honda. Nữ tư chức nghèo, làm không đủ ăn, phải có chiếc xe thay chân».

Xin thẳng ăn cắp nhẫn lòng thương... cho chuộc xe. Hồi ơi... còn có trường hợp nào vô lý đến như Luật Giang Hồ không ?? Cả đến Sư quán ngoại quốc ở Saigon bị mất trộm xe hơi cũng đăng báo xin chuộc theo luật giang hồ. Không biết trên trái đất này còn thành phố nào có cái luật giang hồ quái gở ấy ?? Xe của mình để đó, có thẳng khốn nạn nó lên nó lấy đi, thế là xe ta thành ra xe của nó—Ta phải van xin năn nỉ nó để nó cho ta chuộc lại cái xe của ta ?? Kể cả thủ đô Ma Ni La của Phi là nơi các hãng du lịch, hàng không căn dặn du khách để phòng trộm cắp và là nơi trước đây được kể là nhiều trộm cắp nhất thế giới bây giờ chắc đã thua xa Saigon về cái luật gọi là Luật Giang Hồ.

MỘT VÒNG THẾ GIỚI

BẮC ÁI NHĨ LAN: Nội chiến vì Tôn Giáo

Trong khi ngày lễ kỷ niệm Chúa Jesus phục sinh đang tới thì tại Bắc Ái Nhĩ Lan, cuộc nội chiến đang bùng nổ giữa những người cũng theo đạo của Chúa Jesus nhưng khác ngành, đó là người Tin Lành và người Công Giáo. Sau cuộc chiến tranh Ấn Độ, có gốc rễ tôn giáo, cuộc nội chiến ở Bắc Ái Nhĩ Lan khiến người ta tự hỏi vai trò Tôn giáo có thể làm gì để mang lại hòa bình cho nhân loại?

Nguyên xứ Ái Nhĩ Lan, sau nhiều thế kỷ lệ thuộc Đế Quốc Anh đã được trao trả độc lập vào đầu thế kỷ này. Hai hòn đảo nằm bên nhau, không thể kết hợp thành quốc gia, một phần lý do vì tôn giáo. Người Anh theo một giáo phái Tin Lành (Anh quốc Giáo) trong khi người Ái Nhĩ Lan theo Công giáo, thuộc tòa thánh La Mã.

Năm 1921 Ái Nhĩ Lan độc lập nhưng sáu quận phía bắc có đa số dân theo đạo Tin Lành đã được sát nhập vào nước Anh, gọi là miền Ulster. Trong 6 quận đó vẫn còn nửa triệu người Công giáo và gần nửa thế kỷ nay họ bị kỳ thị, áp bức về nhiều mặt, bởi một chính phủ địa phương nằm trong tay khối đa số Tin Lành hơn một triệu người.

Trẻ em ANL chơi trò chiến tranh và phụ nữ trong đạo quân IRA đang tập bắn.

Năm 1968 ở Bắc Ái Nhĩ Lan nổi lên một phong trào đòi quyền cho dân Công giáo, một phong trào bất bạo động. Cô Bernadette Devlin 26 tuổi được bầu làm đại biểu đại diện cho họ vào quốc hội Anh. Phong trào dân quyền này được cả nhiều người Tin Lành tiến bộ tham gia. Họ đòi hỏi cho người Công giáo có đại diện trong chính phủ địa phương, và được hưởng các điều kiện sống về nhà ở, trường học, công việc làm như người Tin Lành.

Các cuộc biểu tình bị đàn áp, biến thành bạo động. Mặt khác, một số thanh niên Tin Lành quá khích đã đột kích đánh phá và đốt khu gia cư của người Công giáo ở Londonderry và Belfast.

Máu và lửa đã sôi cuộn thêm máu lửa và cuộc xung đột giữa hai khối dân càng ngày càng trầm trọng. Người Công giáo đã làm phục sinh đạo quân bí mật IRA, (Quân đội Cộng hòa Ái Nhĩ Lan) một tổ chức chuyên đánh du kích trong thành phố. Họ đặt mìn, ném lựu đạn, đột kích các toán quân đội Anh, phá các công sở, tiệm buôn và rập chớp bóng của người Tin Lành.

Dù miền Bắc Ái Nhĩ Lan có quyền tự trị rộng rãi và một chính phủ riêng, quốc hội riêng, nhưng chính phủ Anh ở Luân Đôn cũng

phải bảo vệ an ninh cho miền này bằng cách gửi quân đội sang tăng cường.

Hiện nay số quân Anh gửi sang đã lên tới 14.500 người và còn 4.000 sẵn sàng lên đường. Trong tuần trước sau khi thảo luận với thủ tướng Bắc Ái Nhĩ Lan không đi tới sự thỏa hiệp nào, thủ tướng Anh Edward Heath đã phải đưa ra quyết định thi hành quyền cai trị trực tiếp đối với miền Bắc Ái Nhĩ

Một nạn nhân sau vụ nổ ở Belfast

Lan đề duy trì trật tự tránh cho xứ này thoát khỏi cuộc nội chiến thực sự.

Trước đó, các cuộc khủng bố đã leo thang ở thành phố Belfast. Một trái bom nặng 100 pounds đã nổ ở một khu phố đông đúc làm chết 6 thường dân và bị thương 146 người. Trước đó quân khủng bố còn điện thoại báo cho nhiều người biết sắp nổ ở một phố khác khiến cho dân chúng đổ xô vào khu phố thực sự bị gài bom này. Rõ ràng họ có ý định giết càng nhiều người càng tốt.

Trong mấy tháng nay có 325 vụ gài bom, và người lính Anh thứ 55 đã chết. Trong khi đó khu người Công giáo ở Londonderry cũng bị gài bom khiến 26 người bị thương. Để đối phó với đạo quân IRA của người Công giáo thì lãnh tụ quá khích William Bill Craig của người Tin Lành đe dọa họ đang tổ chức đoàn Vanguard để chống trả.

Quyết định của thủ tướng Anh trong tuần trước không biết có dập tắt được ngọn lửa nội chiến âm ỷ này chăng?

TÀI CHÁNH :

Số phận Mỹ kim vẫn bấp bênh

Năm ngoái, tổng thống Nixon đã đưa ra biện pháp phá giá đồng Mỹ kim 8,6 phần trăm để trấn an các quốc gia đang nghi ngờ giá trị của đồng bạc này. Lý do của sự phá giá là sự khiếm hụt trầm trọng suốt 10 năm của cán cân chi phí Mỹ. Nước Mỹ chi ra quá nhiều tiền khắp thế giới, trong khi thu về rất ít, số

chênh lệch năm ngoài lên tới hơn 23 tỷ Mỹ kim. Các nước Tây Âu và Nhật tính trừ 50 tỷ Mỹ kim trong ngân hàng trung ương, trong khi vàng dự trữ của ngân khố Mỹ chỉ có 10 tỷ bạc. Nếu các nước đều đem Mỹ kim đổi lấy vàng thì Mỹ sẽ phá sản. Vì vậy ngày 12-8-71 Nixon đưa ra biện pháp kinh tế, trong đó có vụ ngưng quyền đổi Mỹ kim lấy vàng của các nước. Tiếp theo đó, tháng 12 Nixon phá giá đồng Dollar 8,6 phần trăm, sau khi Bộ trưởng tài chính John Connally đã họp với các bộ trưởng tài chính của mười quốc gia giàu nhất thế giới.

Sau ba tháng bị phá giá, đồng Mỹ kim hiện nay lại đang ở trong tình trạng bấp bênh.

Lý do là ngân hàng trung ương các quốc gia giàu vẫn phải tích trữ một số Mỹ kim quá lớn, mà vẫn không thể đổi lấy vàng của Mỹ. Họ bèn tìm cách ngăn trở không mua thêm Mỹ kim vào nữa. Chính phủ Hòa Lan ra lệnh cấm trả tiền lời cho các tiền ký thác bằng Mỹ Kim trong các ngân hàng Hòa Lan. Nhật Bản cấm các hãng chế tạo không được nhận tiền đặt cọc ứng trước bằng Mỹ kim nếu không được Bộ Tài Chính cho phép.

Theo đà đó, đồng Mỹ Kim sẽ càng ngày càng bị mất tin nhiệm. Năm ngoái chính phủ Anh muốn trả món nợ một tỷ Mỹ kim cho Quỹ Tiền Tệ Quốc Tế (IMF) nhưng bị từ chối vì Quỹ Tiền Tệ đã chứa đủ số Mỹ kim luật định.

Tháng trước một nhà ngân hàng Mỹ đã đề nghị một biện pháp cứu vãn giá trị đồng Mỹ kim ở ngoại quốc. Người ta đề nghị chính phủ Mỹ mua các cổ phần của các công ty Mỹ (hoạt động khắp thế giới) rồi bán cho các chính phủ ngoại quốc để thu hồi bớt số Mỹ kim về.

Ngoài ra thống đốc Ngân Hàng Trung Ương Mỹ sẽ đề nghị tăng lãi xuất các món tiền ký thác đoàn ký ở Mỹ, để thu hút tiền từ ngoại quốc trở về.

Tuy nhiên hiện nay các quốc gia đòi hỏi phải tìm cách tạo ổn định cho nền tài chính quốc tế, mà đồng Mỹ kim hiện được dùng làm tiền tệ căn bản. Muốn ổn định nền tài

chính quốc tế thì phải loại bỏ vai trò của đồng Mỹ kim đi, thay bằng một loại ghi tệ quốc tế, như loại chứng khoán đặc biệt (Special Drawing Right : SDR) của Quỹ Tiền Tệ IMF đang dùng. Và sự thay thế đó có nghĩa là thế lực Kinh tế chính trị của Mỹ sẽ bị suy giảm.

BÁO CHÍ

Một Sóng Thần kiểu Mỹ

Nếu Nhật báo Sóng Thần đã làm sôi nổi dư luận Việt Nam với vụ liệu minh tố cáo tội lỗi của các viên chức lớn, thì ở bên Mỹ một kỷ giả có uy tín cũng đang làm nước Mỹ ồn ào về các lời tố cáo của ông liên quan đến đảng Cộng Hòa của Nixon, công ty ITT và cả cơ quan tình báo C.I.A.

Mấy tháng trước kỷ giả Jack Anderson đã làm rung động dư luận quốc tế khi ông đưa ra tài liệu mật thâm âm cuộc bàn cãi giữa các tay chop bu cố vấn của Nixon về chiến tranh Ấn Độ, chống Ấn, và việc tiết lộ khiến cho bang giao Mỹ - Ấn càng gặp khó khăn.

Trong tháng ba vừa qua, Jack Anderson bắt đầu tố đến vụ hãng ITT. Đây là hãng quốc tế điện tín và điện thoại một trong 10 công ty lớn nhất nước Mỹ. Năm ngoái hãng này bị bộ tư pháp trong chính phủ, Nixon điều tra về một vụ vi phạm luật Cấm Tờ Hợp (Antitrust). Khi công ty ITT mua lại tất cả hãng Hartford trị giá hơn hai tỷ mỹ kim. Khi Bộ tư pháp bắt đầu điều tra vụ này (Xem tiếp trang 50)

Nixon và TT Ngân Khố Connally lo ngại cho số phần đồng Dollar.

THỜI SỰ TRONG NƯỚC

QUÂN ĐỘI Chuyện dài Quý Tiết Kiệm

Sau bốn năm thành lập và kinh doanh tốt đẹp, quỹ tiết kiệm quân đội đã bị Nội Các đẹp tiếm vào tuần trước. Quyết định này hiện đang tiếp tục gây phản ứng sôi nổi trong dư luận và giữa các giới chức chính phủ. Phó tổng thống Hương tuần qua đã ra thông cáo giải thích biện minh cho việc giải tán quỹ bằng cách nhấn mạnh rằng ông đã thành lập một ủy ban điều tra đặc nhiệm dựa trên hàng chồng hồ sơ khiếu nại và tố cáo sự lạm dụng quỹ tiết kiệm quân đội.

Tướng Hiếu, phụ tá đặc biệt của Phó Tổng Thống tiết lộ rằng ủy ban điều tra do ông Hương làm chủ tịch không hề có quyết định giải tán quỹ này, ngoài lời yêu cầu chính phủ tạm ngưng chức 4 đại tá và ông Đồng lý văn phòng BQP để tiện việc điều tra. Chính thủ tướng Khiêm, vẫn theo lời vị phụ tá trên, đã dành quyền khai tử quỹ.

Đáp lại, một Bộ trưởng thân cận thủ tướng Khiêm cho hay thủ tướng đã quyết định theo lời khuyên cáo của phó Tổng Thống Hương.

Trong lúc ấy, nhóm dân biểu gốc kaki lại hướng mũi công kích về phía Tổng trưởng quốc phòng Vũ, người được coi là mang trách nhiệm về mọi lạm dụng của quỹ và phải là người đầu tiên bị ngưng chức.

Sự mâu thuẫn kỳ lạ của giới hữu trách càng làm gia tăng sự phẫn nộ của anh em quân đội. Nhóm chủ biên tuần báo Điều Hâu gồm hầu hết là quân nhân, nhận định rằng sự giải tán quỹ tiết kiệm quân đội đã đi ngược lại quyền lợi quân nhân, đã làm mất một phương tiện có khả năng nâng đỡ cụ thể và kiến hiệu cuộc sống chật vật quá đáng của một triệu binh sĩ tại ngũ cùng gia đình họ.

Riêng dân biểu Nguyễn tuần Anh cho rằng cái chết của quỹ tiết kiệm xuất phát từ âm mưu của người Mỹ không muốn thấy Nam

Việt có một quân lực thiện chiến và đủ điều kiện tự túc, tự túc do sự kinh doanh lành mạnh của quỹ tiết kiệm đem lại,

Một số dân biểu khác lớn tiếng tố cáo rằng với Hoa Thương Chợ Lớn và tài phiệt ngoại bang là thủ phạm của vụ quỹ quân đội bị vong mạng. Trước đó bành trướng mau chóng của số vốn «ka ki» khổng lồ giới tài phiệt «các chú» và ngoại bang nhận diện ra trong một tương lai không xa quỹ sẽ là địch thủ nguy hiểm cho độc quyền thao túng nền kinh tế VN. Rồi đây hàng loạt nhà máy, cơ xưởng, dự án kỹ nghệ do vốn của quỹ tiết kiệm cho vay sẽ mọc lên như nấm, lấp mất mọi toan tính khuynh đảo đen tối của tài phiệt. Vì thế tài phiệt phải ra tay triệt hạ từ trong trứng nước đối thủ lợi hại đó.

Sự tố cáo và công kích dữ dội của dư luận, tuy nhiên không làm nản lòng quyết tâm của phó Tổng

Thống Hương muốn đưa ra ánh sáng những con sâu hút máu của anh em quân nhân. Có nghĩa là ông tiếp tục tiến hành cuộc điều tra trong khi quỹ đã... ngấm từ khuya và các nhân vật nặng trách nhiệm về sự quản trị quỹ như Trương Trần Văn Trung, Nguyễn Văn Trung, Nguyễn Văn Mạnh, Lê Lan, Đề Đốc Chung, Tấn Cang, tướng Nguyễn Văn Vũ lại không được chiếu cố trong cuộc điều tra.

Kế hoạch nông mục: một quân đội tự túc

Đúng vào lúc quỹ tiết kiệm quân đội, một tổ chức được nhiều giới coi là gắn liền với quyền lợi thiết thân của gia đình quân nhân cáo chung thì chính phủ lại đề cao chính sách nâng đỡ đời sống binh lính. Một số biện pháp như cấp phát ruộng đất cho quân nhân, việc nghiên cứu mở lại loại công khổ phiếu đặc biệt có lợi tức cao, thể thức mua và hoàn trả để dành cho công chức quân nhân đã được đề ra để khích lệ người quân nhân tham dự tích cực và «kế hoạch kinh doanh của tập thể quân đội». Sự kinh doanh của trên 1 triệu đôi tay, khối óc trong thực tế rất hữu ích cho sự phát triển chung của quốc gia. Điều này đã được Tổng thống Thiệu trong ngày nông dân năm nay nhắc đến qua khẩu hiệu «tay súng tay cày» nhấn mạnh đến năng lực kiến tạo của tập thể quân đội.

Cùng lúc ấy, Đại hội nông mục tuần qua đã khai sinh một kế hoạch ngũ niên nhằm tạo khả năng tự túc sản xuất cho quân đội một mai khi hòa bình vẫn hồi. Theo đó, quân nhân sẽ thiết lập hàng loạt các nhà máy sản xuất kỹ nghệ tại các thành phố lớn trong nước, khuếch trương dự án canh nông, đường ngư, lò thịt.

Sự tiến hành đều hòa của kế hoạch nông mục quân đội theo kỳ vọng của giới chức liên hệ sẽ nuôi được 50.1 quân số phục vụ được cơ và sẽ tiến tới việc tạo cho mỗi

Tuần qua trong lúc tổ chức QSMT Vùng 3 xét xử các sinh viên học sinh còn lại trên tỉnh. Đốt xe Mỹ trong kỳ bầu cử Tổng Thống năm rồi thì một số SVHS chia làm 2 toán vượt rào cản đột nhập hầm Hạ Viện càng biên ngữ đòi trả tự do cho SVHS yêu nước. Hình trên là lúc toán SVHS thứ hai đang phóng vào Hạ Viện trước giáng điện ngăn cản bắt lực của một anh CSDC. Sau đó CS đã dùng phi tiễn, lựu đạn cay giải tán.

quân nhân một chuồng heo, 1 thửa ruộng và 1 mái nhà.

Tuy nhiên Thiếu Tướng Đồng Văn Khuyên tổng cục trưởng tiếp, nhân vật đầu não của chương trình Nông mục quân đội, trong phiên đại hội đã báo động rằng quân nhân coi chừng vỡ mộng, về kế hoạch trên ngay ở phút đầu đã bị bàn tay hắc ám của người... Mỹ làm le phả thối.

THAM NHƯNG

Chuyện dài Ngô Xuân Thọ

Tuần qua, người chống và tố cáo tham nhũng gau li nhất hiện nay là ông Ngô Xuân Thọ đã xuất hiện trong hai cuộc họp báo nhỏ tại Thượng viện cùng với hai vị đại diện dân cử. Mục đích hai cuộc gặp gỡ trên: lại tiếp tục tố cáo tham nhũng.

Lần họp báo đầu tiên, ông Thọ và Nghị Sĩ Đoàn Văn Lượng lên tiếng tố cáo hai vị đại tá, một vị cựu thẩm phán và một vị cựu tỉnh trưởng. Một trong hai vị đại tá là BT Lê Minh Đảo, tân tư lệnh sư đoàn 18 BB. Ông Thọ và NS Lượng

quả tang chuyển ngân lậu đề rồi Công Ty này chỉ bị phạt nhẹ nhàng. Ngoài ra ông còn tố cáo ông Lê Văn Huân lúc còn làm tỉnh trưởng Châu Đốc, tham nhũng bị cách chức, đày về Gò Công làm phó Hành Chánh, lại tham nhũng nữa và bị đày về Long An. Tại đây ông tiếp tục tham nhũng và người tố ông lại bị tù.

Lần xuất hiện thứ hai trong tuần của ông Ngô Xuân Thọ cũng xảy ra tại Thượng viện, nhưng lần này ông đi cùng với dân biểu Vũ Công Minh đơn vị Châu Đốc, trong vụ này DB Minh tố cáo ông Biện Lý và Dự thẩm tòa Sơ thẩm Châu Đốc và hứa sẽ lần lượt phơi bày nội vụ trước mọi giới.

Tướng cũng nên nhắc lại: ông Ngô Xuân Thọ là con trai chủ tịch Giám sát viện Ngô Xuân Tích. Ông hiện được báo chí đặt cho biệt hiệu là «Nhà chống tham nhũng tư.»

CHIẾN SỰ

Gia tăng hoạt động

Tuần qua, chiến sự đã bùng lên dữ dội tại vùng địa đầu giới tuyến khi quân CSBV, trong vòng chưa tới 24 tiếng đồng hồ, đã nã 2.000 hỏa tiễn 122 ly, và các loại đạn đại bác 152 ly, 130 ly, 120 ly vào hai quận lỵ Gio Linh, Đông Hà và sáu căn cứ của VNCH tại tỉnh Quảng Trị. Đồng thời quân CSBV cũng mở các cuộc tấn công bằng bộ binh vào ba trong số sáu căn cứ nói trên. Theo tin hãng AP thì khoảng hai đại đội Thủy Quân Lục Chiến VNCH đã rời khỏi một căn cứ hỏa lực bị tấn công để di chuyển về một căn cứ khác cách đó ba cây số. Căn cứ sau này cùng với một căn cứ khác cũng bị Cộng Quân BV tấn công.

Cho đến cuối tuần qua, theo tin tức ghi nhận được thì các cuộc giao tranh vẫn còn tiếp diễn và người ta vẫn chưa biết được tổn thất của đôi bên.

Mặc dù tính cách đại quy mô của hành động quân sự này của BVCS các giới chức quân sự miền Nam cho rằng hiện còn quá sớm để xác định đây là màn khai diễn cuộc tấn công đại quy mô của CSBV hay chỉ là một trận tấn công lẻ loi. Các viên chức này chỉ ghi nhận rằng CSBV đã gia tăng hoạt động tại địa đầu giới tuyến.

Tranh của Nhật báo Sóng. Thần

NHIẾP ẢNH

□ LÊ VĂN KHOA phụ trách

Chúng tôi thành thật cảm tạ tất cả bạn đọc đã gửi thư về tòa soạn khen ngợi và khuyến khích chúng tôi nơi trang «Cùng xem ảnh» này. Để kết chặt tình thân hữu giữa bạn đọc và tòa báo, và để đáp lại phần nào sự hưởng ứng của bạn ảnh trong trang ảnh của chúng ta, kể từ số báo này, bạn nào có ảnh được chọn đề «cùng xem», tòa soạn sẽ tặng một tháng báo, kể từ sau số báo có tác phẩm được đăng. Ngược lại chúng tôi chỉ xin được xem những ảnh xuất sắc hoặc những ảnh nào có tính cách ích lợi cho việc học hỏi chúng mà thôi. Những ảnh không dùng sẽ không được hoàn trả tác giả.

Những bạn ở vùng Saigon—Giã định mà có ảnh được chọn đăng, xin các bạn vui lòng đến tòa soạn vào sáng thứ năm để nhận báo biểu. Riêng các bạn ở xa, tòa báo sẽ gửi báo biểu đến các bạn theo địa chỉ bưu điện.

Chúng tôi xin được thêm đôi lời, là các bạn gửi ảnh đến phải hoàn toàn chịu trách nhiệm trên mặt pháp lý đối với người có mặt trong ảnh.

«Ruột thịt»

của Nguyễn Phú Trung
(Vũng Tàu)

Là bỏ thế giới ma quái, chúng ta trở về thế giới loài người với những thực tại buồn, vui, thành, bại ở đời. Bức ảnh của bạn Trung đưa ta về thế giới thơ ngây của trẻ thơ. Cười, khóc, vốn gắn liền với tuổi thơ và mỗi hình ảnh, gây cho ta một cảm xúc khác nhau, chỉ bằng em, mẹ ru con ngủ đã quá gần gũi với từng người Việt chúng ta và những hình ảnh đó gợi cho ta những kỷ niệm êm đềm khó phai.

Bức ảnh «Ruột thịt» của bạn Trung rất khá. Hai chị em gần bó lấy nhau, ôm chặt vào nhau để vỗ về và tìm nguồn an ủi nơi nhau. Mặt của chị quay một bên, mặt em quay bên khác, nét mặt trầm tĩnh của chị đối với nét mặt động đầy lo sợ, khóc thét lên của đứa em, tạo sự tương phản lý thú. Bàn tay mặt của đứa bé bấu vào chị để tìm sự nương tựa vững chắc đã được cánh và bàn tay trên của cô chị ôm ấp tạo thành vòng cung gần bó rất đẹp.

Đành rằng hai chân của đứa bé ôm quặp vào chị để diễn tả thêm sự cầu cứu, nhưng tôi nghĩ bỏ bớt phần dưới vẫn hơn, để tất cả đều có đọng vào một điểm thì điểm ấy càng thêm mạnh. Bạn Trung thử phóng lại ảnh khác, chỉ lấy phần chúng tôi đề nghị giữ lại, thui phần dưới áo của đứa bé và cả phần vai mặt của chú bé. nữa, rồi đem so sánh với ảnh cũ coi có khá hơn không.

«Vắng khách»

của Nguyễn Phú Xuân
(Phước Tuy)

Tác phẩm Vắng Khách của bạn Xuân phải kể là một thành công, mà thành công này nếu không có bàn tay đạo diễn, thì bạn Xuân hẳn gặp vận hên. Tôi nói là hên vì trong ảnh có 4 chiếc xuồng, đều vắng khách, chỉ còn 4 cô gái dò (không) đợi khách sang sông.

Cả 4 cô gái đều có vẻ e thẹn — Sợ bị chụp hình nên lánh mặt đi. Nhưng cần gì thấy mặt mới biết là người và đặc biệt ở đây không phải ảnh chân dung. 4 cô gái có

thể đứng ngồi xen kẽ nhau. Có thể nhất và thứ ba thì đứng gần mũi xuồng, còn cô thứ nhì và thứ tư thì ngồi đằng lái. Tuy công việc như nhau, nhưng không ai giống ai. Cô gái bên mặt quay mặt qua trái làm cho ảnh có động lại giữa tuy dáng điệu hơi cổ và bàn tay trái ngược ngẹn. Nếu cô ta quay mặt ra ngoài, hẳn chúng ta cũng nhìn ra ngoài xem thử có gì ở đằng kia.

Vận may này phải kể tiếp theo là thể buông lơi, của những mái chèo. Buông lơi, nhưng các mái

Ruột thịt của Nguyễn Phú Trung.

chèo đâm chéo vào nhau để kết liên lại với nhau thành đường chéo, nhịp nhàng, chớ không buông lơi hỗn độn rối mắt.

Dẫu kể ảnh này là một thành công, chúng tôi hơi đòi hỏi bạn Xuân một tí. Bạn cố thui một vệt dài mặt nước bên trên 4 chiếc nón lá, để phóng nước thắm hơn và nón sẽ nổi rõ hơn. Ngoài ra, bạn cố thui cho nổi thêm chi tiết của các chiếc nón và chiếc áo. Mặt khác để gói ghém bốn nàng cần thận hơn, bạn cố thui bờ đá ở hai góc dưới, nhưt là bên trái.

«Nắng»

của Ngy Song Thương (Đà Nẵng)

Tác giả cho biết mình làm nghề giữ trẻ, vì vậy ta không lấy gì làm lạ khi tác giả đưa ra một ảnh trẻ con. Hầu như đứa trẻ nào cũng đáng thương cả tuy có đôi lúc nhõng nhẽo, làm trịch làm thượng khiến ta phải bực mình.

Em bé trong hình thật dễ thương. Tuy nhìn thẳng vào ống kính nhưng không ngưng ngượng lắm nhờ có động tác hai tay — có thể theo một bài ca—Người chị hôn em mờ nhoè và nhỏ, xa ở góc mặt cũng thêm chi tiết thú vị cho ảnh. Dẫu vậy chúng tôi lấy làm tiếc vì tác giả không chịu khó hạ máy ảnh thấp xuống một chút, cho em bé nằm ngang hơn một chút để giữ các góc cột mảnh cửa ở phía sau cho thẳng vì hậu cảnh đồ cả.

Ảnh đen trắng được phóng ra từ âm bản màu không phải là chuyện dễ, nhất là khi không có giấy Panalure. Muốn tạo ảnh hưởng sắc độ nặng thì được, nhưng phải che dầy và thui một hơn ảnh phóng với âm bản thường. Phim Kodacolor phóng ra giấy đen trắng, da người dễ trở thành đen sạm, nhưt là môi hồng. Sắc trắng của vùng sáng mạnh trên da cũng dễ thành xám tro, nếu chỉ phóng già một tí. Vì vậy ảnh «Nắng» của Ngy Song Thương có thể đẹp nếu là ảnh màu nhưng không thành công khi in ảnh thành đen trắng. Hơn nữa ảnh không được ngâm trong Hyposulfite kỹ, thành ngả vàng từng quãng khắp ảnh.

Tác giả xử dụng Miranda—phim Kodacolor khẩu độ 16 tốc độ 1/25. Tác giả nhớ có đúng không?

LÊ VĂN KHOA

Vắng Khách của Nguyễn Phú Xuân.

Nắng của Ngy Song Thương

ĐỜI MUÔN MẶT □ ĐỜI MUÔN MẶT

KISSINGER

Người của năm 1972

Sau chuyến viếng thăm Hoa lục thành công của T.T Nixon, Cố vấn chính trị Henry Kissinger trở thành nhân vật chính trị nổi đình đám nhất của Hoa Kỳ. Mới đây khi cuốn phim THE GODFATHER được chiếu đêm đầu tiên ở Broadway, New-york, Cố vấn Kissinger được mời tới

Cố vấn Henry Kissinger tâm tình với Ali Mac Graw.

dự và Kissinger đã lấn át các nam nữ minh tinh và trở thành ngôi sao sáng nhất của đêm này.

THE GODFATHER do Marlon Brando đóng vai chính, là một phim về đảng Mafia từng hoành hành ở Hoa Kỳ vào những năm 30. Phim này đang làm sôi nổi dư luận Hoa Kỳ. Các nam nữ minh tinh đến dự đêm chiếu đầu tiên trong những chiếc Cadillac lộng lẫy. Người ta thấy có Ali Mac Graw — Vai nữ chính của phim Goodbye Columbus vừa chiếu ở Saigon Rapuel Welch, Paula Prentiss, Polly Bergen, Jack Nicholson, Roni Barrett v.v... Diễn viên Peter Laufford và vợ là em gái của cố TT Kennedy cũng tới dự. Đèn pha chiếu sáng rực cửa vào Hi Viện. Nhưng nhân vật được thiên hạ chú ý tới nhiều nhất không phải là những nữ minh tinh Ali Mac Graw hay Raquel Welch mà lại là Henry Kissinger.

Khi Cố vấn Kissinger tới, nhiều người muốn bắt tay, hỏi thăm ông đến nỗi giờ chiếu phim phải hoãn lại tới 15 phút. Sau khi xem phim,

tân khách được mời dự dạ tiệc ở khách sạn Saint Regis. Nơi đây, các chủ bồi bàn trang phục theo kiểu các tay gang tơ trong phim The Godfather; veston sọc, sơ-mi đen, ca-vát trắng. Cố vấn Kissinger ngồi cùng bàn với Ali Mac Graw và Raquel Welch. Cô đào Ali Mac Graw nói về Kissinger như sau: «Ông ấy là người thông minh, kỹ diệu nhất mà tôi được gặp...

PAT NIXON

Bồ xuân xanh

Bà Patricia Nixon, Đệ Nhất phu nhân Hoa Kỳ vừa kỷ niệm sinh nhật thứ 60. Khi các phóng viên phỏng vấn về những cảm nghĩ của bà với số tuổi 60, bà Nixon cười nói: «Tuổi tác không có ảnh hưởng gì hết. Quan trọng là ở tinh thần của mình... Tôi vẫn cảm thấy tôi rất trẻ...»

Khi các phóng viên hỏi về bí quyết trẻ trung của bà, Patricia gạt đi — «Làm gì có bí quyết. Tôi chỉ nhờ bận rộn nhiều chuyện quá nên quên già mà thôi...»

MARLON BRANDO

và vợ con

Sau một thời gian im hơi lặng tiếng gần như bị chìm vào quên lãng, Marlon Brando vừa được đời nhắc đến qua phim The Godfather và một vụ bắt cóc.

Marlon Brando diễn xuất thần sầu trong The Godfather mở đầu cho một chu kỳ thoát xác trong cuộc đời diễn viên điện ảnh của Marlon Brando. Cùng thời gian

phim The Godfather được trình diễn đêm thứ nhất, con trai của Marlon Brando bị bắt cóc.

Vụ bắt cóc này giống hệt như truyện một cuốn phim Serie Noire. Chú bé Christian Devi Brando, 13 tuổi, bị mất tích—Cha chú ly dị từ 10 năm nay với mẹ chú và hai người vẫn tranh nhau quyền nuôi con, mượn một nhà trình thám tử đi tìm chú. Nhà trình thám tử này lại cụt mất một tay, dùng một chiếc trực thăng bay dọc miền bờ biển California theo dấu một chiếc xe Volkswagen được coi là đã mang chú nhỏ đi. Sau cùng, nhà trình thám tử tìm được chiếc Volkswagen bị nghi ngờ đó ở một cái trại hẻo lánh h miền Baja trên bờ biển California, sát biên giới Mỹ tây Cơ.

Khi cảnh sát Mỹ ập vào trại này do lời yêu cầu của nhà trình thám tử, họ tìm thấy chú Christian nấp sau một thùng quần áo cùng với 6 mạng Hippie cả nam lẫn nữ. 6 nhân vật Hippie này khai là họ được mẹ của chú nhỏ hứa trả cho mỗi người 10.000 đô la nếu họ đem được chú nhỏ ra khỏi lãnh thổ Hoa Kỳ.

Mẹ của Christian là cô đào Annakashfi. Cô này phủ nhận hoàn toàn việc mượn người bắt cóc đưa con trai đang sống với bố nó ở Hoa Kỳ.

(Xem tiếp trang 50)

Marlon Brando và chú nhỏ Christian

LÝ ĐẠI NGUYÊN

Ngưng hòa đàm Ba Lê vô thời hạn

Trong khi đại diện phe bên kia đang bằng hải tố TT Mỹ Nixon và chính sách đế quốc của Mỹ như thường lệ, thì đột nhiên phe bên này tuyên bố ngưng Hòa đàm Ba Lê vô thời hạn. Việc làm đó mang thật nhiều ý nghĩa, và có tính cách như một tối hậu thư đối với Bắc Việt.

Thật vậy, dù cuộc Hòa đàm Ba Lê chẳng đưa tới kết quả cụ thể nào, nhưng nhờ đó mà BV có một diễn đàn tốt để lên án Mỹ, đồng thời giới thiệu được một cách danh chính ngôn thuận lực lượng giải phóng Miền Nam của họ. Mặt khác tuy Hòa đàm Ba Lê chưa đưa lại được một kết quả chính thức nào, nhưng nhờ đó Mỹ và Bắc Việt có dịp nói chuyện riêng với nhau để thực hiện được các đợt ngưng oanh kích Miền Bắc.

Sự thật thì Hòa đàm Ba Lê chẳng đưa lại được lợi lộc cụ thể nào cho VNCH cả, nó chỉ được mỗi một việc là cả thế giới đều nhận thấy rằng: nhiều lần thấy Mỹ lộ bích trong việc ép nhà cầm quyền VN để phải làm theo những đề nghị của Mỹ. Từ đó thâm tâm của những người vốn mang máu phù suy cảm thông với hoàn cảnh của Miền Nam hơn.

Khi Mỹ quyết định ngưng Hòa đàm, họ đã báo thẳng với Bắc Việt rằng, lý do mà họ ngưng là tuân lệ toàn dân Mỹ suy tư về vấn đề tù binh. Họ gián tiếp báo cho BV rằng: các ông còn giữ tù binh ngày nào, và ngày nào các ông chưa cho người Mỹ thăm viếng tù binh của họ thì ngày đó máy bay Mỹ sẽ còn tấn công chiền cố miền Bắc.

Đồng thời họ cũng cho Bắc Việt biết rằng: giai đoạn mà hai bên tung những lời chửi bới vào mặt nhau đã hết. Nếu Bắc Việt muốn nói chuyện nghiêm chỉnh thì sẽ họp lại những phiên bất thường và những vấn đề được thảo luận sẽ thông báo cho nhau biết trước. Tùy ý Bắc Việt lựa chọn hình thức họp, họp chung cũng được mà họp riêng cũng được, họp kín cũng được mà họp hở cũng được.

Phản ứng của Bắc Việt là gia tăng tấn công tại Lào Miền và đe dọa mở các trận đánh lớn vào Nam Việt và đòi phe bên này phải họp lại một cách nghiêm chỉnh. Nghiêm chỉnh mà không tổ nhau là bên này thường đòi, nhưng rồi bên này vẫn phớt lờ. Quả thật trong những buổi họp công khai, về phía bên kia không tung ra những lời chửi bới thì không còn biết nói gì. Vì ngulêm chính làm sao được khi bị Nga Tàu kìm ở hai bên. Thêm vào đó vì vấn đề tuyên truyền nên Bắc Việt đâu dám nhượng bộ mà nói tới việc thảo luận nghiêm chỉnh.

Bắc Việt chỉ có thể nói chuyện nghiêm chỉnh trong các cuộc mặt nghị, chính đây là dịp Mỹ đưa lại cho Bắc Việt cơ hội đó. Nhưng khôn một điều là guồng máy lãnh đạo Miền Bắc đâu có còn duy nhất và thống nhất như thời ông Hồ Chí Minh nữa. Chính vì vậy mà mặt nghị cũng lại không đưa đến kết quả nào hết. Vì không một phe nào trong hai phe Nga Tàu ở miền Bắc dám có quyết định nghiêm chỉnh với Mỹ cả. Phe nọ dè chừng phe kia.

Vậy vấn đề thương thảo với Bắc Việt chỉ có thể trở thành nghiêm chỉnh khi Mỹ đã đạt được những thỏa hiệp chắc chắn với Nga Tàu mà thôi. Về phía Tàu thì việc đó Mỹ đã làm rồi, thái độ của Tàu đã phần nào thể hiện qua những lời tuyên bố của Chu Ân Lai, là sớm thấy có Hòa Bình tại Đông Dương. Nhưng thứ Hòa bình đó phải có sự tham dự của Tàu.

Hòa đàm Ba Lê được xem như là con đẻ của Nga Mỹ. Tàu hoàn toàn đứng ngoài. Nếu Hòa đàm đưa lại những quyết định cụ thể thì vai trò của Tàu bị lu mờ tại Đông dương. Có lẽ chính vì thế, chính vì Tàu yêu cầu Mỹ ngưng Hòa đàm Ba Lê lại một thời gian để Tàu có dịp tham gia, nên Mỹ mới lấy cớ hòa đàm thiếu nghiêm chỉnh để ngưng lại.

Địch ra cuộc Hòa đàm ấy đã thiếu nghiêm chỉnh từ lâu rồi, mà mãi đến đây giờ sau khi Nixon đi Tàu về mới thấy được điều đó thì hóa ra quá chậm hay sao. Việc ngưng hòa đàm kỳ này của Mỹ không phải là không có chuẩn bị trước. Đã nhiều lần Mỹ hoãn những phiên họp để cho dư luận làm quen đi với quyết định kỳ này.

Ngưng hòa đàm vô thời hạn lúc này, Mỹ vẫn có chỗ để biện minh với Nga, vì rằng: Nixon sắp đi Nga, Mỹ muốn cùng với Nga quyết định trước và dứt khoát vấn đề Đông Dương rồi từ đó đưa ra hội nghị công khai để chấp thuận cho tiện. Tức là Mỹ vẫn xem trọng ý kiến và quyền lợi của Nga tại Đông Dương, thế nên dù Nga có biết rõ rằng việc ngưng hòa đàm lần này là vi chiếu ý Tàu của Nixon, thì Nga cũng không trách Nixon vào đâu được. Rõ ràng là Hòa đàm Ba Lê đang chuẩn bị bước vào giai đoạn mới.

Nếu đây không phải là lúc bỏ luôn, để tạo ra một thứ hội nghị quốc tế mới thì ít nữa hội đàm Ba Lê cũng phải mở rộng để cho các phe làm chiến tại Đông dương được tham dự đầy đủ để bàn về giải pháp cho toàn thể Đông Dương. Khi bàn tới toàn thể Đông dương thì đương nhiên các quốc gia từng ký kết hai hiệp định Genève năm 54 và 62 được mời tới. Tức là có sự hiện diện của Tàu.

(XEM TIẾP TRANG 56)

TÔI THỜI XẾ

Theo như ông thầy Tàu đã chém của tôi 1.500đ. Thì như bản Tử vi của tôi, cung quan lộc không có sao quốc ấn vậy tôi chẳng thể là công chức, tôi hành nghề tự do. Số tôi nhàn hạ, tuy không giàu, cứ hết tiền lại có. Mà quả đúng thế thật. Từ khi tôi hành cái nghề tự do này, chưa bao giờ tôi túng thiếu. Dù rằng mỗi tháng, tôi chỉ «ngó» có 2 ba lần, chỉ bằng lợi tức một buổi của các đồng nghiệp chuyên nghiệp tôi thôi. Thế cũng đủ cho tôi rủng rinh tí tiền, ăn tiêu suốt tháng. Tôi không làm hơn, vì Chúa đã dạy thế, tôi chỉ xin cho đủ dùng!

Năm tôi 18, vừa đỗ xong phần 2, mầu giang hồ bỗng dưng nổi dưng dưng, bèn vác đơn đi học lái tàu bay. Nhưng tôi bị chê, vì mắt mờ, phổi lũng. Thế là bỏ nhà, đi bụi. Tôi vác thân tôi đến ở với một đám bụi đời. Vì biết tôi có đi học tử tế, và cũng nhờ tôi có quen với 2 đứa cũng có tí vai vế trong đám, nên tôi được đối xử hết sức điệu nghệ. Theo như ông Sơn nam, trong Văn Minh Miệt Vườn thì điệu nghệ do đọc chệch 2 chữ đạo nghĩa mà ra! Suốt ngày tôi rong chơi, la cà hàng quán, tiền bạc đã có các đấng ấy lo. Thì cũng đi ăn «đồng», đi chơi xế.

Bộ chia và nhảy xế

Thoạt tiên, tôi được sắm cho một bộ chia, gồm ba cái làm bằng cái dũa móng tay đàn bà. Những cái dũa này mài thật mỏng và khứa thành nhiều khứa to nhỏ khác nhau. Với bộ chia này, tôi đã phải tập luyện cho thành thạo với từng loại xe (thường xe Nhật), từng đời xe, để có thể nhận ngay ra phải xử dụng cỡ khứa lớn hay nhỏ, dứt vào nông hay sâu. Cách lựa, cách dứt vô vàn cách khác nhau, nhất nhất đều phải được nằm lòng, thành thạo. Tôi tập được gần tháng mà vẫn chỉ được đi xem thôi, chứ chưa được hành nghề. Bình tĩnh và cẩn thận vẫn là hai châm ngôn tôi được nhắc nhở hàng ngày. Trong những lần tham quan này, tôi chỉ có bốn phận chờ ông bạn tôi tên N đến hành nghề. Và chưa lần nào tôi phải biểu diễn lái xe như bay trong thành phố vì bị rượt đuổi. Lần nào cũng đi 1 về hai.

Có lẽ thấy tôi quá sốt ruột, N bèn trấn an và cho biết rằng tôi còn phải tập nhảy xế. Nghĩa là nhảy lên yên sau 1 cái xe đang gài sẵn ở số 1, rồi sang vọt. Tôi dễ ngụy lên sân vận động.

N. bèn cho biết rằng cú này dễ lắm, chỉ cần tập 1 lần cho biết, nhưng điều quan trọng phải có cảm giác thật.

Một hôm N rủ tôi đi ăn mì ở ngã sáu Saigon. Hai đứa tôi đớp hết một đĩa mì sào vĩ đại, bôn tôi nil vọt, hai tờ sủi cái và hai chai 33. Ăn uống xong xuôi N rủ vào tai tôi nói: «Tao ra mở xe sẵn, khi nào tao nổ máy, mày ra...» Nói xong, hân ra liền như người đi mua thuốc lá vậy! Vừa ăn một bụng xong mà như đói ba ngày. À thì ra cảm giác thật là đây.

Nghe tiếng xe nổ, tôi đứng dậy bình tĩnh đi ra. Đến cửa có tiếng máy chủ phở ki kêu lại. Tôi không quay lại, ba bước nhảy ra đến đường. Phốc. Tôi đã ở trên xe. N vọt mạnh, người tôi ngã về sau. Buổi tập vượt hoàn hảo. Tuy cái chỗ ngồi của tôi có rơi xuống hơi chậm, một nửa trên yên, nửa dưới để xe. Hơi nhức... một tí.

Thế là xong, có lẽ tôi là đứa phải tập vượt kỹ nhất. Tuy nó sợ tôi bị vồ lại trận!

Hai cái «Hon»

Hai cái xế đầu tiên tôi ăn, là hai cái honda đàn ông. Cái đầu tiên tôi ăn ở một bảo sanh viện. Xe còn mới, chỉ khóa cổ Bảo sanh viện không có gác đàn, chỉ có 1 cô y tá ngồi trong văn phòng và ngoài cổng 1 tấm bảng đỏ chữ trắng: «xin quý khách khóa xe cẩn thận, chúng tôi không chịu trách nhiệm về sự mất mát. Ban giám đốc». Người đàn ông đi xe được ghi nhận mỗi trưa, chiều đều đến mang cơm cho vợ (chắc thế) cả tiếng mới ra về.

Điều kiện được ghi nhận là hết sức dễ dàng, mà hôm đó chúng tôi đi chừng 3 người. Tôi N và O 1 đứa nhỏ khoảng 8 tuổi. Tuy nhiên nó đã thổi ít nhất vài chục chiếc theo cách riêng của nó. N. bảo để cho chắc ăn, hân không muốn tôi gặp xui trong cu đầu tiên.

Ba đứa tôi ngồi trong 1 quán nước, đối diện nhà bảo sanh. 12 giờ 40 đúng giờ người đàn ông đến, đặt xe trong sân, dựng chân chống, tắt công tắc, khóa cổ, sách gió để ăn mắng nơi tay lái, lướt qua cửa, qua bàn giấy cô y tá, vòng lên lầu. Phòng người đàn bà ở trên lầu 2). O bước qua đường khi người đàn ông vừa đẩy cửa. Tay cầm cái chìa, O đứng chơi bên cạnh cái «hon» như mọi đứa trẻ khác. Nhảy mất hân đã mở xong khóa công tắc, khóa cổ. Trưa đường vắng, tôi và O gặp nhau ngang đường. Tôi bước vào sân, quay đầu xe, đẩy chân chống vừa nhảy lên yên.

Tôi nghe tiếng xe của N. cùng lúc với tiếng nổ của cái «hon» mới.

Cái hon thứ 2, tôi thổi ở 1 quán cà phê. Buổi tối, N thường đến quán L.T. ở khu Chợ lớn. Hân si cô chủ quán vẫn ngồi quây mỗi tối. Tôi thì tôi không mê được cái nơi này. Nhạc hạng bét, cà phê chua, đôi khi còn có mùi cứt gián! Một hôm N nghe thấy bàn bên cạnh có 1 tên đang pho trương về cái xế hon tuyệt diệu của hân. Xế của hân không cần khóa công tắc, khóa cổ cũng như khóa chân khóa cẳng gì cả. Hân chế riêng cho xế hân 1 bộ

khóa công tắc điện. Chỉ cần gạt 1 cái, xế của hân im lìm như đồng sắt, đổ đura nào lấy được!

Đang ngồi trông cây si mà phải nghe những lời phét lác của 1 tay chơi hạng bét như vậy. N quyết định sẽ cho hân đi bộ. N bèn đợi hân ra, xem xế hân để đầu và cũng để nhận diện chiếc xế. Quả thực, cái hon của hân không khóa gì thực. N chỉ thấy hân đưa tay xuống dưới nệm xe, rồi đập máy.

Tối hôm sau, tôi được N chở xuống quán L.T. để nhận diện xế và khổ chủ. Và mãi đến 2 hôm sau chúng tôi mới rảnh để thi hành bản án. Hôm đó, tôi và N. đến sớm trước khổ chủ chừng nửa tiếng (khổ chủ cũng là 1 cây si thường trực và rất đúng giờ!) ngồi ở 2 bàn gần cửa. Tôi là người sẽ thi hành bản án, vì N không muốn hành nghề tại nơi thánh tích tình yêu của hân! (ngôn ngữ của hân vẫn gọi quán L.)

Khi khổ chủ bước vào, tôi gọi tỉnh tiền. Và chờ khi hân đang hít lấy hít để đều Bas.oz xanh chu miệng cổ thổi ra nhiều vòng khói tròn trước phin cà phê đen. tôi đẩy cửa bước ra. Bây giờ chắc hân đang đảo mắt quanh quán để tìm một nạn nhân cho cái sự phét lác của hân, và đang loay hoay sửa thể ngồi sao cho có vẻ nghệ sĩ 1 chút hy vọng lợi mất xanh cổ chủ quán. N vẫn bình tĩnh ngồi trông cây si và chờ đợi. N sẽ sẵn sàng ngàn hân lại, nếu hân vì bất cứ lý do nào đó, bỗng đứng dậy bước ra theo tôi. Có cả trăm ngàn cách, «Ông cho xin tí lửa» hay «xin lỗi ông mấy giờ?» hay «Trông ông quen qua. Lần nào đến đây tôi cũng gặp ông» v.v. rất nhiều cách để chặn hân lại, kể cả cách để nguyên chai bia vào mặt hân!

Hôm ấy, tôi suýt chết vì cười khi nghe N tả cái bộ mặt khố ố của hân khi hân đẩy cửa bước ra sau cái liếc mắt đưa tình với cô chủ quán, và không thấy cái hon thâm yêu đầu cả.

Hai cái hon này vừa đủ cho tôi đãi đãi quý đồng nghiệp và cũng là bức «thầy» tôi, no say, đã đòi đủ gồm từ khoai suốt tuần lễ.

Quái xế và vồ xế

Tôi là một tên quái xế, không phải một tên vồ xế. Sự nhầm lẫn giữa hai danh từ này được xem như một sự lãng mạn thậm tệ.

Quái xế hay thổi xế cùng nghĩa như nhau. Nghĩa là lấy xế của người mang bán, hay xài, không được sự đồng ý của khổ chủ (chắc có lẽ như vậy vì khổ chủ thường đăng báo ai oan xin chuộc và đi thưa phủ li). Nhưng mọi sự từ lấy xế đến sự khai báo, đầu khố, than van đều diễn ra tương đối im lạng, nho nhã. Khổ chủ, ngoài sự mất xế, được xem như một động lực thúc đẩy mạnh mẽ để sản xuất, làm việc, ăn hối lộ (nếu có thể) để mong tậu một cái xế khác, sẽ hoàn toàn không phải hành hạ điều chỉ cả. Sự buồn bã, nếu có sẽ được tôn trọng và chia buồn.

(xem tiếp trang 51)

Lời vàng

T.T. Thiệu đã nói ngày 29-3-73 trong cuộc hội thảo với 300 sĩ quan và viên chức ở Vũng Tàu về lý do tại sao Cộng Sản lại phải đánh, đánh mạnh trước ngày bầu cử ở Mỹ. Theo tin trên nhật báo Ch. L. Ông Thiệu nói: «mục tiêu của C.S là quét sục ông Nixon, làm mọi cách để ông Nixon thất cử, vì ông Nixon là còn VN Hóa, và Mỹ còn giúp VNCH phát triển. Một người khác lên làm Tổng Thống Mỹ chắc chắn sẽ bỏ VN Hóa».

Có thể phỏng viên tướng thuật không đúng lời của TT, nhưng chắc ý tưởng thì đúng.

Vì biết ý đồ của Cộng Sản cho nên, ông Thiệu cho biết, ông đã ra lệnh đánh mạnh ở quân khu 1 và 2, ở vùng Tam Biên, quây nài các đơn vị địch ngổ hầu ngăn chặn các trận đánh lớn mà C.S định sẽ mở ra trước khi Nixon đi Moscow và trước ngày bầu cử Tổng Thống Mỹ.

Trong bàn nói chuyện, tổng thống Thiệu cũng nói với các hội thảo viên rằng mình hãy cố tin tưởng vào những lời cam kết của bạn đồng minh là sẽ không thương thuyết ngầm, không đàm sau lưng mình, không mặc cả trên đầu trên cổ mình, sau đó Tổng Thống nhấn mạnh điều quan trọng nhất là tự tin ở mình.

Còn một đoạn nữa, tổng thống tỏ ý lấy làm tiếc rằng có nhiều người gọi là chánh trị gia, trí thức vẫn không nắm vững được tình hình, suy luận lệch lạc, nghĩ quá xa nên bị quan một cách sai lầm và rời mất tin tưởng.

Ý cao 1

Những lời Tổng Thống đã nói tất nhiên có nhiều ý nghĩa cao xa. Riêng ông Đạo cầy, tuy không dám đem trí óc thô thiển của mình ra mà nhận xét những lời vàng ngọc, cũng mạo muội cố gắng có một đôi lời.

Đầu tiên, ta thấy vai trò của ông Nixon thật quan trọng. Còn Nixon là còn Việt Nam Hóa. Chẳng thế mà Cộng Sản quyết liệt đánh lớn không phải đánh Mỹ mà đánh riêng ông Nixon, quét sục ông Nixon.

Cũng vì Cộng Sản quyết đánh sục Nixon, nên ta chống cộng thì

sinh tử phụ

ÔNG ĐẠO CẦY

ta phải quyết bảo vệ Nixon. Đó là ý nghĩa thứ nhất. Anh em nên in hình ông Nixon trên huy hiệu nhỏ, kiêu nút áo, để anh em đeo vào ngực cho dễ nhớ lý tưởng chiến đấu của mình.

Ý cao 2

Tổng thống cũng dạy rằng ta phải cố tin vào những lời cam kết của bạn đồng minh.

Bạn đồng minh ở đây, tất nhiên là ông Nixon. Nếu một ông Muskie hay Ted Kennedy lên làm tổng thống thì chắc chắn sẽ bỏ chương trình Việt Nam hóa; các ông đó đâu còn là đồng minh của mình nữa?

Vậy cố tin ở bạn đồng minh là cố tin tưởng vào ông Nixon. Đức tin đó có tính cách phạm tục, không thiên liêng cho nên mới phải cố gắng. Thí dụ như cụ Tưởng giới Thạch mà cố gắng tin tưởng vào ông Nixon thì hơn một tháng trước đây cụ đâu đến nỗi thống thiết đệ đơn từ chức?

Ý cao 3

Lần đầu tiên tổng thống Thiệu dùng chữ Việt Nam Hóa. Điều này nghe thấy hơi lạ vì trước đây 3 năm chính phủ ta đã ra thông cáo rõ ràng cấm dùng chữ Việt Nam hóa. Thông cáo đó đã giải thích cuộc chiến tranh này là của người Việt Nam, vì người Việt Nam và cho người Việt Nam (bất chước ông Lincoln, nói của dân, vì dân và cho dân). Cho nên cuộc chiến đó

là cuộc chiến Việt Nam rồi đâu cần phải Việt Nam hóa nữa? Ai dùng chữ VN hóa, là sai lầm nặng, là dịch nguyên văn chữ Vietnamese, của người Mỹ, không biết cách dịch thoát ý ra là rút quân, thay quân v.v.

Dù sao, khi Tổng Thống đã nói đến chữ VN Hóa tức là lệnh cấm dùng chữ Việt Nam Hóa đã được giải tỏa. Nếu có ai lỡ dùng ba chữ đó thì nhà nước cũng thông qua Lệnh là lệnh mà lời Tổng Thống cũng là lệnh.

Ý cao 4

Tổng Thống nhấn mạnh thêm rằng cần phải tự tin ở mình. Nếu VNCH đừng để thất bại về quân sự, đừng để chánh trị nội bộ bị xáo trộn thì không có lý do gì Hoa Kỳ lại phải chấp nhận một giải pháp thiệt hại cho Nam VN.

Nói tự tin ở mình, nhưng cũng là tự tin ở Mỹ. Vì câu đoạn chắc không lý do gì Hoa Kỳ lại chấp nhận chuyện thiệt hại cho Nam VN.

Nói tự tin ở mình nhưng cũng có nghĩa là Mỹ tin ở mình. Nghĩa là về quân sự mình thắng về chánh trị mình ổn định thì Mỹ sẽ tin ở mình.

Mình tin ở mình nghĩa là mình tin ở Mỹ, và Mỹ tin ở mình. Mà Mỹ ở đây tức là ông Nixon, vì ông khác sợ không đáng tin bằng. Ta cần phải bảo vệ ông Nixon là như vậy.

Ý cao 5

Các chánh trị gia, các nhà trí thức bị quan sát nhiên đã phạm sai lầm nặng.

Hai lý do chính: Không nắm vững được tình hình và suy nghĩ quá xa.

Không nắm giữ tình hình tức là tình hình quân sự, tình hình chánh trị, chánh trị nước Mỹ và chánh trị thế giới.

Suy nghĩ quá xa tức là không biết tự giới hạn, chỉ nghĩ từ giờ tới tháng 5, khi Nixon đi Moscow, nghĩ xa làm thì cũng chỉ nên nghĩ đến cuộc bầu cử tháng 11-72 ở bên Mỹ mà thôi. Nghĩ gần như vậy, bao giờ cũng lạc quan và tin tưởng tin tưởng vào bạn đồng minh Nixon, tự tin tưởng vào mình v.v..

Lời vàng vàng lĩnh ý cao.

Toàn là những ý cao rất thấm thía.

Luật là luật

Trong tuần qua ông giám đốc Nha báo chí gửi một văn thư nhắc nhở các báo thận trọng hơn trong việc loan tin và bình luận đừng tuyên truyền cho Cộng sản để tránh bị các biện pháp chế tài theo luật định. (gọi nôm na là tránh bị tịch thu).

Trong văn thư, ông giám đốc thông tin nói rằng gần đây có nhiều nhật báo hoặc tạp chí đã cố ý hoặc vô tình tuyên truyền cho đối phương khi cho trích đăng các tin tức, tài liệu, luận điệu rút ra từ các sách báo ngoại quốc, hoặc từ các đài phát thanh Cộng sản v.v.

Sau đó ông giám đốc nhắc lại điều 29 của luật qui chế báo chí cho các nhà báo nhớ.

Văn thư của nha báo chí có dụng ý nhắc nhở hoàn toàn có tính cách từ thiện.

Đang lẽ ra người cai trị có quyền coi tất cả các công dân đều phải biết luật và khi các công dân phạm luật thì cứ chiến luật mà... tịch thu báo.

Nhưng ở đây nha báo chí đã, có lời nhắc nhở, tức là có thiện chí nói với nhà báo rằng: «các anh hay phạm luật lắm (vô tình hay cố ý). Tôi thương các anh lắm. Từ trước tới giờ tôi rất rộng rãi dung tha. Nhưng hôm nay tôi có lời nhắc nhở từ nay đừng vi phạm nữa. Coi chừng có bớt.»

Việc nhắc nhở đó cũng giống như cô giáo nhắc nhở các trò em rằng: «gần đây có thấy các em vô tình hay cố ý hay té dẫm ra quần Tê dẫm ra quần vừa dơ quần mà lại vừa làm dơ lớp. Cô trân trọng đề nghị các em thận trọng hơn trong việc đi để tránh bị đòn».

Nhưng sự kiện té dẫm và sự kiện tuyên truyền cho cộng sản là hai loại khác nhau.

Chuyện té dẫm rất cụ thể. Khách quan ngó qua là thấy. Bà Trần Kim Thoa có thể làm chứng.

Còn chuyện tuyên truyền là chuyện chủ quan. Có nhiều điều người này cho là tuyên truyền, người khác lại không, lúc này thì tuyên truyền lúc khác lại không. Thí dụ trước kia báo chí đăng hình Mao Trạch Đông thì bị coi là tuyên truyền cho Cộng sản. Nhưng khi Nixon sang Tàu, đăng hình Mao treo trên đầu nơi bà Nixon ngồi thì không. Mà nha báo chí nhiều

khí rất bèn nhạy, nghĩa là rất dễ bị tuyên truyền. Có nhiều điều mà mình đọc không thấy có vẻ chi là tuyên truyền cho CS, nhưng nha báo chí mỗi đọc đã thấy bị tuyên truyền rồi. Điều đó ta phải chịu có loại người là đã có quan cảm khác biệt nhau. Như đứa con nít 15 tuổi trông thấy hình đàn bà mặc mini jupe là đã bị khiêu dâm; còn ông già 80 tuổi thì coi hết ra cũng chưa thấy khiêu gì cả. Chuyện tuyên truyền cho Cộng Sản cũng giống như là truyện khiêu dâm vậy.

Nay Nha báo chí có lòng từ thiện nhắc nhở, ta phải cảm ơn. Lời nhắc nhở đó báo động ta rằng trong giai đoạn sắp tới cảm quan sẽ bèn nhạy hơn nữa.

Để đền đáp công ơn của ông giám đốc nha báo chí, bản đạo xin tăng công bằng cách chỉ điểm một tờ báo tiếng Việt hiện hành ở Saigon đã cố ý hoặc vô tình tuyên truyền cho Cộng Sản.

Mách Bu

Thưa ông giám đốc Nha báo chí đó là tờ Thế Giới Tự Do, tập XX số 4.

Một bữa bản đạo la cà ngoài đường trông thấy báo thế giới Tự Do bày bán mười đồng một cuốn nên mua về coi. Đang bị thông tư của nha báo chí ám ảnh nên coi kỹ

lắm, coi kỹ để xem tờ báo này có (cố ý hoặc vô tình) tuyên truyền cho Cộng Sản hay không.

Một nhận xét thứ nhất là tờ báo tiếng Việt này không đề tên chủ nhiệm và địa chỉ tòa báo, như luật báo chí ở đây ấn định. Vì thứ bộ Thông Tin có ý định tịch thu và truy tố báo này tại thứ nhất là không biết chủ nhiệm là ai, và thứ hai là không biết tổng đạt lệnh truy tố tới nhà nào.

Chuyện đó đã là phạm luật. Luật là Luật.

Chuyện thứ hai, là trên trang 14, 15 của số báo Thế Giới Tự Do tập XX, số 4 có một bức hình chụp cảnh Trung Cộng. Ngày xưa báo Đới đảng hình một anh lính Trung Cộng ôm đôi đũa bị tịch thu.

Theo quan điểm báo Đới thì cái hình anh lính Tàu Cộng ôm đôi đũa làm là con chề Tàu cộng hết cỡ, và họ Mao Trạch Đông một cú nặng nề. Nhưng bộ Thông Tin hồi đó vẫn tịch thu báo Đới.

Nay tờ Thế Giới Tự Do in hình cảnh nông dân Trung Cộng đi làm việc, hình chụp vào buổi sáng ánh mặt trời đang lên, rất rõ nét không khí có vẻ tươi vui hơn hết sức. Có lẽ là hình ảnh chính thức do Trung Cộng phát ra để tuyên truyền.

Riêng bức hình chưa đủ, báo Thế Giới Tự Do còn ghi chú như sau: «Trong một chiến dịch tăng gia sản xuất, các đoàn viên của Công Xã Nhân dân cuộc số: đất để trồng các hoa màu vào mùa xuân tại Cộng Hòa Nhân dân Trung Hoa».

Công Xã là một chủ trương cốt yếu của Trung Cộng. Hình ảnh đoàn viên Công Xã đi làm vào MÙA XUÂN nếu không phải để tuyên truyền cho Trung Cộng thì để làm gì?

Bản đạo không biết tờ báo Thế Giới Tự Do xuất bản ở Việt Nam bằng tiếng Việt, mà có nấp bản theo luật định không?

Có thể là vì tờ Thế Giới Tự Do không nấp bản nên anh em bộ thông tin không biết mà tịch thu. Nhưng luật là luật.

Bản đạo viết bài này có anh em tương tợ soạn khuyến nên bỏ đi, để báo khỏi bị tịch thu. Nhưng viết là viết. Chẳng lẽ mình cố lập công mà lại bị buộc tội?

HỒ CHÍ MINH VỚI KẾ HOẠCH NAVARRE

Ngày chiến tranh Việt Pháp bùng nổ

● Theo tài liệu mật của Sở
Liên Phóng Đông Dương
(Pháp) và Tổng cục chánh
trị V.M.

LTS: Đây chỉ là một tài liệu lịch sử, cần được đặt trong bối cảnh lịch sử. Trong bối cảnh lịch sử 1945—46, Việt Minh đã cướp được chính quyền và việc lãnh đạo chống Pháp. Ai cũng biết sau này V.M đã phản lại mục tiêu kháng chiến giành độc lập của toàn dân đề mưu đồ thực hiện mục tiêu riêng của họ là Cộng Sản Hóa, đặt chế độ độc tài đảng trị trên nước VN.

PHẦN I

Chẳng hiểu vì trực giác hay làm sao, Erlinger nhất quyết chờ gặp bằng được cô chị mà vợ vừa nói đã đi thăm thai tại bệnh viện Patterson.

Vốn nhạy hiểu, á me tây non Lê thị đoán biết được chủ ý của chồng, bèn bắt thần làm bộ coi đồng hồ tay, vừa cốt tiếng đóng dĩa thức dục gã tình nhân:

— Ô kìa! Anh còn xem album làm chi? Anh biểu tiệc cưới cô Vân ở «Thang lâu vàng» 12 giờ trưa thì bắt đầu mà anh còn ngồi đó chưa đi sao? Gã thanh niên gấp đóng tập hình, giả bộ từ ào, nói:

— Nhưng, còn đợi nhà anh ở bệnh viện về... cũng đi một thể. Thiếu phụ lắc đầu đơn-đả nói:

— Thôi anh nên đi trước đi! Bây giờ đã 11 giờ rồi, tôi tính anh cứ tới đó thì hơn... để cho họ hàng bạn hữu yên trí... biết vợ chồng anh có về tham dự. Còn chị ở phòng khám bệnh về đây lúc nào, em sẽ

biểu chị lên nơi đó ngay, như vậy sẽ tiện cả đôi bề, khỏi phải ngồi chờ nhau. Chợt anh chị đây hoài vì nếu chờ đến lúc chị về, có thể anh chị sẽ lỡ hẹn tiệc cưới. Có lẽ bữa nay thứ bảy, bệnh viện Bác sĩ Patterson vốn đông khách, càng đông khách coi hơn ngày thường, nên chị phải chờ lâu.

Nguyên là sĩ quan Quân báo và Tinh báo. Quan Năm Erlinger hiểu khá thông tiếng Việt, nghe vợ nói vậy, càng sinh nghi... cho là mụ có ý «đỡ đòn, đánh tháo» cho tình lang bên đỡ lời ngay:

— Người ta làm đám cưới mời ăn cả hai vợ chồng mà lại chồng đến trước, vợ đến sau... sao cho tiện? Dương như người VN làm tiệc cưới thường kiêng cử mời một người vợ hay chồng mà bao giờ cũng mời cả ông lẫn bà? Và lại, đây là tiệc cưới của thân nhân người trong họ thì chẳng cần phải anh chồng đến trước...trình diện rồi vợ tới sau. Theo xã giao lịch sự, anh chị phải cặp kè tay trên tay dưới cùng tới một lượt mới đúng lễ.

Rồi, viên Quan Năm đóng dĩa nói:

— Nếu vậy, để tôi sai quản của tôi đánh xe đến phòng mạch Bác sĩ Patterson đón chị về cho!

Lê thị Hải Yến và gã nhân tình đều chột dạ vì lời đề nghị của Erlinger, nhưng á me tây giáo hoạt vội gạt đi, sợ xe đến đón không thấy thì lộ tẩy, vội đỡ lời:

— Chưa chắc đã phải chị ấy tới bệnh viện Patterson hay là đến phòng bác sĩ quea nao khác?

Biết đâu mà đánh xe vòng vòng đi kiếm... mất công.

Thấy cô vợ gạt phắt đề nghị của mình viên Quan Năm càng sinh nghi dữ. Chợt lóe lên một ý nghĩ. Erlinger bèn đề nghị y đích thân đánh xe đến bệnh viện Patterson đón chị vợ và — nếu không gặp nơi đây — y sẽ đi lùng kiếm các bệnh viện trong thành phố... kỳ gặp được mới thôi và sẽ chờ thẳng cả hai vợ chồng lên nơi Thang lâu vàng...

Thanh niên sợ bị lộ tẩy, vội «co vôi» từ khước không chịu đi và ngó ý ngời chờ vợ về sẽ cùng đi dự tiệc một lượt.

Erlinger thấy rõ là anh chàng muốn dùng kế hoãn binh hòng kiếm cách thoát khỏi căn nhà này.

Không còn nghi hoặc gì nữa, viên Quan năm pháp liên kin đáo lưu ý quan sát hình sắc cặp gian phu dâm phụ.

Lát lâu, Erlinger nhận thấy cả hai đều có vẻ lúng túng, bồn chồn không yên, y quyết phổi kiểm thực hư vụ này ra sao trước khi có thái độ dứt khoát với cặp này.

Gã Tự vệ tự cứu nguy bằng cách nào?

Định ý như vậy rồi, y đứng lên, đi ra ngoài trước cửa nhà, nhảy lên xe, ngồi bên lão quân tùy viên kiêm tài xế, khẽ nói bên tai, biểu lão một mình gánh xe tới phòng bệnh của bác sĩ Patterson — ở đường Beylie, rồi vào trong phòng đợi, thấy có thiếu phụ chưa nào còn đó, sẽ lễ phép hỏi bà ta có phải vừa cùng chồng từ Hải Phòng lên buổi sáng đã queo vào thăm người em gái trong hẻm Robert không? Nếu thiếu phụ chưa nhận là có thì lão sẽ tự giới thiệu mình là tùy viên Quan Năm, chồng em gái bà ta, sai đến đón vì chồng thiếu phụ đang nóng đợi bà mau về để kịp cùng đi dự tiệc cưới tại Thang lâu vàng.

Còn như... Nếu không gặp ai nơi bệnh viện đó thì... lập tức lão sẽ đánh xe lên thẳng tiệm cao lầu lớn Phố hàng Buồm leo lên các tầng lầu, xem có tiệc cưới nào sắp ăn đàn bày tại đó không? Nếu thấy có tiệc, sẽ đợi hồi người đặt thời tiệc đó có thân nhân làm sở Máy Gạo Hạ Lý Hải Phòng sắp lên dự tiệc không? Nếu họ biểu có thì nói cho họ biết là lão sẽ về đón cặp vợ chồng thân nhân đó đến dự tiệc ngay.

Sau khi nghe thượng cấp sai khiến dứt, lão quân tài xế bèn mở máy lái xe về ngã đường Hàm Long rồi đến đứng trước Hàng Chuối, vào phòng bệnh Patterson, nhưng không thấy một thiếu phụ có thai nào trong phòng đợi, ngoại trừ 5,6 người vừa trẻ già nam nữ còn đang có mặt tại đó.

Liền đó, lão lại lái xe thẳng đường Maréchal Pé tain đến Cột Đồng hồ rồi queo vào Phố Mã Mây tới Thang lâu vàng giữa phố Hàng Buồm.

Lão đã làm đúng những gì thượng cấp đã sai bảo leo lên các tầng lầu cao, nhưng không thấy có thời tiệc cưới nào hết, bèn trở về báo cáo tự sự cho viên Quan Năm này.

Sau khi nghe lão quân tùy viên kể lại từng chi tiết tại phòng bệnh Patterson và tại cao lầu Đồng hưng Viên, Erlinger mới bật ngửa mình đã bị cấm sừng từ lâu mà không biết và tức thì lửa ghen bùng bùng bốc lên, xầm xầm từ ngoài cửa, bước vào trong phòng khách, chụp ngay lấy ngực áo thanh niên đang thần thờ ngằm lại các tấm hình trong tập album, đồng thời Erlinger thọc tay túi quần rút ra khẩu súng 6 «di» nòng vào ngực gã Tự Vệ Hàm Long lúc này mặt xanh không còn màu, miệng ú-ớ kêu oan.

Viện Quan Năm nổi đóa, lớn tiếng nạt nộ, một tay nắm cứng cổ áo trước ngực gã này giết giết hồi đồn dập:

— May là ai? Tên chi? Ở đâu? Phải nói thực, nói mau! Không nói, tao giết mày như giết một con chó đói! Nói mau! Mày có phải là người tình của mụ này không?

Vừa hỏi giết giọng, Erlinger vừa lay lay cổ áo gã tình lang của Lê thị, rồi chỏ tay vào thị...lay hồi nữa:

— Có phải con mụ này đây là tình nhân mày không? Tao đếm đến ba, mày không nói, tao bắn mày! Nè! 1...2...

Gã Tự Vệ mặt lợt lạt không còn hột máu, lưỡi liu lại vì quá hoảng kinh, ú-ớ, hai tay chấp vái lay viên Quan Năm như tế sao...

Erlinger lập lại: Nói mau! Lần này tao đếm đến 3 mày không nói sự thực, tao nhất quyết bắn mày! Này! 1...2...

Gã thanh niên khóc, chấp tay vái lay như chày mảy vừa chu choa cái y chính là anh thúc bá của Bà đầm Erlinger, của Lê thị Hải Yến...chờ không có phải là tình nhân, tình lang gì cả?

Gã tại tiếp tục vừa khóc, vừa lay miệng kêu oan ầm ĩ...van xin Erlinger hãy người giận và bình tĩnh cho điều tra, thăm cứu để tìm ra sự thực! Chớ có giết oan 1 mạng người trong lúc lửa ghen bốc cao làm mờ mịt cả lương tri.

Trong khi đó, Lê thị cũng chu choa khóc lóc nhễ nhại như thể bị oan ức lắm, đồng thời cũng chấp tay lay chồng đừng gây thêm án mạng trong lúc tình hình thành phố đang nhiễu nhương, căng thẳng.

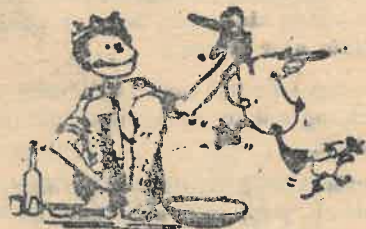
Thấy ồn ào, náo loạn trong nhà lão quân tùy viên ngồi ngoài xe cũng chạy tất tả vào phòng khách, vừa can van Erlinger tay vừa dăng lấy khẩu súng lục trong tay viên Quan Năm. Sau khi để cho lão quân tài xế giữ khẩu súng Erlinger

nghe yên giọng bèn lão quân hãy ngồi yên đó trên ghế và y biểu luôn cả thị Yến cũng phải ngồi đó chứng kiến y xử gã thanh niên, nhưng xử một cách nhân đạo, theo kiểu Đông Phương như người Trung Hoa xưa, chứ y không thêm giết hại, trừng trị, đánh đập tàn nhẫn đâu!

Ngoài ngoảnh cả lão quần và cô à trác nốt đều ngồi lọt trong hai chiếc ghế bành bọc dạ xanh, đúng như viên Quan Năm đôi hồi.

Erlinger một tay vẫn nắm cứng cổ áo sơ mi thanh niên, còn một tay xoè tợ chiếc bàn và tất 2 cái liền tiếp bốp! bốp! như trời giáng vào má gã... rồi vặn hỏi tại sao gã phải phải... nói xạo là anh của thị Yến và có đi cùng vợ từ Hải Phòng lên? Vậy vợ gã đâu? Lại còn nói xạo là đi thăm thai ở bệnh viện Hàng Chuối. Rồi còn biếu là vợ chồng sẽ đi dự tiệc cưới tại cao lầu Thang Lầu Vàng. Tất cả đều bố lão hết! Tao vừa sai tài xế đi xe đến hai nơi đó điều tra, chẳng thấy có ma nào có chứa tời tằm thai ở phòng bệnh Patterson và cũng chẳng có ai đặt tiệc cưới trưa nay tại quán Thang lầu vàng cả.

Như vậy, rõ ràng là có sự thông đồng giữa đôi gian phu dâm phụ đã hòa nhau, lập kế nòng che mắt ta. Bỗng bị sự phản bội phập phồng, bị đôi mắt mu khốn kiếp thối tha này. Đứt lòi, Erlinger xấn tới — cách đó vài bước — tất cho thị Yến 2 cái làm xô tóc quần trên đầu rũ xuống kín mặt.

Lý do quyết định

Sau một thời gian chống đối kịch liệt, cuối cùng ông già nàng cũng bằng lòng gã nàng cho chàng. Khi ông già đã bỏ lên lầu và trong phòng khách chỉ còn có nàng và chàng, chàng khẽ hỏi nàng:

— Ông già em khó tính lắm kìa mà, anh nói thế nào ông cũng không bằng lòng. Vậy mà em chỉ nói riêng với ông có mấy câu, ông chịu cho cưới liền. Em nói chi hay vậy??

Nàng ngáy thơ:

— Em có nói gì đâu?? Em chỉ bảo nhủ với ông rằng em đã có thai.

Thằng ngu

Em Hippý tại tả từ trong bóng tối công viên chạy ra nói với thầy cảnh sát:

—...Ông cứu tôi. Tôi vừa bị một thằng ngu nó hiếp...

Thầy cảnh sát ngạc nhiên:

— Ừa...Sao có biết nó là thằng ngu...

— Vì nó muốn hiếp em mà nó không biết cách...

Em phải chỉ cho nó mới biết...Người như nó không là ngu thì còn là gì?

Nghe mấy câu chất vấn có nêu cả bằng cớ rõ ràng của Quan Năm Tây, gã Tự vệ bị cứng lưỡi, dờ dẩn đứng yên.

Càng nổi xung... thấy thanh niên đứng im như ngáo nghễ trách móc mình, Erlinger quyết tâm làm nhục cho bõ ghét cả đôi gian phu dâm phụ bằng cách bảo thị Yến đứng xoạc 2 chân rồi quát tháo bắt thanh niên phải bò lồm cồm... luôn dưới quần vợ. Dưới mũi súng đen ngòm của Quan Năm chĩa vào đầu tinh địch, gã Tự vệ cứ chẳng đã phải lủi rủ làm theo lệnh truyền. Kể đến lượt thị Yến phải chui qua dưới cẳng, y cũng đứng xoạc ra khi vợ luôn tròn mình xong, Erlinger nói:

— Chắc hai đứa mày ngạc nhiên về cách trừng phạt Á đông này lắm phải không? Hồi ở Saigon, tao lấy một Á Xâm bên Chợ Lớn, một tối kia dẫn tao đi coi chiều bóng, thấy đến ra trên màn bạc cảnh tượng giữa một chợ đông kẻ người ban bu quanh một gã bụng bự lớn con đang đứng xoạc cẳng cho một gã nhỏ thỏ xanh xao chui qua háng. Rồi khán giả vỗ tay cười lên tiếng chửi rếu... gã nhỏ e ngại thấy nhục nhã rồi phun phì nước mắt, lăn mất trong đám đông (có lẽ đó là tích Hàn Tín luôn khổ anh đồ tể ở chợ Hoài Âm chẳng?)

Quan Năm Tây lại nói tiếp:

— Sự việc xảy ra trên màn ảnh đèn đỏ đã gây một ấn tượng mạnh trong óc khiến tao nghĩ người Đông Phương coi việc luôn tròn (passer sous le cul) (đọc ku) là điều nhục nhã cùng cực. Nay hồi tưởng lại chuyện đó, nên tao bắt hai đứa phải luôn tròn cho tao!

Rồi dứt lời, Erlinger lại xoạc cẳng nữa và bắt đến lượt gã tự vệ phải luôn tròn y.

Thấy sắp bị làm nhục quá lố, gã này thăm nghĩ luôn tròn nhân tình người đẹp thì còn được chớ luôn tròn thực dân thì nhục quá, không được! Rồi bất giác lửa hận thù quân Pháp bùng ngùn ngụt bốc lên, gã Tự vệ đâm liều tinh dũng bề nào cũng bị hạ nhục, có thể bị thủ tiêu không chừng! Chết bằng đảng nào cũng chết phải «chơi» nó một cái cho biết tay!

Nhưng liền đó, y khựng lại vì chợt nghĩ đến lão quần tài xế còn đứng đó, chắc sẽ can thiệp với y «chơi» chủ nó. Song chỉ giây lát y lấy lại tự tin vì y tính đoạt kiêu hùng đúng lúc tên Quan Năm bị té sẽ làm văng ra.

Nghĩ vậy rồi vững tâm, y lơ lảo, lảo lết hai mắt giả vờ sợ sệt cứ lần chân không chịu cúi lòn.

Thấy thế, Erlinger nổi nóng, la lớn, vung tay giật lấy khẩu súng trong tay lão quần rồi chĩa nòng súng đen ngòm vào đầu anh «Hàn Tín Giao Chỉ» và lệnh phải chui lập tức nếu không, và đếm đến ba sẽ lấy cớ thực sự không nói đùa!

(CÒN NỮA)

TIỂU THUYẾT PHONG TÁC của HOÀNG HẢI THỦY

GIỮA NHỮNG NGƯỜI ĐÃ CHẾT

(TIẾP THEO)

Cuộc giao thiệp mà Mạnh tưởng là sẽ khó khăn ghê gớm với người đàn bà đẹp này diễn ra dễ dàng hơn hẳn hơn là chàng tưởng tượng. Chàng lơ mơ cảm thấy từ buổi sáng này, dùng hơn là từ đêm chàng nhìn thấy Kiều Dung trong hàng ăn La Cave, cuộc đời chàng đi vào một giai đoạn mới. Cuộc đời và những ngày sống sắp tới của chàng tràn đầy hình ảnh của người đàn bà đẹp và kiêu sang này, Chàng chưa thể biết chúng sẽ đưa chàng tới đâu và sự bất trắc của chúng làm cho chàng choáng váng. Từ lúc ngồi bên Kiều Dung, chàng quên bằng mất rằng nàng là vợ bạn và người bạn chàng nhớ chàng theo dõi nàng, tìm ra sự bí mật của nàng.

— Tôi làm phiền ông Mạnh nhiều. Tôi thành thật xin lỗi... Tôi không hiểu có chuyện gì đã xảy ra đến với tôi...

Mạnh muốn nói nhiều, những lời ngọt ngào nữa, nhưng lưỡi chàng vẫn cứng và chàng nói cụt ngủn:

— Kiều Dung muốn tự tử.

Vừa lái xe trên con đường tươi nắng trở về thành phố, chàng chờ đợi lời phản đối, lời tự bào chữa của nàng. Chàng tiếp:

— Kiều Dung có thể tin ở tôi. Tôi rất thông cảm với nỗi buồn phiền của Kiều Dung. Nhiều khi chúng ta có những chuyện buồn mà không ai chịu biết, những thất vọng chỉ quan trọng riêng với chúng ta...

Nàng nói thật khẽ:

— Không đâu. Tôi không có gì buồn. Tôi nhảy xuống sông. Đúng. Chính tôi nhảy, không phải là tai nạn, cũng không có gì thúc đẩy tôi làm thế. Xong tôi vẫn không hiểu tại sao...

Mạnh rung động nửa người khi nàng đặt nhẹ bàn tay lên cánh tay chàng:

— Ông Mạnh có thể chấp nhận được chuyện có người đàn bà... chết đi rồi sống lại trong thân thể một người đàn bà khác được không?? Hay nói một cách khác, ở đời này có thể có người đàn bà nhớ lại tiền kiếp của mình không? Ông không cho là tôi điên chứ??

Mạnh ấp úng:

— Không. Tôi không nghĩ là Kiều Dung điên, nhưng tôi hiểu...

Nàng thở dài, bàn tay có những màu sắc son nhạt vẫn đặt trên tay chàng:

— Chuyện của tôi thật dài. Và rắc rối. Chính tôi tôi cũng không hiểu rõ. Tôi chỉ có thể nói như thế này... Tôi có cảm tưởng tôi là một người nào khác, một người đàn bà đã sống và đã chết trước đây. Tôi có một dĩ vãng xa lắm. Tôi như người đã sống và đã chết một lần..

Nàng ngừng lại :

— Chuyện tôi kể chỉ làm phiền ông. Ông có thể nghĩ rằng tôi lắm cảm, ở đời làm gì có người nhớ được tiền kiếp của mình.

Mạnh vội vã :

— Kiều Dung cứ nói đi. Tôi nghe.

— Tôi nhớ nhiều kỷ niệm lạ lắm. Tôi biết nhiều nơi tôi chưa từng đến bao giờ, tôi nhớ nhiều người tôi chưa từng gặp. Nhiều lúc tôi thấy tôi là một người đàn bà già, rất già... Như vậy nghĩa là gì ?

Giọng nàng trầm và Mạnh nghe tiếng nàng như đang nghe nàng hát :

— Ông có thể cho tôi là người mắc bệnh thần kinh. Cũng có thể là tôi đau. Nhưng nếu tôi đau, tại sao trí nhớ của tôi lại sáng đến thế ? Có rất nhiều kỷ niệm tôi nhớ cả chi tiết. Chúng không liên lạc với nhau nhưng tôi nhớ thật rõ...

Mạnh nhớ lại chuyện Thịnh nói về Kiều Ngọc, bà nội của Kiều Dung. Một lần nữa, chàng rung mình. Ý nghĩ lóe lên trong óc chàng : « Có thể nào bà ấy sống lại nơi cô cháu ?? Có thể nào Kiều Dung từng sống cuộc đời của Kiều Ngọc ? »

Nếu thật như vậy thì đây là là một cái gì rung rợn, quái đản. Mạnh rời mắt nhìn con đường trước mặt và cho xe chạy chậm lại để nhường nhìn người đàn bà ngồi cạnh chàng. Nếu chàng thấy nàng là một bà già răn rêu, tóc bạc, có lẽ chàng cũng không lấy gì làm ngạc nhiên lắm.

Nhưng làn da nàng đã hết màu xanh, gò má nàng đã có màu hồng mịn và đôi mắt nàng thật sáng. Ánh mắt và làn da đàn bà tươi trẻ ấy làm cho Mạnh nghĩ : « Mình cũng vậy. Làm sao có chuyện người đời xác như trong chuyện Liêu Trai ? Người ta chết rồi là hết. Cả Chúa, cả Phật cũng vậy mà thôi. Nếu sống lại được, chắc Phật với Chúa đã nhiều lần sống lại với người đời rồi... » Ý nghĩ này làm chàng có thêm can đảm để hỏi.

— Tôi muốn biết khi Kiều Dung nhảy xuống sông hồi nãy, Kiều Dung có biết rằng nhảy xuống đó là sẽ chết ngay không ?

— Biết chứ. Nàng đáp ngay, không chút do dự.

— Kiều Dung đã quyết định đi ra bờ sông để nhảy xuống sông từ trước hay là đi tới đó đột nhiên Kiều Dung mới nghĩ đến chuyện nhảy ??

Nàng suy nghĩ :

— Hình như tôi quyết định chuyện ấy từ lâu rồi, nhưng không rõ rệt hẳn là sẽ nhảy xuống sông. Một cái gì mơ hồ...

Cặp mày vòng cung của nàng nhú lên trên vầng trán không một nếp nhăn, những sợi tóc lòa sòa trên đó đã khô.

— Tôi có cảm tưởng như tôi là một người nào khác, một người hoàn toàn khác với... tôi, như tôi không liên can gì tới thân xác này, như tôi đã chết

từ lâu rồi. Nghĩ như vậy, tôi thấy mình không còn lý do gì để sống. Ý nghĩ ấy từ trước vẫn mơ hồ, bàng bạc trong tôi. Chỉ khi đi bên bờ sông, tôi thấy nó nổi lên mạnh và rõ. Nó làm tôi không còn suy nghĩ gì nữa, ngoài việc chấm dứt cho xong.

— Là nhĩ ? — Mạnh nói một câu mà ngay sau khi nói, chàng thấy là ngớ ngẩn — Kiều Dung chẳng nên nghĩ thế, hãy nghĩ đến chồng của Kiều Dung.

— Tôi nghiệp. Nếu nhà tôi biết...

Hình ảnh Thịnh hiện ra thấp thoáng trước mắt Mạnh, Thịnh với bộ mặt no tròn của kẻ thụ hưởng của ông chủ bự. Với cái bụng tư bản đã nói rõ với làn râu mép con kiến « không biết hẳn có yêu vợ hẳn lắm không ? » Mạnh nghĩ mơ hồ và không có nguyên nhân tới tình yêu của cặp vợ chồng hoàn toàn xa lạ với chàng trước đây mấy ngày : « Nếu hồi ấy mình không đi theo, không nhảy xuống cứu kịp, hẳn sẽ ra sao ?? Mình có can đảm trở về báo cho hẳn biết là vợ hẳn đã chết dưới sông cầu Bình Lợi hay không ? » Chàng tự trả lời là chàng sẽ không báo. Chàng sẽ vờ như sáng nay chàng không theo kịp nàng, sự thật là chàng không đủ can đảm nhưng chàng không chịu nhận như thế.

Không hiểu vì sao, Mạnh bỗng nói :

— Đừng để cho chồng Kiều Dung biết. Chuyện hôm nay sẽ là một bí mật giữa tôi và Kiều Dung.

Không khí quanh họ trở thành thân mật. Nụ cười của Kiều Dung cho Mạnh biết nàng đồng ý với chàng. Họ gần nhau vì sự bí mật ấy. Chưa giao thiệp với đàn bà có chồng bao giờ Mạnh thật tình không biết rằng đề nghị như vậy chàng đã phạm tội quấy rối một người đàn bà có chồng bước vào con đường lừa dối chồng nàng.

— Bí mật nghề nghiệp. Kiều Dung nói với nụ cười gần như thích thú, hào hứng nở trên môi. Luật sư cũng phải giữ bí mật nghề nghiệp như bác sĩ, như thầy tu. Không được tiết lộ với ai chuyện riêng do thân chủ tâm sự với mình. Nhưng Dung vẫn chưa phải là thân chủ của anh...

Từ « ông » nàng đã đổi chàng là « anh ». Nhưng sự thay đổi đến tự nhiên làm cho chính Mạnh cũng không nhận thấy gì lạ. Chàng nghĩ đến chuyện Thịnh, chồng nàng, đã là thân chủ của chàng. Thịnh đã chỉ cho chàng một ngàn khoản lớn với số tiền chàng kiếm được từ ngày mở văn phòng Trinh Thám Tư tới giờ và chàng nghĩ ngay đến chuyện nếu người đàn bà này biết rằng chàng chỉ đi theo nàng vì được chồng nàng trả tiền, nàng sẽ có thể khinh chàng, hoặc ít nhất nàng cũng không còn tin tưởng ở chàng nữa. Mạnh vội nói lảng :

— Có một người bạn muốn mua một khu đất ở đó để mở phim trường. Tôi tới đó coi đất đem cho ông ấy. Thật may tôi trông thấy Kiều Dung, lúc Kiều Dung vừa nhảy xuống sông, ông hạ sĩ gác trên cầu cũng trông thấy. Ông ta nổ mảy phát súng chỉ thiên nên tôi mới biết mà chạy tới kịp...

— Và Kiều Dung đã thoát chết đuối...

Giọng nói của nàng lại trầm xuống, như đang tiếc hận một cái gì đó :

— Nếu không có anh tới đó vì công việc, giờ này không biết xác Kiều Dung đã trôi đến đâu rồi... Mạnh có cảm giác chàng sẽ buồn, sẽ khổ lắm nếu chàng phải nghe nàng nói : « Nếu sáng nay không có anh, tôi đã được chết... » Vì vậy, tuy xe chỉ mới có tới đầu phố, chàng đã nói như reo lên :

— Sắp tới nhà tôi rồi... Khi xe ngừng lại trước cửa bin đình. Chàng

lặng : — Ở đây toàn là người tử tế cả, Kiều Dung đang ngại gì. Chỉ có phòng tôi hơi bề bộn một chút vì tôi độc thân... Không biết trong phi-di-đe có còn chai nước lọc nào không...

Bây giờ là 1 giờ trưa. Binding vắng như không người ở. Hành lang và thang lầu vắng tanh. Họ đi lên không bị ai nhìn ngó. Kể từ ngày Mạnh về ở đây, đến 2 năm mấy tháng rồi, chàng chưa từng gặp một người đàn bà thứ nhất đặt chân vào căn phòng đàn ông độc thân đó lại là một người quá đẹp, một người đàn bà không những chỉ đẹp, chỉ sang mà còn huyền bí nữa.

Mạnh sẽ khổ tâm lắm nếu chẳng may có kẻ nào sống chung trong biarding nhìn thấy Kiều Dung tới tá trong bộ y phục ướt và dính đầy bùn sinh vật. Tự nhiên là nếu thấy, kẻ đó sẽ nghĩ bậy và Kiều Dung, trước mắt Mạnh, là một thiếu phụ hoàn toàn ở trên những chuyện ăn ái vụng trộm ở đời. Có lẽ chính vì nàng ngây thơ nên nàng mới tự đề nghị theo chàng về đây.

Chàng quên mất là trên cánh cửa phòng chàng có tấm bảng đồng v.vi hàng chữ : « Văn Phòng Trinh Thám Tư. May sao Kiều Dung không để ý đến tấm bảng đó. Trong lúc tra chìa khóa vào ổ, Mạnh cố ý đưa che tấm bảng nhưng chàng biết là không che nổi Kiều Dung vẫn nhìn thấy. Chàng chờ đợi nàng lên tiếng hỏi và quay lại nhìn nàng. Xong, Kiều Dung đã trở lại là người thiếu phụ xa xa, xa lạ với tất cả những gì quanh nàng.

Như chờ đón sẵn Mạnh, vừa bước chân vào phòng chàng nghe tiếng chuông điện thoại reo vang.

— Chắc có thân chủ của tôi gọi tới — Chàng bảo nàng — Kiều Dung ngồi đây, tôi trở lại ngay.

Chàng sang căn phòng được dùng làm văn phòng và linh tinh làm chàng cần thận đóng cánh cửa lại. Người gọi tới là Thịnh.

— Từ 12 giờ trưa tới nay, moa đã gọi tới toa hai lần — Thịnh nói — Moa chợt nhớ ra chuyện này. Kiều Ngọc, bà nội của vợ moa đó, ngày xưa tự tử bằng cách nhảy xuống sông gần cầu Bình Lợi Bà ấy chết ở đó. Moa nghĩ toa cần biết chuyện ấy...

Mạnh rung mình :

— Vậy à... Vậy à ? ?

— Sáng nay toa có gì hay không ??

« Cái gì hay ?? Thế nào là hay ? » Câu hỏi ngây ngô của Thịnh làm cho Mạnh muốn gào vào ống tai : « Chuyện hay lắm. Vợ cậu cũng vừa nhảy xuống sông cầu Bình Lợi tự tử y hệt bà nội của nàng ngày xưa... » Xong, chàng chỉ vội vã kết thúc :

— Chưa có gì đáng nói cả. Moa sẽ gọi lại sau... Moa bận tiếp khách...

BA

Mạnh chán nản và mệt mỏi kiểm soát những việc chàng cần làm trong trên tờ lịch Agenda. Bây giờ là 8 giờ sáng, mặt trời chưa lên hẳn trên thành phố mà chàng đã thấy mệt mỏi vì viễn ảnh một lũ những công việc không hào hứng mà chàng phải giải quyết trong ngày.

Chàng nghĩ đến chuyện nếu lúc này chàng có một người phụ tá có thể tin cậy được, có thể thay chàng làm những việc vớ vẩn thì đỡ biết mấy. Thật kỳ cục. Trong bao nhiêu tháng trời chàng ngồi chờ việc làm, chờ thân chủ, ai đến cũng sốt sắng tiếp, việc gì cũng hào hứng làm cho đỡ buồn thì chẳng có ma nào tới. Giờ đây, chàng bận vụ Kiều Dung thì thiên hạ kéo nhau tới làm chàng mờ mắt. Trước đây chàng có thể mượn được phụ tá hay thư ký, nhưng mượn để làm gì trong khi ngay cả ông Trưởng Văn Phòng cũng ngồi ngáp ruồi, đọc tiểu thuyết *Série Noire* suốt ngày ?? Bây giờ khi chàng cần đến phụ tá thì tìm hoài không thấy có ai. Những người chàng biết có thể thay thế chàng được đều đã có sở làm yên chỗ cả.

Những dòng chữ ghi trên trang lịch cho chàng biết trong ngày hôm nay chàng có hẹn gặp ba thân chủ : một bà chủ tiệm kim hoàn muốn bắt quả tang ông chồng chung sống lâu đời với vợ bé, một ông nhà giàu muốn điều tra minh bạch về một khu nhà cũ ông sắp mua để phá đi xây rạp hát cải lương, một vụ nữ trang cất trong tủ không cánh mà bay, không chủ muốn điều tra kín để tìm thủ phạm nhưng không muốn làm con dâu, con rể, toàn là những ông bà có địa vị trong xã hội, bị mang tiếng, bị cảnh sát nghi là ăn cắp. Toàn những vụ rắc rối, náo nhào trong lúc chàng có thể sống những giây phút thanh thản với nàng.

Lại còn anh chàng tư bản Thịnh đòi chàng cho biết cuộc điều tra theo dõi đã đi đến đâu. Mạnh bực dọc nghĩ đến Thịnh. Điều lạ lùng nhất về Thịnh mà chính Mạnh cũng không nhận thấy là bấy giờ chàng không còn coi Thịnh là chồng của Kiều Dung nữa. Chàng coi Thịnh như một thân chủ khó tính, đòi hỏi và hoàn toàn xa lạ với Kiều Dung. Kiều Dung đòi hỏi và hoàn toàn của chàng, một người đàn bà hoàn toàn không liên can xa gần gì đến Thịnh.

Kiều Dung đã trở thành của riêng chàng. Nhưng sự bắt buộc vẫn làm chàng phải gặp Thịnh. Chàng mở tập hồ sơ bìa có viết hàng chữ Đình Tấn Thịnh. Chàng đã xé bỏ tấm bìa ghi hàng chữ hồ sơ Kiều Dung để thay bằng tấm bìa ghi tên họ Thịnh. Và đọc lại những hàng chữ nhỏ li ti do chính tay chàng ghi trong đó :

— 27 - 4 : Đi chơi trong Sở Thú. 28 - 4 : đi coi xi nê ở Rex. 29 - 4 : đưa KD đi chơi Biên Hòa, lên núi Châu Thới, cơm trưa ở quán ven sông. 30 - 4 : ăn sáng ở ĐK. D. thích ăn bánh bao, tìm sẵn. Minh bị chóng mặt khi nhìn qua cửa sổ lầu xuống đường. D. cười.

(CÒN TIẾP)

THIỆU QUANG

ĐỜI LẮM CẨM

những chuyện rất lằm cẩm
nhưng có thật 100 phần 100

Chuyện khi

KUALA LUMPUR, Mã Lai (UPI). Một con khi được huấn luyện trên cây hái dừa, đã nhảy lên vai một người khách bộ hành đang đi trên đường và bẻ cổ ông ta... gần gần vì chú khi đã lằm cẩm tưởng cái đầu hói của ông ta là quả dừa.

Người khách bộ hành xui xẻo kia được đưa vào nhà thương điều trị còn chú khi thì được chủ đem về huấn luyện lại để biết phân biệt đầu người với trái dừa!

Thế nào mới là người lớn?

IOWA, Hoa Kỳ (AP) Tại Des Moines thuộc tiểu bang Iowa, các giới chức phụ trách việc cấp phát bằng lái xe đã bác đơn của một thiếu phụ vì lý do người đàn bà này chưa tới tuổi được phép lái xe hơi mặc dù bà ta có dân theo năm đưa con với giấy khai sinh của chúng đang hoàng đề chứng tỏ rằng bà ta không còn là con nít. Năm nay bà ta mới mười sáu tuổi.

Bội thực

OREGON Hoa Kỳ (AP) Cảnh sát tại Depoe Bay báo cáo về trường hợp một người đàn ông tên là David K. OSAR đã chết vì... bội thực như sau: Khám nghiệm tử thi, thấy rằng trong bụng của ông ta có tất cả 186 đồng một xu, 5 đồng mười xu, 4 đồng hai mươi lăm xu (tất cả đều bằng kim loại và một đồng mỹ kim bằng giấy Trĩ giá của một bữa ăn thịnh soạn!

Khuyến cáo

HAMBURG, Tây Đức (Reuter) Otto Reinholdt, 34 tuổi hứa hôn với cô Rosemarie Weiner 27 tuổi. Trước ngày cưới của hai người một tuần lễ, Reinholdt đã tuyên bố với bạn bè và họ hàng là ông ta xin hủy bỏ cuộc hôn nhân vì lý do cô thư ký của ông ta không chấp thuận sự lựa chọn người bạn trăm năm của ông.

Reinholdt nói: «Cổ thư ký của tôi lý luận rất xác đáng và tôi không thể không nghe theo lời «khuyến cáo» chân tình đó!

Một cách trốn học

CHELMSFORD, Anh Quốc (Reuter) Một cậu học trò 10 tuổi được đưa vào nhà thương để người ta tháo bỏ chiếc nhẫn cưới nhỏ tí xíu mà cậu bé đã cố đeo vào ngón tay khiến trầy da, chảy máu.

Khi được hỏi tại sao lại làm như vậy, cậu bé thần nhiên trả lời: «Em tưởng rằng nếu lấy vợ thì khỏi phải đi học nữa!»

Ai bảo...!

NICE, Pháp (AFP) Nhân kỷ niệm 22 năm chung sống với nhau, ông Albert Durand đề nghị với vợ đi du lịch một vòng thế giới. Bà vợ nghĩ tới công việc làm ăn, muốn ở lại trông nom cửa hàng và đã đề chồng đi chu du một mình.

Ba tháng sau, ông chồng trở về với một xấp ảnh các mỹ nhân mà ông đã gặp tại khắp nơi trên thế giới qua chuyến du lịch một mình và tuyên bố: «Đi chơi mà không có vợ theo kèm...khóai thật!»

Nghe xong, bà Durand dẫn chồng ra tòa xin ly dị. Ông Durand chấp thuận «vô điều kiện» vì ông đang muốn...đi du lịch nữa.

Vợ chồng Mỹ

Trong mục DEAR ABBY (một thư gỡ rối tơ lòng) của tờ nhật báo Chicago Tribune, xuất bản tại Nữ Ước, một nữ độc giả đã viết như sau:

«Vợ chồng tôi được mời đi dự bữa tiệc kỷ niệm 25 năm thành hôn của hai vợ chồng người bạn chúng tôi. Trong bữa tiệc, vào khoảng nửa đêm, người chồng ân yếm cầm tay vợ, đứng lên, tuyên bố với bạn bè: Chúng tôi chung sống với nhau đã 25 năm rồi. Các con chúng tôi đã lớn và đã lập gia đình cả rồi và không có lý do gì khiến chúng tôi phải... duy trì cuộc hôn nhân này nữa! Chúng tôi đều còn trẻ và còn sung sức để tâm hướng lạc thú ở đời, bởi thế chúng tôi quyết định... ly dị! Không ai trong chúng tôi có lỗi cả. Mong rằng các bạn thông cảm và sẽ giữ mãi tình bằng hữu với cả hai chúng tôi. Dứt lời, họ ôm nhau hôn hết sức là say sưa và rồi nhay

với nhau bản «Vĩnh Biệt Người Yêu».

Thoạt tiên, vợ chồng tôi nghĩ rằng họ đùa thế cho vui, ai ngờ họ đã nói và làm thật. Họ đã yêu cầu những ai đã mang quà tới cho họ, xin đem về vì họ không còn... giữ kỷ niệm chung với nhau nữa!

Nhắn tin

Tuần báo Đời đã nhận được Bài Thơ của quý bạn:

ĐẶNG VINH CHÁNH (Qui Nhơn)
Yên Bằng (KBC 3171) Tô Hiến
(Chương Thiện) Đinh Hoàng Huyền
(KBC 3250) Trương Hoài (Ninh Hòa)
Đại úy Lê Hùng Anh (KBC 4074/2) PP Tiên (KBC 4152) Phú Quân (Cam Ranh).

BẠN UYÊN THANH Ông Đạo cũng có bài thơ của Art Buchwald. Nhưng trong bài có nhiều ý mà chỉ có độc giả Mỹ mới hiểu rõ. Vì vậy dịch và đăng sợ không hay. Thí dụ New Hampshire primary, I look at polls, vân vân.

ÔNG PHẠM TRÍCH TIỀN Chu Tử cảm ơn. Thơ được trao cho người phụ trách.

ÔNG PHAN VĂN ĐIA Thư của ông chuyển sang Sóng Thần để kêu.

HẠ SĨ TRỊNH KHẮC ĐỒNG Đề chuyển thơ sang Sóng Thần.

BẠN PHÚ QUÂN: Mời bạn khi nào rảnh ghé tòa soạn buổi sáng gặp anh Tổng Thư Ký để bàn thêm về bài viết.

BẠN NGUYỄN KHẮC NHƯÔNG Bạn có bút pháp đặc biệt. Mong gặp ở tòa soạn để bàn thêm.

Tòa soạn ĐỜI tiếp quý vị vào các buổi sáng thứ Tư, Năm, Sáu, Bảy.

CÔ J. PHƯƠNG Xin trả lời cô về người nhận là Romeo Uyên Thao, ông do chắc chắn không phải Uyên Thao, vì ông Thao không bao giờ bạn đồ linh, (và cũng không biết tán gái!)

Trong Tòa soạn báo Đời cũng không có ai đeo băng tên và chụp bậc như cô mô tả. Xin thông báo để cô tùy nghi.

PHIÊU

TÊ ĐÊ

(TIẾP THEO)

Ở thành phố, những cao ốc chặn mặt trời ban ngày và chặn trăng sao ban đêm.

Tôi và nàng đang ở vùng ngoại ô. Bây giờ là chiều. Chúng tôi ngồi trên một cái đu của trẻ con. Nàng lấy chân đẩy đu. Cổ non mọc đại ở dưới. Tôi mê cái viễn ảnh hạnh phúc của hiện tại, hiện tại của cô, của gió, của tiếng chim hót vút trên đỉnh lá, của nụ cười nàng hòa bình, và của bầu trời phớt tím. Trên bầu trời đó, một chiếc Boeing 747 đang lượn xuống phi trường. Sau đuôi con ngỗng trời bằng kim khí đó là vết khói chạy dài. Con Boeing 747 không đập cánh nhưng bay được về tổ. Con chim có sừng quả địa cầu xanh lơ và chữ Pan Am.

Tôi nghĩ tới hàng chữ dán sau một chiếc xe hơi: First flight with the 747.

Tôi yêu chữ First. Nàng cho tôi nụ hôn đầu và tình yêu đầu.

Một đứa con nít chạy vào vườn nhặt những quả sao rơi trên cỏ. Quả sao có hai cái tai dài như hai tai thỏ, loại thỏ trắng có chân thon muốt in trong tạp chí Play boy.

Đứa con nít tung một quả sao lên cao, Quả sao rơi xuống. Hai cái tai thanh hai cánh quạt quay tít.

Trong một phi vụ hành quân, tôi đã thấy chiếc trực thăng của một người bạn bị đạn pháo không địch bắn hạ.

Chiếc trực thăng quay tít như quả sao của đứa con nít. Đẹp nhưng bằng hoàng.

Có lẽ mắt kẻ địch cũng lóa thích như ánh mắt của đứa con nít nhìn quả sao rơi.

Bây giờ người ta tìm thấy sự thích thú của sự phá phách, hủy hoại, diệt gọn.

Bây giờ người ta có một nền luân lý cho sự sát hại. Những đứa con trai của Miền Bắc và những đứa con trai của miền Nam đang chơi trò chơi diệt gọn.

Họ bỏ quên những đứa con gái.

Vì thế những đứa con gái không có sữa.

Một hôm hồng xe trên xa lộ, tôi vào chỗ sửa xe và thấy tấm biển vẽ chữ LỬA Honda.

Ở miền Nam dấu ngã và dấu hỏi ít được phân biệt. Sự nhầm lẫn nhiều khi mang chất dễ thương.

Xe Honda có sữa. Sữa của nó màu đen. Một đứa con gái muốn có sữa như một chiếc Honda, một chiếc PC một chiếc Cady thì phải có một người tình hay một người đàn ông.

Thì phải có những chiều mưa, những đợi chờ, nôn nao, những miệt mài, những đau khổ, những mê sảng, những chiếc hôn, những phút làm tình.

Suối sữa sẽ chảy rên rỏi một ngày nào đó tuôn ngọt ngào vào chiếc miệng non mềm ướt dãi của đứa bé.

Hai đầu ngực của cô bé là hai vầng trăng có quang tròn nâu.

Bây giờ thì nhiều cô bé không có những glong, suối thiêng trắng đỏ vì những đứa con trai còn rình rập chém giết nhau.

Nếu họ không rình rập thì họ đã về NHÀ VĨNH BIỆT.

Trên xa lộ tôi thường thấy những chiếc xe GMC chở những người mặc quần áo tang. Hồng xe có kẻ hàng chữ: Lộ trình: NHÀ VĨNH BIỆT.

Tôi muốn nói về hai cái tai thổ. Tôi và nàng có thói quen ngồi uống ở Continental vào buổi chiều. Nàng thích ăn kem. Ly kem bao giờ cũng được cắm hai cái bánh như hai cái tai thổ. Tôi lấy đũa chọc vào kem làm hai con mắt thổ. Nàng cười. Nàng cho tôi ăn một cái tai thổ. Cuối cùng cả cái đầu thổ màu hồng và cái tai thổ vào nàng. Kem hồng là kem dâu. Hôm nào nàng ăn kem chocolate thì cái đầu thổ và hai cái tai thổ đều màu nâu.

Buổi sáng thì tôi không được ăn tai thổ. Tôi phải đi và về 30 cây số bằng chiếc xe 50 phân khối trên xa lộ tôi trường dạy đám học trò nhỏ. Thỉnh thoảng tôi ăn sáng ở Tân Cảng — New Port để thấy những công nhân.

Ở New Port những người tài xế lái xe chờ đồ cho Mỹ không được gọi bằng tên mà được gọi bằng số xe.

Nàng cũng thế. Không phải luôn luôn nàng được ngồi ở Continental ăn kem với nụ cười. Một hôm nàng tập bản Rondo, tôi đóng cửa phòng và lấy nhật ký của nàng ra đọc. Giữa những nốt nhạc đuổi nhau vang rui, tôi thấy:

...Trưa thật buồn. Tôi nghe nhạc Beethoven nhẹ với violon và piano. Giây phút này tôi hạnh phúc, yên lặng. Ngồi trên giường để viết nhật ký về Anh thì thật tuyệt. Tôi hơi buồn, dù sao tôi cũng đang phải xa những người thân yêu như Bố, Mẹ, các em tôi và chính cả Anh nữa. Bố tôi đang phải làm việc trong một cái nhà tôn nhỏ giữa một công trường hực nắng của mùa khô. Còn mẹ tôi chắc đang ngồi buồn. Các em tôi mong tôi về.

Và chính Anh cũng đang phải đi giữa trời nắng không bóng cây của xa lộ để đổi lấy một hạnh phúc cho tôi. Mẹ tôi ướt nước mắt. Anh, em mong em là mây mát để che nắng cho Bố và cho Anh. Em tự hỏi em có làm được như thế không?

Ở một đoạn khác, nàng viết:

«Tôi đang ngồi một mình trên cái đu thì thấy một con bướm màu đập cánh trên cổ. Con bướm một lá không bay nổi. Tôi nhặt con bướm đặt trên một cành lá. Cánh bướm bị rách và phần bướm nhạt màu. Tôi nghĩ có lẽ con bướm đó bay từ xa lắm. Đường bay của nó thì dài. Tôi không biết con bướm bay đi đâu lại có một mình?

Tôi biết tôi bay đi đâu. Tôi bay theo Anh để tìm TỰ DO và TÌNH YÊU. Nhưng... đường của tôi dài dài như của bướm. Đường đi của những đứa bạn gái tôi thì ngắn. Chúng may mắn hơn tôi, Nhưng tôi vẫn tự an ủi dù sao cuối cùng tôi tự do nhiều hơn lúc còn sống với gia đình.

Chợt tôi nhớ đến ban nhạc The Rolling Stones. Những viên đá lăn. Bây giờ tôi là một viên cuội lăn tròn trong cỏ hoang xanh dưới nắng mặt trời. Một viên cuội nữa lăn cùng tôi là Anh.

Tôi mê tự do như yêu nàng. Ngay cả khi bị nhốt người ta cũng phải có tự do như tự do nuôi đàn chẳng hạn.

Một người bạn tù của cha tôi kể: «Hồi bị nhốt ở Côn đảo tôi có cái thú là nuôi đàn. Mỗi đầu bắt dế dĩ phải nuôi chúng nhưng sau trở nên một cái thú như một cái thú nuôi chim, chơi lan, chơi kiềng. Trong phòng của tôi có nhiều đàn lằm. Tôi nó mò ra cả đàn bọ cả lên mặt, lên người. Giết mãi cũng không hết, sau cứ mỗi buổi chiều ăn cơm xong tôi phải dành cho chúng một ít cơm hoặc bánh mì để ở góc phòng nuôi chúng. Từ đó mọi chuyện êm đẹp. Tôi còn thương chúng là khác vì nghĩ chúng cũng giống mình, chúng không sợ bị giết. Và thế là chính quyền nuôi cơm, mình không giết mình. Minh thì nuôi đàn không giết đàn. Sau mấy năm mãn tù về, nhà tôi và tôi nhỏ gọi tôi là «Nhà lãnh tụ của dân Côn Đảo».

Ông còn kể: «những anh em tù trẻ tuổi hơn còn có cái thú, cái tự do ngắm bọ xa phòng. Lúc nào nghe thấy tiếng dội nước ở phòng tắm của nữ tù nhân là mấy anh em đó tranh nhau ghé mắt qua chấn song sắt nhìn những giòng nước có bọt xi phòng và dĩ nhiên có cả ghét của nữ phạm nhân nữa. Thế là họ muốt nước bọt ừng ực dù chẳng được nhìn lấy một phần thân thể trần của đàn bà. Họ bảo thế cũng đủ gây hứng để nhớ tới người tình, tới vợ, tới đàn bà!»

Cho tới nay tôi mới chỉ bị nhốt một lần. Phải nói là «được» nhốt thì đúng hơn.

Sau biến cố Mậu Thân, đi qua giờ giới nghiêm thì phiền.

Một tối khi nhậu ở nhà một người bạn về đã một giờ khuya. Gần tới nhà tôi bị một xe Cảnh Sát Dã Chiến ngừng lại xét giấy. Hồi đó tôi mới tới ngũ và là trung úy. Tôi chưa được cấp thẻ sĩ quan. Trong túi chỉ có một tờ giấy không dán hình chứng nhận là sĩ quan huấn luyện sinh viên đại học về quân sự (lính Babilac).

Tôi không muốn đưa tấm giấy vô vắn đó nên chỉ đưa thẻ căn cước dân sự cho anh Cảnh sát dõ chiến đó. Anh ta mặt đỏ gay. Có lẽ anh ta cũng vừa nhậu xong. Tôi nói với anh ta: «Tôi là sĩ quan huấn luyện sinh viên». Anh ta bảo tôi:

«Anh là sinh viên anh phải biết bây giờ là mấy giờ rồi chứ! Thôi mời anh về bót».

Tôi biết anh ta không biết gì về loại lính Babilac mới được thành lập tới một Sư Đoàn 6 và chắc anh say nên không nghe kịp tôi nói gì.

Tôi không giải thích thêm và leo lên xe Jeep. Tôi nghĩ dù sao tôi cũng phạm luật, hơn nữa viết thì phải sống nên tôi muốn được bị bắt thử một lần xem sao.

Người cảnh sát đã chiến giao tôi cho viên cảnh sát trẻ đêm, ông ta lấy sổ và ghi lời khai của tôi. Ghi nửa chừng, ông ta ngạc nhiên và có vẻ hơi bức tức bực tôi:

«Sao Trung úy không nói với cảnh sát dã chiến? Thôi tôi đành phải giao trung úy lại cho Quân cảnh vậy. Phải quá»

Người cảnh sát gọi điện thoại. Một lát sau một xe quân cảnh đến. Tôi leo lên xe không nói.

Tôi Quân vụ thị trấn, tôi lại phải khai trường họp tới đi qua giờ giới nghiêm. Viên trung sĩ Quân Cảnh nói với một người đàn ông mập như con heo. Về sau tôi mới biết ông ta là thiếu tá vì đêm đó ông ta mặc quần áo ngủ ngồi chơi mandoline? Ông ta bảo viên trung sĩ:

— Cho «u tở» đi!

Tôi rất bất mãn vì lời ra lệnh đó nhưng ngôn ngữ của ông ta như thế mới hợp với bộ mặt phũ phàng đến dần dần!

Tôi được dẫn vào một cái phòng có hai lớp cửa sắt. Phòng đầy mùi mồ hôi và nước dãi. Những binh sĩ còn thức nhìn tôi thần nhiên. Có một cây nến cháy dở gần tàn. Tôi vào phòng tắm cởi quần áo lấy chiếc nón sắt mức nước tắm. Tôi phải cố gây ít tiếng động để khỏi đánh thức những người lính khác đang ngủ. Tôi là sĩ quan độc nhất «được» nhốt. Họ không biết tôi là sĩ quan vì đêm đó mặc thường phục và đi dép Nhật Bản.

Tôi nằm cạnh một anh lính dù, Anh ta cời trăn. Áo của anh được cuộn tròn làm gối. Trên lưng anh ta mấy con muỗi bưng càng máu không bay nổi. Tôi

Thuốc quí

Ông 60 tuổi tôi gặp bác sĩ kể lẽ nỗi khổ tâm: ông vừa cưới một cô vợ trẻ măng mới có 20 tuổi nhưng ác thuy Trời chẳng chiều người, mỗi đêm cứ vô tới giường là ông buồn ngủ ríp cả mắt lại, không còn hoạt động gì được trong lúc có vợ trẻ của ông chờ đợi. Ông hy vọng bác sĩ sẽ thông cảm phát cho một toa thuốc thần hiệu để cứu ông.

Ông bác sĩ không nói gì, lẳng lặng cầm bút kê một cái toa đầy kịt những thuốc, chắc hẳn phải toàn là thuốc nhập cảng, đưa cho thân chủ. Mặt tươi lên ông khách cầm toa thuốc, hỏi:

— Thưa bác sĩ, Với toa thuốc này tôi có thể... mỗi đêm...?

Ông Bác sĩ gật đầu:

— Phải, mỗi đêm ông có thể ngủ yên lành mà không phải sợ gì cả. Ông mua đủ những thứ thuốc này cho cả vợ của ông uống, đến giờ vào giường, vợ ông cũng sẽ ngủ như ông vậy.

lấy dép làm gối. Trong ánh nến mờ, tôi nhìn thấy hàng chữ được viết bằng than:

«Nhà tù là đại học lớn nhất của cuộc đời»

Khoảng 3 giờ khuya, tôi nghe thấy hai lần cửa sắt mở và hai bóng đèn bước vào. Nền lúc đó đã tắt. Hai bóng người đến nằm cạnh tôi. Tôi vội nhắm mắt ngủ. Tôi nghe họ kể lẽ và biết một anh là lính bộ binh một anh là lính thủy quân lục chiến. Anh thủy quân lục chiến tâm sự:

«Xui cho tôi quá. Hôm nay lại có cả quân cảnh. Phải chỉ chỉ có cảnh sát thì đỡ rồi. Anh biết không trong đơn vị tôi thằng nào bị quân cảnh bắt về QVT? là đời tàn. Anh biết không, hôm VC đánh Hàng Xanh, vợ tôi bế con nhỏ qua sông rồi hụt tay chìm mất. Sau vợ tôi hóa điên. Hôm đó được tin, tôi bỏ đơn vị về mò xác nó mà không thấy. Tôi nản quá đào ngũ luôn để săn sóc vợ. Anh thấy không giấy chứng chỉ tại ngũ của tôi nát bấy đây này vì tôi lội sông đó! Có phải mình chán quân đội đâu, có anh có em còn zui nữa nhưng thương vợ quá nên mới đến nông nổi này».

Sáng hôm sau, tất cả những quân nhân bị nhốt đều được đánh thức để làm vệ sinh, trừ tôi. Trước lúc đó, chúng tôi ăn sáng.

Tôi được ăn sáng một cách khá đặc biệt. Chúng tôi góp mỗi người 20 đồng cho một anh lính nhỏ con nhất. Phải nhỏ con mới dễ nhẩy lên cái cửa nhỏ có chấn song và giầy kẽm gai đó. Sau cái cửa là cây me.

Anh lính nhỏ con đó để tiền vào cái rổ rồi leo sợi giây xuống bên ngoài. Một lát sau anh ta kéo lên những túi nylon trong đựng sồi và cà phê đen cho từng người. Tôi mua một bao Ruby và phát cho những người ghiền thuốc hút.

Lúc họ ra khỏi phòng, tôi lần thần quan sát. Tôi thấy những hàng chữ viết bằng que diêm vạch trên những vệt đen do nền đất:

Anh khổ lắm Em ơi;

Zoọc về thăm em nên mới thế này.

Con khổ lắm chúa ơi. Noel 67.

Vì đi Boum của mày mà tao bị nhốt đấy Hùng ơi. Tao mong có ngày mày cũng vào đây cho zui.

Cạnh hàng chữ trên có hàng chữ:

Bố mày vào rồi đây này Hùng à!

Chuyện tình: 1 kếp + 1 đào + 1 phòng giam

Tôi không nhớ hết được những câu viết trên tường.

Buổi chiều tôi nhờ viên trung sĩ gọi điện thoại đến Liên Đoàn Sinh viên QSHĐ để được can thiệp. Tôi được tự do. Ngay cả khi bị nhốt, tôi cũng còn tự do, tự do nhìn những hàng chữ trên, tự do nhìn đám lá me xanh màu cam thạch sau chấn song và những vòng kẽm gai rỉ của phòng giam.

(CÒN TIẾP)

KẸ / BÀN / MAU

nguyễn thụy long

CHƯƠNG II

Người đàn bà chủ quán còn ngần ngại, lão Sáu rút hai tờ giấy năm trăm mới toanh ra, đưa một ngón tay lên búng tanh tanh, lão hấp háy nhìn mặt chủ quán :

— Thế nào, có được không chị ?

Mụ chủ quán trở nên nhanh nhẩu :

— Chú Sáu chờ cho một chút đi, tôi lược lại mấy cái hột vịt, đang tính về đây chờ bán ế quá.

Lão Sáu ngồi ngật ngưỡng, lão uống từng hớp bia, lão thấy mát mẻ vào tận ruột gan, lão phải nghĩ cách, ngày mai, từ ngày mai lão tới mụ Tám Thành, dù rằng lão không nhớ mụ Tám Thành là con được nào ngày xưa, nhưng lão cũng cứ nhận đại, nếu cần lão cũng có thể phịa ra được một chuyện... một mối tình mà ngày xưa lão từng thêm yêu thêm nhớ mụ, a, một mối tình, phải rồi, mối tình đẹp như mối tình trên sân khấu cải lương. Nhưng cũng phải coi chừng, lão coi chừng con mụ vợ ấy cũng chẳng vừa gì, mụ dám ghen lắm....

Lão Sáu cười kào cái trái, lão bóc cái hột vịt lộn, hột vịt nóng bỏng tề cả lưỡi, nhưng thật là thú vị sao thịt con vịt lộn ngon ngọt đến như vậy được

chớ, trong đời lão từng ăn hột vịt lộn, nhưng chưa lần nào lão thấy thú vị như lần này. Lão Sáu lần bầm, mẹ, mình nhậu một mình buồn thấy nực, phải chỉ mình kiếm được thằng nào ngồi nhậu cùng với lão. Nhưng lão Sáu nghĩ lại hiện giờ lão chẳng có thằng bạn thân nào hết trơn, hình như tất cả bạn bè không còn ai muốn gần lão nữa, gần lão họ chỉ thiệt thôi chớ chẳng mấy khi có lợi.

Lão lần lần nghĩ tới thằng ăn mày cụt giò nằm ngủ ở đầu đường, phải chỉ có nó ngồi nhậu với lão cùng đờ, nhưng khổ nỗi thằng đó không thích nhậu mà chỉ thích uống trà. Trời đã khuya, lão Sáu nghĩ rằng thằng cha ăn mày cũng đã về chỗ rồi. Đêm nay lão Sáu vui, cả khu lão cư ngụ chỉ có thằng ăn mày này là thức khuya nhất. Nó không nhậu với lão thì cũng có thể ngồi nói chuyện với lão đến sáng.

Nghĩ vậy lão Sáu đứng dậy, lão trả tiền đang hoàng, lão còn trả cả tiền ăn thiếu của mụ chủ quán trước đây. Hôm nay cái mặt con mụ chủ quán trông nhẹ nhõm hẳn, mụ không còn cái mặt căng như chì như mọi khi nữa. Mụ cũng không cần nhậu vì lão ngồi nhậu khuya.

Mụ chủ quán tươi cười hỏi lão Sáu :

— Chú Sáu tối nay gặp được mối ngon hả ?

Lão Sáu cũng tươi cười :

— Chị à, có lẽ đời tôi từ đây sẽ thay đổi nhiều, mà thay đổi tốt....

— Hả, anh Sáu nói sao ?

Lão Sáu trở nên mơ mộng, lão cảm thấy rằng căn nhà hơi nổi vui mừng của lão :

— Tôi nghĩ rằng từ ngày mai trở đi đời tôi khá hơn, tôi sẽ không còn đạp xe xích lô nữa.

— Vậy là sao, chú Sáu nói tôi không hiểu.

— Con gái tôi đó, con Nhiên chắc chị biết....

— Sao ?

— Nó lấy chồng khá rồi, tôi cũng có phần nhờ.

Lão Sáu cũng cần phải nói tránh đi như thế để giữ thể diện cho con gái, không lẽ lại khai hạch ra rằng con gái mình đi làm điếm. Điều đó không thể được, không thể quả thực thà với một người mà lão chỉ quen biết sơ.

Mụ chủ quán cười với lão :

— Vậy cũng mừng cho anh, thôi vậy quá được rồi....

Lão Sáu thấy khoan khoái cả tấm lòng, lão từ già mụ chủ quán, lão xiêu vẹo bằng qua đường, tự nhiên lão muốn ca và thêm đại một bài, lão phải đại dung nơi mà lão thường đại mọi hôm, những đêm lão nhậu say bị té về khuya, lão như một con chó quẹo mũi nước đại của mình và quẹo đi cả địa điểm mà nó thường đại. Lão bèn đến địa điểm cũ, trước cửa nhà con mụ lắm điều ở đường Gia Long đại một bài thỏa thích. Con mụ đã đi ngủ nên không la lối gì như mọi khi. Ôi thiệt là sung sướng khi được đại một bãi nước đại lâu đến hai ba phút.

Lão đại xong, lão khệnh khạng đi và cũng quên cái khay quần như mọi khi.

Khi lão về đến nơi cư ngụ quen thuộc thì những đàn ngủ đường đã say giấc nồng, chỉ riêng chiếc lều của gã ăn mày cụt giò còn sáng bập lờ, gã ăn mày cụt giò ngồi dựa lưng vào tường, trước mặt là bình trà bằng lon Guizo, cái ly nhựa. Gã nhìn thấy lão Sáu từ đầu đường, gã biết thế nào lão Sáu cũng ghé sang chơi, thằng cha lại say quá rồi. Gã ăn mày cụt giò thào mồm từ tối đến giờ vì sự ra đi biệt tích của con nhỏ Nhiên. Mọi khi dù con Nhiên đi hoang suốt ngày thì giờ này nó cũng về. Con Nhiên có lện gã tối nay, con nhỏ không thể quên cái hột xác thịt đó được, con nhỏ mới nứt mắt ra mà đã... tề mẹ.

Gã ăn mày cụt giò nhướng mắt lên nhìn lão Sáu. Nhìn cái con chim lủng lẳng tục tũ của lão :

— Thôi cha nội, làm ơn nhốt cái đó lại đi, để vậy coi kỳ quá.

Lão Sáu cười nhe hàm răng cái còn cái mất :

— Để cho nó mất.

Nhưng dù nói vậy lão vẫn lịch sự cài nút khay quần lại trước khi ngồi xuống trước mặt gã ăn mày cụt giò :

— Cho người anh em một hớp trà được không ?

— Được chớ, có bao giờ tôi tiếc anh đâu, ngồi xuống đây đi tôi đang buồn....

— Ừa buồn, chứ mà buồn ?

Gã ăn mày cụt giò rót trà ra một cái ly nhựa khác :

— Thân phận tôi một thằng ăn mày từ cổ vô thân mà không buồn sao được, tề mẹ cái số phận ăn mày ăn nhặt của tôi.

Lão Sáu uống được một hớp trà của gã ăn mày cụt giò thiệt vô cùng khó khăn, trà gì mà nóng quá chừng, phải chỉ có một cục nước đá bỏ vô trong ly này. Gã ăn mày cụt giò muốn nhân cơ hội gợi chuyện về con nhỏ Nhiên :

— Con Nhiên nhà anh đi đâu héng giờ này mà chưa thấy về.

Mọi khi gã ăn mày cụt giò mà hỏi như vậy thì lão Sáu đã lại chửi thề một câu ròn tan :

— Ờu mà nó đi hoang chớ đi đâu, lại xách bàn ủi đi cho thằng nào cày rồi.

Lần này lão Sáu cười, háy mắt một cái :

— Mày đoán thử coi con Nhiên, con gái tao đang ở đâu.

— Tôi đâu có biết được anh.

Lão Sáu khoát trà, ngửa mặt nhìn lên bầu trời sao lấp lánh sau đám lá cây.

— Nếu chủ mày biết chủ mày phải mừng cho nó.

— Tôi không hiểu.

Lão Sáu không thể giấu được, lão cần nói ra sự vui mừng :

— Con Nhiên của tao bây giờ khá rồi, ít ra thì nó cũng thoát khỏi cảnh ngủ đường ngủ chợ, mà tao cũng có phần nhờ....

Gã ăn mày cụt giò hỏi tới :

— Nghĩa là làm sao, anh nói mập mờ quá tôi không hiểu gì hết trơn.

Lão Sáu suy nghĩ thiệt nhanh, lão cần muốn giữ phẩm giá cho con gái lão, lão phải phịa ra một chuyện nào đó. Lão uống thêm một hớp trà nữa, đặt cái ly nhựa xuống :

— Có một bà nhà giàu, một bà thiệt là giàu nhận con Nhiên nhà tao làm con nuôi, như vậy cũng yên cho cái thân nó, nó có đường nhờ vả và cả tao cũng vậy. Đêm nay con Nhiên ở lại biệt thự của bà ta, sáng ngày mai tao sẽ tới thương lượng.

Gã ăn mày cụt giò ngồi nghe một cách lơ là, câu chuyện thiệt lằng nhằng, chẳng có gì hấp dẫn hết, gã không tin con Nhiên có số may như thế, có một cái gì đó mờ ám trong câu chuyện này.

Lão Sáu nghĩ rằng mình đã tìm được lối thoát, lão bắt đầu nói hươu vượn, lão ca tụng người đàn bà nhà giàu nào đó có lòng tốt, lão lè nhè nói hoài nói nghe phát chán lên được.

Gã ăn mày cụt giò rót thêm trà vào ly của lão Sáu :

— Uống trà đi anh Sáu, uống đi rồi về ngủ, khuya quá rồi.

— Không, tao không thấy buồn ngủ, hôm nay tao muốn ngồi nói chuyện với mày đến sáng.

Gã ăn mày cụt giò mỉm cười lắc đầu :

— Tiếc rằng tôi cũng buồn ngủ rồi....

(CÒN NỮA)

ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỜI MUÔN MẶT

AM NHẠC

Buổi trình tấu nhạc thính phòng tại Đà-nẵng

Ngày 19 tháng 3 năm 1972 vừa qua, Trung Tâm Âm Nhạc Nguyệt Cầm ở Huế đã vào Đà Nẵng trình diễn một chương trình nhạc Thính Phòng do Hộ Việt Mỹ Đà Nẵng bảo trợ. Chương trình đã kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ qua các tiết mục: Độc tấu các loại nhạc khí cổ truyền Việt Nam, trình tấu nhạc cổ điển Tây Phương và phần ca nhạc. (định kèm chương trình).

Buổi trình tấu đã thu hút được khoảng gần 600 khán thính giả ngoại quốc và Việt Nam. Mở đầu chương trình nhạc sĩ Vĩnh Tuấn trình trọng trong bộ quốc phục độc tấu đàn tranh và Tỳ Bà lần lượt các bản: Lưu Thủy, Kim Tiền, Tứ Đại Cảnh, Cô Bản, Nam Ai, Quả phụ. Bầu không khí rộn rịp của thính đường như ngừng lại khi tiếng đàn cất lên sau lời giới thiệu dịu dàng của một cô gái Huế. Bấy giờ xin quý vị hãy quên mọi phức tạp của cuộc sống hôm nay và hãy yên lặng thật yên lặng để thả cho hồn bay xa theo tiếng đàn. Mọi người đã say sưa theo dõi tiếng đàn trong hơi trầm ngào ngật tỏa ra khắp cả thính đường.

Tiếp theo là phần Nhạc Cổ Điển Tây Phương:

Độc tấu Guitare, song tấu Clarinette—Piano và độc tấu Piano của các tác giả: Mozart, Maranilla, Chopin, Mendelssohn v.v.

Do các nhạc sĩ: Vĩnh Tuấn (clarinette), Minh Chiêu, Nguyễn Văn Phong (Piano) Võ đại Lợi (Guitare) lần lượt trình tấu.

Kết thúc chương trình là phần Ca Nhạc do các cô Thanh Loan Mỹ Hạnh, Thu Các với sự phụ đệm Dương cầm của nhạc sĩ Bùi đăng Hà; Các nhạc phẩm được trình bày là: Dạ khúc, Mối tình xa xưa,

Gửi gió cho mây ngàn bay, Em đến thăm anh một chiều mưa v.v.

Buổi nhạc Thính phòng đã kết thúc lúc 20 giờ trong sự tán thưởng nhiệt liệt của khán thính giả.

(BÍCH THANH)

KHOA HỌC

Chứng nghiệm cho Einstein

Nhà bác học Einstein đã tạ thế gần 10 năm nhưng các lý thuyết vật lý học do ông đưa ra vẫn còn tiếp tục được mang ra chứng minh bằng thí nghiệm, dù Einstein đã dùng toán học chứng minh trên lý thuyết rồi.

Thuyết tương đối của Einstein đề ra một ý tưởng làm điên đầu mọi người, người bình dân cũng như các nhà bác học, Einstein cho rằng thời gian sẽ qua chậm đối với một vật thể chuyển động so sánh cùng một vật thể đứng yên (ý niệm thời gian ở đây là thời gian vật lý chứ không phải thời gian tâm lý đâu).

Nói đơn sơ như vậy: Một người đứng yên, một người đi động. Đối với người đứng yên thời gian trôi qua sẽ dài hơn đối với người đi động. Nhưng dài hơn bao nhiêu? Thưa chỉ dài hơn một phần tỷ tỷ của một giây đồng hồ. Nếu tốc độ đi động càng cao thì khoảng chênh lệch đó càng lớn.

Nói vậy thì dễ nhưng đo được thì khó. Thứ nhất là làm sao tạo được sự chênh lệch tốc độ thật lớn. Thứ hai là làm sao có đồng hồ thật nhạy, đo được một phần tỷ của một giây?

Vào tháng 10 năm ngoái, nhà vật lý học Joseph C. Hafele ở ĐH Washington và nhà thiên văn học Richard Keating đã dùng những chiếc đồng hồ nguyên tử để thực hiện cuộc thí nghiệm chứng minh lý thuyết của Einstein. Chiếc đồng hồ nguyên tử này dùng tần số rung động của nguyên tử chất Cesium chất này có đặc tính là khi bị tác dụng của điện, sẽ

rung động 9 tỷ 192 triệu 631 ngàn 770 lần trong một giây (9.192.631.770) con số đó đã được đo lường chính xác. Dùng đồng hồ đó ta có thể đo lường các khoảng thời gian một phần 9 tỷ giây đồng hồ một sai số theo ngôn ngữ Phật giáo.

Hai nhà bác học đã dùng năm chiếc đồng hồ nguyên tử để thí nghiệm. Một chiếc đồng hồ đặt ở Hoa Thịnh Đốn, nghĩa là đứng yên đối với trái đất. Bốn chiếc đồng hồ đặt trên máy bay phản lực bay vòng quanh trái đất. Khi máy bay bay về hướng đông, theo chiều quay của trái đất, thì đối với một quan sát viên ngoài không gian 4 chiếc đồng hồ trên máy bay đã đi động nhanh hơn cái đồng hồ ở Washington, nghĩa là thời gian của chúng sẽ chạy chậm hơn. Ngược lại khi chiếc máy bay bay về phía tây, thì vẫn đối với một quan sát viên ở ngoài không gian 4 chiếc đồng hồ bay sẽ đi chuyển chậm hơn cái đồng hồ ở Washington, nghĩa là thời gian của nó sẽ chạy mau hơn.

Sau khi đã tính toán cả các yếu tố ngoại vi có ảnh hưởng tới đồng hồ như nhiệt độ, độ ẩm, từ trường của địa cầu v.v, các nhà bác học mới đây đã công bố có kết quả.

Cuộc thí nghiệm tốn bao công trình và ngày giờ đó đã chứng minh lý thuyết Einstein là đúng.

Theo lý thuyết, làm toán trên giấy tờ, thì 4 chiếc đồng hồ khi bay về phía đông sẽ chạy chậm đi 40 phần tỷ của một giây, và khi bay về hướng Tây sẽ nhanh lên 275 phần tỷ của một giây.

Kết quả trên thực tế chỉ đạt được 5 phần trăm trong trường hợp thứ nhất, và 30 phần trăm trong trường hợp thứ hai.

Có lẽ nhiều yếu tố khác có ảnh hưởng tới cuộc thí nghiệm mà các nhà bác học chưa kiểm soát được.

Nhưng dù sao, lý thuyết về chiếc đồng hồ của Einstein đã được chứng minh.

ĐỜI

TÌNH HỒNG

anh tan vào vườn thơ ngây của bé
dề gió về ren rí khóc mê hoang
anh tan vào mùa xuân anh mới lớn
lặng bướm vàng hãy đắm đuối hôn anh...

THUNG LŨNG CỦA HỒN ANH

như giọt nắng như hồn anh run rẩy
bé u sầu liếm mộng giữa thiên thu
anh sợ quá trời ơi anh chết đuối
trong mắt biếc của bé thơ đại khờ...

NGUYỄN THƯƠNG HOÀI

CHO NGÀY XUÂN PHAI

ngày xuân mây trắng bay về phố
nửa cánh ân tình theo gió xuôi
anh thấy em cười trong mắt biếc
đường vắng mệnh mông rục rờ đời

ngày xuân còn lại nhành hoa sứ
lắc đắc vài bông phảng phất tình
anh thấy em buồn qua lối nhỏ
tay tròn xuân mộng chín cô đơn

ngày xuân chỉ tiếc dòng sông trắng
con nước vàng phai rẽ cuộc đời
bến Bắc ngàn năm tàu vĩnh biệt
bờ Nam mòn mỏi nhớ thương người

ngày xuân vẫn cứ ngày xuân đến
thêm sáng vào thơ ánh mặt trời

NGUYỄN THẢO NGUYỄN
(Ninh Hòa)

LÊ THANH

(tặng Trần Ngọc Kim — Phan thiết)

đừng nghĩ đến anh làm gì ghen Thanh
khi lá mùa xuân chết rũ trên cành
khi tiếng chuông chiều với lời cầu nguyện
theo gió hòa vang trên nền trời xanh

đừng nghĩ đến anh làm gì ghen Thanh
hoa bướm ngày xưa tan vỡ mộng lành
anh biết đời anh dẹt bằng nước mắt
tim đau buồn và tương lai mong manh

đừng nghĩ đến anh làm gì ghen Thanh
thương nhớ làm chi thân xác vỡ vụn
em cứ cười vui xem đời chêm giết
xem chiến tranh này khai tử tên anh!

đừng nghĩ đến anh làm gì ghen Thanh
nợn gió chiều nay sao quá lạnh lùng
anh ở đây nghe núi rừng thồn thức
nhớ tuổi thơ mà coa tìm rừng rưng!

BenHet 3-3-72

NGUYỄN THANH KIM KBC 6419

ÂM ĐIỀU

o một đứa bé chạy rong ngoài đường
ôm trái tim ném vào dây phở
nó khóc, nó cười
tặng cho đời bao nhiêu ý nghĩa
chỉ còn trên hàng cây
nổi xôn xạc của gió
có một bóng in trên vĩa hè
thơm sợi tóc dài của mây
người đi đường đi qua rất chậm
sơ từng sợi tóc hư vô
nổi con tim theo từng giọt nắng
gục đầu trong hôn mê
vêu bóng mát hơn yêu cuộc đời...

LUÂN VŨ

● DOÃN QUỐC SỸ

Luận về tiểu thuyết

(TIẾP THEO)

III

Tiểu thuyết với các ngành liên hệ

Trong văn chương, thật đơn sơ, ta phân chia ra văn vần và văn xuôi. Phải chăng ngôn ngữ thi ca với ngôn ngữ tản văn khác nhau ở chỗ ngôn ngữ thi ca chọn lọc hơn, cô đọng hơn, gọi cảm hơn ngôn ngữ sử dụng trong văn xuôi? Có người phân đối cho rằng thiếu gì bài thơ lời lẽ rất bình thân, đơn giản như ngôn ngữ thường thời, đôi khi cũng sống sượng ỡa (dùng cái sống sượng để gọi cảm.) Hoặc giả căn cứ vào hình thức ngắt câu, xuống giọng để phân biệt văn vần với tản văn? Thì chúng ta há chẳng đã có những bài thơ xuôi hình thức cũng không khác một bài văn xuôi cho lắm.

Sự phân chia nào khi đẩy đến tận cùng của phân tích cũng gặp những phân vân như vậy. Dù sao đi nữa thì trong thi ca qua thực tại và ý luôn luôn có khuynh hướng cô đọng nói ít mà gợi nhiều, chứ không thường ngôn ngữ tản văn như trong thể văn xuôi.

BA BỘ MÔN VĂN CHƯƠNG CỔ NHẤT :

Ba bộ môn văn chương chính yếu và cổ nhất trong văn học cổ điển Tây phương là anh hùng ca, kịch thơ và thi ca trữ tình. Anh hùng ca dài hơn cả rồi đến kịch thơ, thơ trữ tình ngắn nhất. Vào thời cổ loại thơ này được ngâm hát theo với nhịp đàn ly tao LYRE do đó mà thành tên LYRIC, nội dung nói lên tình tự của thi nhân và những niềm thương nỗi nhớ riêng tư chẳng hạn.

BA BỘ MÔN VĂN CHƯƠNG MỚI :

Sang thời đại mới này, văn nhìn sang văn học Tây Phương, ba bộ môn chính được phân biệt là : thi ca, kịch, và tiểu thuyết.

Về bộ môn thi ca ngoài loại trữ tình để nói trên còn các loại khác như thơ phóng thích, thơ triết lý, thơ tả thiên nhiên. Anh hùng ca xưa nghề ngang một cõi, sang thời đại mới này chỉ được coi là một loại thi ca mà thôi.

Kịch bao gồm cả kịch thơ cùng thoại kịch ; bí kịch, hài kịch và bí hài kịch.

Còn tiểu thuyết đây là một chung cả các loại truyện dài, truyện ngắn và tản truyện (truyện vụn).

Tiểu thuyết và thi ca

Nhìn lại văn học cổ điển Tây Phương xưa, so sánh tiểu thuyết với loại thơ trữ tình cũ — LYRIC — ai dám phủ nhận tiểu thuyết cũng đầy rẫy những trang tình tự dạt dào? So sánh với loại anh hùng ca xưa — EPIC — tiểu thuyết cũng là loại văn thuật truyện, chỉ có điều khác một đẳng thuật bằng thơ, một đẳng thuật bằng văn xuôi.

MẪU SỐ CHUNG GIỮA TIỂU THUYẾT VÀ THI CA : CON NGƯỜI :

Theo Bliss Perry, tác giả A STUDY OF PROSE FICTION (1) thì mẫu số chung của thi ca và tiểu thuyết bao giờ cũng là con người. Dù trong thơ hay trong tiểu thuyết thì nhân hay tiểu thuyết gia có là trời mây, non nước thì đó cũng chỉ là tả cái bối cảnh sinh hoạt của con người, nhìn bởi con người và những nguyên liệu đó, cả người lẫn cảnh, khi từ ngoài thực tế vào

đến tác phẩm văn chương — thì ra hay tiểu thuyết — đều đã qua óc tưởng tượng của thi, văn gia mà được chọn lọc lại, nhào nặn lại, sắp xếp lại. Có thể nói gọi là sáng tác để biểu lộ cá tính của từng tác giả chứ

CÙNG CHUNG NHỮNG YẾU TỐ BẤT NGỜ KHI SÁNG TÁC :

Một điều thoát tưởng như kỹ là nhà sự thực, ấy là các thi văn gia hay cả khi họ sáng tác họ vẫn như người chèo thuyền dọc theo con suối lạ, họ luôn chờ đợi những cái mới, khám phá những cái mới luôn tự hỏi — và dĩ nhiên làm ca độc giả cũng phải tự hỏi — nhân vật gặp hoàn cảnh này sẽ phải hành động ra sao đây. Chúng ta nhớ quên tất cả nhân vật trong tác phẩm hành động của họ cũng như tính tự của họ đều liên đới mật thiết với nhau. Tính cảm và nhân vật trong thi văn quả thực sống động vô cùng. Ai đã từng qua câu sáng tác đều không thể nhiều chứng kiến cảnh phủ nhũ tác giả bỗng thành nạn nhân của âm binh (nhân vật), trong việc tự dẫn vật để bố trí, đều khiến chúng sao cho thuận đồng hợp lý.

CÙNG CHUNG MỘT NGÔN NGỮ NGHỆ THUẬT :

Sau nữa, trở lại vấn đề ngôn ngữ, tuy như trên đã nói, ngôn ngữ bí ẩn bao giờ cũng có khuynh hướng cô đọng hơn, chọn lọc hơn ngôn ngữ tiểu thuyết, nhưng cả hai đều là ngôn ngữ của nghệ thuật nghĩa là đều chọn dùng lúc đặt đúng chỗ để có được một hiệu lực gợi cảm tối đa.

ĐI BIỆT : Rút cục thi ca và tiểu thuyết có khác nhau chăng vẫn chỉ là ở vấn đề chọn lựa chất liệu. Vì ngôn ngữ thi ca cô đọng hơn, chuốt lọc hơn, thì chất liệu thi nhân chọn lựa cũng phải cô đọng hơn chuốt lọc hơn, chứ không thể mớ sức vục tay vào thực tại mà sử dụng chất liệu tự do, thừa thãi như tiểu thuyết gia được.

Tiểu thuyết và kịch

Điều cần ghi nhớ danh từ tiểu thuyết dùng trong tiểu mục này gồm cả truyện dài, truyện ngắn, và danh từ «Kịch» đây chỉ những tác phẩm viết ra để được trình diễn trên sân khấu nữa thôi. Loại

kịch chỉ để đọc (kịch truyền thanh chẳng hạn) cũng có giá trị riêng đấy nhưng không được đề cập đến ở đây : (2)

NHỮNG YẾU TÍNH NỘI DUNG MỘT VỞ KỊCH :

Văn Bliss Perry, trong tác phẩm thượng dẫn, đã phân tích rành mạch những yếu tính nội dung, cũng như kỹ thuật xây dựng một vở kịch năm màn cổ điển như sau :

NHẬP KỊCH (EXPOSITION) : Hồi một của vở kịch năm màn cổ điển tất nhiên phải khởi đầu bằng cách giới thiệu nhân vật chính cùng hoàn cảnh kịch để đưa khán giả vào diễn cốt truyện.

BIẾN CỐ KHỞI ĐẦU (THE EXCITING MOMENT) : Khoảng giữa hoặc gần cuối hồi một khán giả chứng kiến biến cố khởi đầu là đầu mối cho biết bao nhiêu biến cố kế tiếp. Lấy vở MACBETH của Shakespeare làm mẫu thì BIẾN CỐ KHỞI ĐẦU là lúc ba mụ phù thủy xuất hiện trước Macbeth và Banquo giữa cánh đồng hoang gió thổi lộng và nói lên những lời tiên tri. Ở kịch Hamlet (5) cùng tác giả, thì BIẾN CỐ KHỞI ĐẦU là lúc hồn ma hiện ra trước Hamlet.

— ĐỘNG TÁC RỒN RẬP : Hồi hai, hồi ba : các biến cố rồn rập, động tác rồn rập, tình cảm và ý chí các nhân vật va chạm nhau «toé lửa» các tính tiết đan lút nhau rồi mù dầy đặc...

— TỐT ĐIỂM KỊCH TÍNH (CLIMAX) : Tôi cao điểm này thường đạt tới vào khoảng giữa hồi ba. Nếu ví với một phi đạo bắn lên, đạn đạo bình cầu vòng thì khoảng này là khoảng quân bình tạm thời trước khi phi đạo chúc đầu rơi xuống. Thời gian này khán giả hồi hộp chứng kiến cảnh thiện ác tranh tài còn giằng co bất phân thắng bại. Tuy nhiên, với kỹ thuật tính vi thì kịch vào giai đoạn climax này cũng chỉ mới khiến khán giả nín thở hồi hộp theo dõi, mà chưa khiến khán giả phải hồi hộp và bị kịch thích đến tối đa. Bởi lẽ gần đi giây phút đó phải để dành cho khoảng gần kết thúc hạ màn. Như một trái bom sắp rơi xuống khi vừa trúng đích thì nổ ầm. Tốt điểm kịch tính trong MACBETH là vào

lúc vua Duncan xa giá tới thăm vợ chồng Macbeth, bề ngoài nhà vua được tiếp đón nồng hậu, nhưng ý nghĩ ám sát vua để đoạt ngôi báu càng da diết trong tâm trí cặp vợ chồng nạn nhân của tham vọng liên cuồng này.

(CÒN NỮA)

(1) Xin đọc SDD chương «Prose Fiction and Poetry» pp 28-47.

(2) Những yếu tính của một vở kịch cổ điển, sự khác biệt giữa bí kịch và hài kịch sẽ được trình bày ở phần PHỤ LỤC.

(3) Xin so sánh với chương «Fiction and The Drama» Bliss Perry, A STUDY OF PROSE FICTION, pp 48-72.

(4) Nội dung vở kịch Macbeth xin xem phần Phụ Lục sau đây.

(5) Cũng xin đọc nội dung ở phần phụ lục.

THUỐC SÂU RĂNG VIỆT NAM

NAM KỶ

Phát minh từ đời nhà Lý (V.N.) kinh nghiệm đã 800 năm ! *Linh diệu phi thường !*

Có bán nhiều nơi tại Hải Ngoại. Của người giống họ. Cũng được kể nghiệp. Phát triển tại các quốc gia cư trú Hải Ngoại.

— « Bí Pháp » của giòng họ Nguyễn Quang gia truyền ở Bắc Việt Nam.

KIỆN TOÀN BỘ RĂNG ! CHỐNG HỌA NHỜ RĂNG ! (Coi toa rõ. K.S. 1387 — 1965).

THUỐC HAY GIÁ RẺ : Phụng sự quê hương V.N. Phục hưng kinh tế Xứ sở — Phục vụ đồng bào Quốc Nội.

PHÁT HÀNH TẠI NỘI QUỐC : Cao 50\$, Nước 35\$ sắp lên. *Đông Nam Á* : Cao : 500\$ — Ngoài ĐNA : — giá còn lên tùy đường Hàng Không Quốc Ngoại. NAM KỶ 1083A Đại lộ Hậu Giang và 270 Rạch Cát. (cây săng Shell Ngã Năm — Mũi Tàu Phú Lâm Cholon). (Cua Hậu Giang — Rạch Cát)

(TRUYỆN NGẮN 2 KỲ ĐĂNG TRỌN)

NGƯỜI KIA

PHÓNG TÁC THEO CUỐN «I 'AUTRE»
CỦA JULIEN GREEN

TRẦN TỬ

LỜI NÓI ĐẦU

Từ tác phẩm đầu tay *Mont Cinère* cho đến cuốn *L'autre*, Julien Green luôn luôn đem đến cho bạn đọc cái duyên dáng độc đáo và riêng biệt của ông, một thứ duyên dáng khó mô tả vì nó là cảm xúc sống. Đọc Green, bạn đọc sẽ như đi lạc vào một khu rừng không có đường mòn sẵn để bắt chợt được những bí ẩn, lắng nghe những tâm hồn.

L'autre là bi kịch sống giữa hai người yêu nhau vì những ham muốn tàn bạo hồi tiền chiến, khi họ vừa mới lớn lên. Nhưng chiến tranh đã chia rẽ hai người. Chàng bị bắt làm tù binh trở về một mình, trong khi ấy Nàng lại « giao du thân mật » với quân nhân ngoại quốc, xô bồ bừa bãi.

Lúc mới yêu nhau, chàng trai đã cố sức làm cho người con gái mất lòng tin và chàng đã thành công hoàn toàn. Nhưng bây giờ, chàng lại có niềm tin và cảm thấy chính chàng đã đem lại cho người chàng yêu mười năm trước tất cả những điều khổ não. Do

đó, trước khi vào một nhà tu lớn, chàng đi tìm để cứu vớt nàng.

Chàng đi tìm Nàng để cứu vớt. Vì chàng hối hận? Hay chàng đi tìm Nàng vì yếu đuối?

Họ gặp được nhau, những đồ vật đã làm cho cả hai người không hiểu nhau, gần gũi nhau.

Đoạn dưới đây là tâm sự của người đàn bà. Nàng kể lại những may mắn cuối cùng, những cố gắng vô ích trong lần gặp gỡ này.

xx

Bi kịch này cũng là bi kịch của nhiều người Việt Nam sống trong một khung cảnh tương tự. Chúng tôi đã Việt hóa nhân vật và câu chuyện cho nó gần gũi với bạn đọc. Vì trong chúng ta, chiến tranh chia rẽ, chiến tranh đã làm cho chúng ta có khá nhiều Túy và khá nhiều Trà Mi tên Việt nam của hai nhân vật trong truyện.

TRẦN TỬ

Trà Mi nghĩ thầm: « Nếu mình tính không sai thì ngày hôm nay là ngày cuối cùng Túy còn ở lại Huế. Cứ nghĩ đến chuyện Túy còn ở Huế và nàng còn có thể gặp chàng, Trà Mi lại cảm thấy buồn da diết tuy nàng vừa cầu mong chàng đi thực xa; Túy có ở xa thì mới hy vọng không bao giờ thành sự thực tình cờ gặp lại Túy mới không dẫn vật nàng.

Không thấy đôi Trà Mi thả bộ đi đến hồ Tịnh Tâm, còn vắng người vào những lúc còn sớm như giờ này. Những chồi xuân mới hé, những nụ hoa vừa chớm nở cùng với cơn nóng lừ lờ như chế diếu nàng. Dù cảm thấy như vậy, Trà Mi vẫn ngồi lại ở đây để đếm thời gian trôi qua cho những khổ đau lắng xuống dần dần. Lúc này, Trà Mi thấy hết sức khổ sở vì sự vô ích của cuộc thử thách nặng nề này. Túy cứ ở trong đó thay vì đến Huế, để cho Trà Mi khỏi phải nghĩ đến chàng có phải hay hơn không? Chàng đến để đem gì cho Trà Mi?

Chàng có gì hết. Túy đã xoa dịu được lương tâm chàng bằng cách xin lỗi Trà Mi. Nàng biết sự ích kỷ của đàn ông. Túy chỉ cần lòng chàng yên ổn mà thôi! Còn những khổ đau của Trà Mi chẳng quan hệ bao nhiêu đối với Túy, chàng sẽ vào tu viện, nhẹ nhàng thanh thản!

Chập tối Trà Mi mới về nhà, kéo kín màn cửa để được nằm yên trong bóng tối. Vâng, chỉ có thể làm được có chừng này mà thôi vì đã ngủ liền ngay sau đó.

xx

Những tiếng ồn ở dưới bến sông đã đánh thức Trà Mi. Lúc bấy giờ, ánh đèn đường chiếu xiên qua cửa sổ, vẽ lên phòng Trà Mi những vạch ánh sáng dài. Trà Mi ngồi dậy rồi đi mở cửa sổ trông xuống bến.

Lúc đầu Trà Mi chỉ thấy có mấy người đàn ông tụ lại một chỗ và nói lớn tiếng mà thôi. Nàng phải đợi một chiếc họ mới tản ra để cho nàng thấy rõ quang cảnh dưới ấy.

Trên vỉa hè, một đám «bạt» phủ kín nửa thân hình một người đàn bà để thoả đôi chân không ra ngoài. Thân mình người bất hạnh có vẻ nhỏ nhắn, mảnh dẻ...

Với Trà Mi đã được chứng kiến năm hay sáu vụ tự tử, vụ này cũng là một bi kịch làm thương buồn lòng. Mùa Xuân là mùa của hội hè đình đám vui vẻ đồng thời cũng là mùa của khổ đau thất vọng.

Như bị một sự tò mò bệnh hoạn thúc đẩy, Trà Mi vén màn lên để nhìn rõ cái cảnh dễ sợ ở dưới ấy. Nàng có cảm tưởng là người xấu số này còn trẻ và thấy chân của bà giống hệt chân của nàng. Nàng nghĩ là người đàn bà này ít nhất cũng có đủ can đảm để bước cái bước định mạng thay cho Trà Mi. Nàng nghĩ là nếu nàng là bà ta, nàng sẽ nhảy xuống sông tự tử y như bà ta vậy...

Một chiếc xe cứu thương rú còi inh ỏi lao đến giữa lúc Trà Mi đang miên man nghĩ ngợi và đắm

đồng hồ quanh lại mỗi lúc một nhiên thêm khiến cho Trà Mi không thấy được gì nữa. Nàng trở lại giường sau khi khép kín màn cửa sổ.

Bỗng nhiên một ý nghĩ loé lên trong đầu. Trà Mi như một mệnh lệnh không thể cưỡng lại được, phải thi hành ngay tức khắc. Một phút sau, trước ngọn đèn bàn vừa bật sáng, Trà Mi cầm cúi viết một lá thư chắc chắn không đến tay người nhận, vì nàng không biết địa chỉ của Túy.

« Anh thân yêu,

«Viết cho anh, với em, hình như là một cách để có anh ở cạnh em vì thiếu anh, em như ngộp thở. Em yêu anh và đau khổ lắm. Yêu anh và đau khổ có thể giết chết em nếu em gặp lại anh. Nhưng Túy ơi! Em muốn chết như vậy, sung sướng mà chết»

Đang viết Trà Mi chợt nhớ rằng nàng đang viết cho Túy kia. Túy của năm xưa — Bây giờ không còn nữa. Tuy trở nên phân vân hơn nhưng vẫn viết tiếp:

«Đừng nói với em là anh đã thay đổi là bây giờ không thể được nữa rồi. Nếu em được ôm lấy anh, anh sẽ thấy thời gian sẽ hủy diệt trong tình yêu. Em van anh hãy trở về trong thế giới người sống. Tôn giáo chỉ làm cái việc giết chết quả tim của anh. Còn em, em sẽ đem đến cho anh, hơi ấm của tình người có thể xoa dịu nỗi đau khổ. Và chúng mình sẽ tìm lại được mảnh vườn cũ...»

Nhưng viết những điều này để làm gì khi Túy sẽ không bao giờ đọc đến?

Thế là nàng lại xé vụn lá thư, ném vào giỏ rác.

xx

Đang cởi quần áo để nằm thì Trà Mi nghe có tiếng gõ cửa. Tiếng gõ cửa trong một lúc yên lặng và tối tăm như lúc bấy giờ — vào khoảng 10g30 đêm đã làm cho Trà Mi giật nảy cả mình; nàng đứng chết trân trong mấy giây đồng hồ liền.

Bên ngoài, người gõ cửa đợi mấy giây đồng hồ rồi gõ lại lần thứ hai, tiếng gõ nghe nhỏ nhẹ, kín đáo. Đến lần gõ cửa thứ ba, người gõ mới biểu lộ sự nóng nảy bức bối của mình. Trà Mi hiểu được ý nghĩa của tiếng gõ cửa này; nàng thấy rằng mình khi nghe người ở ngoài lên tiếng gọi nàng:

— Trà Mi ơi,

Nàng cuống lên! Trời ơi, không thể được mà... Nhưng chuyện đã xảy ra rồi đó. Nàng mở cửa!

Bên ngoài, Túy đầu trần đứng ngoài ngưỡng cửa như bước vào phòng không mời. Mặt Túy trắng bệch nhưng đôi mắt nóng bỏng lại nhìn Trà Mi trừng trừng khiến nàng đâm hoảng. Nàng nghe có một tiếng nói xa lạ — tiếng nói của chính nàng — cất lên hỏi Túy:

— Có chuyện gì vậy, anh?

Túy há miệng ra nhưng Trà Mi biết là chàng sẽ không nói được gì hết. Nàng lặng lẽ cầm lấy tay

Túy跌 vào phòng. Túy để yên cho Trà Mi đi đi như một đóa con nít. Nàng thoáng nghĩ là Túy đã phát điên. Họ ngồi Túy choàng tay ra ôm chặt lấy Trà Mi, cọ má vào má nàng. Chàng khóc, nước mắt ướt đầm mặt Trà Mi. Rồi Túy nói một hơi:

— Anh tưởng là em chết rồi Ban này, có một người đàn bà nhảy xuống sông tự tử. Anh cứ ngỡ là em...

Buong Trà Mi ra rồi gieo mình xuống góc chiếc canapé, Túy lấy tay dụi mắt và nói:

— Anh đã hành động như một thằng khùng. Anh có đủ sức để bỏ đi thả g... Trà đừng bước tội anh nhé.

Trà Mi ngồi ghé xuống cạnh Túy và nói một cách dịu dàng:

— Tại sao lại bước tội anh? Em đã cầu xin anh trở lại và anh đã trở lại. Như có phép lạ vậy.

Túy ngược mắt nhìn lên Trà Mi và hỏi:

— Em đã cầu xin?

— Dạ

— Không có phép lạ đâu, Tôi nào anh cũng có mặt ở ngoài cửa phòng em... phép lạ là em đã cầu xin... Em có gì cho anh uống một chút không? Lạnh quá!

Túy bị lạnh sao? Trời rất mát nên Trà Mi thường mở một cánh cửa sổ nhưng nàng vội đóng lại và lục tìm trong tủ búp phê ra một cốc rượu mạnh ngọt bùng lại. Sự xúc động làm cho Trà Mi run bần bật và xuyết đánh rơi cốc rượu. Đặt ly rượu lên một cái kỷ gần Túy, Trà Mi nói:

— Em chỉ có thứ này thôi. Anh uống trà hay cà phê để em đi pha?

Túy lắc đầu đáp lại một cách ngờ ngẩn:

— Không, anh không muốn gì hết.

Trà Mi nói:

— Em thấy anh có vẻ bối rối quá. Có việc gì vậy anh?

Túy cầm lấy hai tay Trà Mi và ngược mắt nhìn nàng vau nài:

— Lẽ ra anh không nên trở lại với em mới phải. Anh đã sai lầm lớn khi viết thư cho cô Thê để nói thăm về em và anh muốn tự bước tội mình. Em đâu có thể hiểu được mối bầu khoăn lo lắng của người vừa có lại niềm tin...

Khi xét lại cuộc đời của anh... Trà ơi! Ngồi lại gần anh đi em!

Trà Mi lại ngồi ghé xuống trong khi Túy vẫn giữ chặt lấy tay nàng:

— Phải! Khi xét lại tỷ mỷ từng giờ một của cuộc đời trong những ngày đã qua, làm sao anh khỏi thấy được em, bởi vì chính em, một mình em mà thôi là người anh cần tìm kiếm?

— Anh đã tìm kiếm em sao?

— Ô! Anh đã không chịu thú thực với chính mình việc anh tìm kiếm em, em có hiểu không? Lúc bấy giờ, đang bị khủng hoảng nặng nề tin ngưỡng, anh vẫn không quên được em, trái lại hẳn. Và anh thấy anh có nhiều chuyện phải tự lên án mình: anh đã lôi kéo em đi vào sai lầm tội lỗi.

— Đừng nói như vậy, anh. Tình yêu đâu có phải là tội lỗi, sai lầm...

— Anh đã bị ngây ngất vì ái tình. Ái tình xác thật hơn cả những lúc anh hằng bài đến với Thiên Chúa như thế. Anh viết thư cho cô để biết Trà Mi bây giờ ra sao rồi. Lúc đầu anh chỉ cần biết địa chỉ để viết thư xin lỗi em mà thôi; nhưng kỳ thực, bên trong, không phải anh cần những thư ấy thực sự.

Trà Mi gạt đi:

— Đừng nhắc lại chuyện cũ nữa, anh!

Dịu dàng, Trà Mi ôm lấy cổ Túy và nghĩ thầm: «Bây giờ, Túy là của mình rồi. Mình chỉ có việc đợi nữa mà thôi.»

Túy nói tiếp:

— Thư trả lời của cô Thê đã làm cho tim anh đau nhói. Những gì anh được biết đã làm cho anh đau đớn cực độ nhưng đồng thời những gì nơi lá thư cũng đem lại cho việc đi tìm em có đủ lý do chính đáng. Anh coi việc đi tìm em là một bổn phận. Viết thư cho em mà thôi chưa đủ. Anh muốn gặp em, ràng sức trả lại cho em niềm tin mà em đã bị mất vì anh.

Trà có hiểu không? Lúc bấy giờ anh thành thực nghĩ như vậy thực sự nhưng đồng thời, anh lại muốn dấu cả chính mình rằng anh biết là anh đã bị, anh đã bị.

Một lần nữa, nước mắt của Túy lại trào ra lấp lánh nơi đôi mắt của chàng. Có một lời thú nhận nào của Túy rõ ràng hơn thế nữa không đối với Trà Mi. Nàng đã chế ngự được Túy hoàn toàn. Nàng phát run lên vì vui hạnh phúc khó mô tả và ôm lấy bờ mặt ông thành từ đạo của Túy, đặt lên miệng chàng một cái hôn dài.

XXx

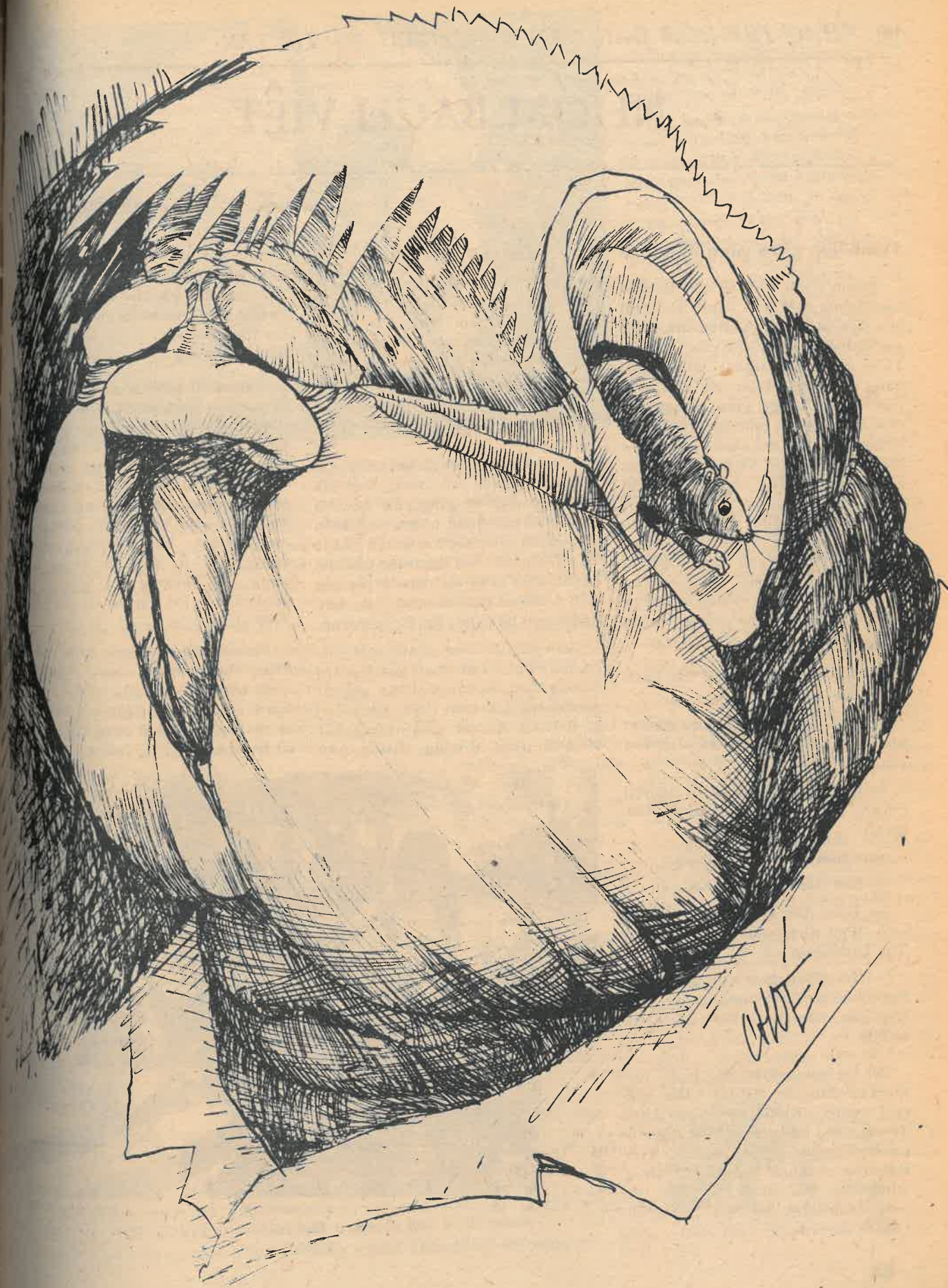
Khi đèn tắt, căn phòng trở nên tối thui, Trà Mi có cảm tưởng như đang cùng với Túy trượt xuống một hố sâu. Con người nàng đang xiết chặt không phải là Túy của nàng năm xưa mà một con người ham muốn xác thật đến điên cuồng khiến cho nàng đâm ra hoảng sợ. Ngoài ham muốn đến cuồng loạn, còn có một cái gì mới mẻ mà ban đầu Trà Mi không hiểu được ý nghĩa. Những lời yên thương của Túy thủ thủ bên tai Trà Mi chỉ đánh lừa được chàng mà thôi.

Nhưng chỉ trong chớp lát, Trà Mi hiểu rằng con người bị đam mê làm mất sự tự chủ này (trong khi nàng hoàn toàn sáng suốt) cũng đang chống lại nàng sôi nổi không kém. Cố nhiên Túy đang yêu và Trà Mi chẳng có gì để nghi ngờ hết.

(CÒN TIẾP)

CÁO LỜI

Vì nhà văn Cung Tích Biền bận việc nên truyện dài «Nỗi Lòng Người Phương Đông» tạm ngưng 1 kỳ. Xin bạn đọc thông cảm.

NHÓM BÁCH VIỆT

Thịnh lĩnh giữa vùng nhạc trẻ

Nhóm Bách Việt ra mắt lần đầu tiên trong một tình cảnh khá trái cựa đến buồn cười...Ngày nhạc trẻ ngoài trời tháng 1/72 vừa qua tại Thảo cầm viên Saigon: Trước mắt hàng chục ngàn khán giả gồm toàn các bạn trẻ hippy, giữa những cây đàn điện, ampli toàn hiệu USA hay Nippon, có thể nói anh em nhóm Bách Việt đã đột kích bầu không khí nhạc trẻ bằng những cây đàn tranh, đàn đáy, tì bà, trống cơm của họ. Trước khi cười rộ và la ó, đám khán giả trẻ đã tròn mắt ngạc nhiên đến nỗi nhóm Bách Việt đã thú nhận là họ lúng túng rất lâu về sự không giống ai của mình, cả giọng hát nữ Lệ Ba cũng không dám bước ra.

Thành phần hiện thời của Bách Việt gồm:

— Kiệt, tốt nghiệp Quốc gia âm nhạc, chơi tì bà, sáo, đàn kim, đàn sen.

— Đào Duy Anh, cũng tốt nghiệp QGÂN, thủ đàn cò, độc huyền, đàn tranh.

— Châu đệm bass và sáo.

— Sơn đệm guitare

— Thảo, tay trống chánh hiện kích động nhạc xuất thân từ ban The Sunshines cũ.

— Hai giọng ca nữ: Lệ Ba và Ngọc Thanh (tốt nghiệp QGÂN, đoạt giải đàn tranh 1970 mới gia nhập).

Nhóm Bách Việt đã khởi tập dượt từ đầu năm 71, lúc đầu chỉ có 3 người: Kiệt, Châu, Duy Anh. Trong vòng mấy tháng xuất hiện ở các môi trường đáng chú ý: Tivi Đại học y khoa Saigon, Y khoa Minh Đức, Hội quán Cây Tre và hiện đang trích diễn tại phòng trà Queen Bee các tối cuối tuần.

Đề cao quốc nhạc

Phóng viên Đời đã gặp nhóm Bách Việt tại một quán Café trong tận cư xá Lũ Gia Phú thọ. Căn phòng dùng làm nơi hội họp, tập dợt được trang hoàng chẳng dính líu gì tới quốc hồn quốc túy cả: bích chương Psychedelic, ảnh ca sĩ tóc dài, hình ở trường Love, Peace Now...vv.

Trong phong cách hết sức trẻ trung, các anh em Bách Việt đã cho biết mọi cố gắng của họ là nhằm đề cao quốc nhạc, phổ biến dân ca đủ màu sắc 3 miền và cả sắc dân thiểu số. Lối làm việc của họ là cải biên sáng tác, tức là lấy các bản nhạc cổ truyền soạn lại hay thêm vào bằng hòa âm tây phương.

Anh Kiệt đã nêu ngay một thí dụ dễ hiểu là bài nhạc cổ: Kệ Thị Chung, nguyên của một tác giả rất xưa là Nguyễn Văn Giác (đời Lý) là một bài Kệ rất phổ thông hát theo lối nhạc lễ miền Trung. Anh

em đã giữ nguyên tựa nhưng sửa nhịp, thêm một số trường canh và lời mới. Trường hợp bài Ta về ta tắm ao ta được kể là một sáng tác mới chỉ dựa trên âm hưởng dân ca Quảng Bình.

Trong số 4,5 bài Bách Việt đã đem trình làng có một bài dân ca Rhadé mang một cái tên đọc hơi mệt: Yăn Puôt Emiêt, có nghĩa là Mùa gặt hái. Câu tiếng Thượng được nhắc đi nhắc lại nhiều lần sau mỗi đoạn lời Việt tả lại cảnh đốt lửa họp bạn giữa rừng, đề ngày mai lên đường v.v... công phu ở đây là phải học tiếng Thượng vừa đủ để dịch mấy lời hát ra thành tiếng Việt.

Nói chung về khía cạnh nhạc điện, những người bạn trẻ yêu quốc nhạc này đã góp phần sáng tạo trong cách cải biên các bài dân ca từ hệ thống ngũ cung của nhạc cổ truyền thành hệ thống 7 nốt do.

Nhóm Bách Việt ra mắt ở Đại Hội Nhạc Trẻ Sở Thú với dờn (giữa) và dờn tranh; Không giống ai.

PHẠM NGÀ ghi

Với dờn Prùn và dờn tranh cải chế: cũng không giống ai.

re, mi của nhạc tây phương. Bộ mặt mới này của dân ca sẽ được trình bày bằng các giọng hợp ca hòa âm và xử dụng được nhạc khí tây phương.

Tận dụng cây đàn ta

Điểm nổi bật nhất trong chiều hướng của nhóm Bách Việt, cũng đã được thể hiện cụ thể là việc chế lại cơ cấu các cây đàn ta để có thể trình bày được cả hai loại nhạc thuộc hệ thống ngũ cung An nam và hệ thống 7 nốt tây phương.

Anh em đã đem giới thiệu món «đặc chế» đầu tiên của Bách Việt là cây đàn đáy. Thùng đàn hình vuông và cần đàn khá dài. Anh em đã đem tách bỏ tất cả những phím chặn để cần đàn trơn tuột như cây vĩ cầm, có thể mới có thể bấm được bẩy nốt của nhạc tây. Trước mắt đám Fan (người ngưỡng mộ) nhạc kích động Âu Mỹ, cây đàn đáy với dây đàn bằng gân to sợi, đã đóng đủ vai trò của những cây bass điện hiệu Hofner, Gibson Fender... như trên tay của Paul Mac Carney, một trong tứ quái Beatles.

Cũng trong mục đích chứng tỏ khả năng đa dụng rất phong phú của đàn ta, cây đàn tranh 16 dây đã được mắc thêm 26 dây nữa (với một số mắc xen kẽ) để thành 42 dây diễn tả được các dấu hội, ngã, nặng, tiếng gió, tiếng mưa,

cùng đủ mọi «tiếng sất tiếng vàng chen nhau» (Kiều). Số dây đàn gia trội còn cho phép nhạc sĩ dùng nhiều ngón một lúc để bấm gam như cây guitare Y pha Nho rất quen thuộc với mọi người.

Nhưng quái dị nhất phải là cây đàn PRÙN (với U hai chấm, phiên âm tiếng Pháp từ tiếng Rhadé), chỉ gồm có 2 phần: một bầu đàn như cái gáo dừa và một cần đàn bằng ống tre dài độ hơn gang tay. Tiếng đàn ngân nga như tiếng nước chảy. Anh Kiệt cho biết nghe giống hạc cầm (harpe) hình chữ S trên tay các cô tì nữ đàn hát trong cung điện Hy Lạp cổ xưa thấy trong xi nê.

Nhóm Bách Việt cho biết là họ luôn luôn đi sưu tầm và học lấy cách xử dụng của nhiều nhạc khí cổ truyền khác. Như kèn trung mộc loe rộng miệng trông rất giống kèn Ấn Độ thổi rần. Như trống bông (bịt bằng da trâu mua tận Sóc Trăng), trống chiến, trống nhạc v.v... Kèn càng nhất là trống võ nhạc Tây Sơn gồm 18 cái lớn nhỏ mà tay trống Thảo cho biết sẽ ồn ào giục gân gậy ngựa ngày mùa may hơn cả trống nhạc Rock.

Kẻ tức cười, người cho sách sử

Một kỷ niệm khó quên của nhóm Bách Việt là 1 đêm trình diễn ở Quen Bee, họ đã được soạn giả

Huy Việt bước lên sân khấu lạng cuốn Việt Hùng Sử Quan. Tác giả đã không quên dặn «lạng đề về nghiên cứu sử nước mình.»

Tuy nhiên, đám khán giả choai choai ở đại hội nhạc trẻ Sở Thú cũng dành cho anh em Bách Việt một món khó quên: những tràng cười rộ. Những anh chuyên xử dụng các cây đàn ta nói như than thở: «Cười, la ó đã đời rồi quý vị choai choai còn ngao có ai chết đâu mà tụi tụi xách mấy cái trống cơm, đàn cò đám ma tới!» Anh Kiệt cho biết chơi nhạc cổ truyền bị thiên hạ nói nặng nhẹ nhiều khi thành bị mặc cảm luôn.

— Hồi mới học ở QGÂN, tôi xách cây dờn cò về nhà tập thì bị ông già bà già tôi có ý kiến liền: «bộ hết dờn rồi hả, mà phải học cái thứ dờn í ọ trù ẹo đó!»

Nhóm Bách Việt cũng than phiền về những yếu kém về kỹ thuật đang ngăn cản ngón đàn của họ. Như tại phòng thu của truyền hình VN, khi thu nhạc sĩ ca sĩ phải đứng cách xa nhau không nghe rõ nên chưa có được sự ăn hợp tuyệt hảo về tiết nhịp cũng như chưa đạt được âm thanh trong trẻo (cleaned sound). Các nhạc khí cổ truyền vì hình thể riêng khó có thể thắp vào bộ phận bobine để khuếch đại được âm thanh. Phải khó khăn lắm mới gắn bobine được cho 42 dây của cây đàn tranh.

Tuy thế chỉ mới xuất hiện có mấy tháng nay mà nhóm Bách Việt đã nhận được rất nhiều tán thưởng, khuyến khích của nhiều giới, trong số có báo chí và chủ phòng trà. Những tràng cười không ngăn được của khán thính giả nổi lên khi thấy những cái áo dài gấm chữ thọ của nhóm Bách Việt xuất hiện trên sân khấu đã bày tỏ được sự chú ý của quần chúng, nhất là về những cây đàn ta được những người bạn trẻ này biến cải công dụng.

ĐIỆN ẢNH

TƯỜNG VI và Như Giọt Sương Khuya

Những thanh âm của một chủ nhật buồn lãng đãng trong cơn gió lạnh Saigon. «Chữ nhật nào tôi im hơi vì đợi chờ không người ngoài. Bước chân người, nhớ thương tôi đến với tôi thì muộn rồi...Hồn lìa rồi, nhưng anh ơi, tình còn nồng đôi con người, nhắc cho ai, biết cuối đời có một người yêu không thôi»...

Tường Vi vẫn hát, mắt vẫn mở to như cố tìm cho thấy lại trong đêm xa, một cuộc tình đã khuất, đã xa cách nghìn trùng. Mái tóc thề, tà áo trắng, với «mơ ri tê nơ» của Tường Vi làm cho người nghe bỗng thấy hiện lại trước mắt mình những hình ảnh xa vời của Huế đang lướt thướt kéo nhau đi : Cầu Tràng Tiền ; Bến đò Thừa Phủ ; hàng me ; Đập Đá, Cơm âm phủ ; Gia Hội ; Hàng Bè,

Tường Vi cho biết, cô sinh ở một làng nhỏ mang một cái tên là lạ : Lệ Xuyên, năm giáp ranh hai tỉnh Quảng trị và Thừa Thiên, vào năm 1954.

Từ Huế lớn lên rồi theo bước thăng trầm của gia đình. (ông cụ thân sinh, Tường Vi là một công chức cao cấp thời đệ nhất cộng hòa) Tường Vi đã có dịp sống thật nhiều nơi và học rất nhiều trường ở Huế, Pleiku, Quy Nhơn; và hiện Tường Vi đang theo học năm thứ nhất của Đại học luật khoa Saigon.

Làm văn nghệ từ bé

Nhiều lúc ngồi nhớ lại, Vi thấy mình hình như có duyên với văn nghệ từ lúc nào. Thuở còn ở trung học, ngoài giờ học, văn nghệ là môn cuốn hút Vi nhiều nhất. Những ngày học ở trường Saint Thomas, Vi đã làm trưởng ban văn nghệ của nhà trường, và đã nhiều lần đi trình diễn văn nghệ Sinh viên học sinh tại các phân khoa đại học Saigon.

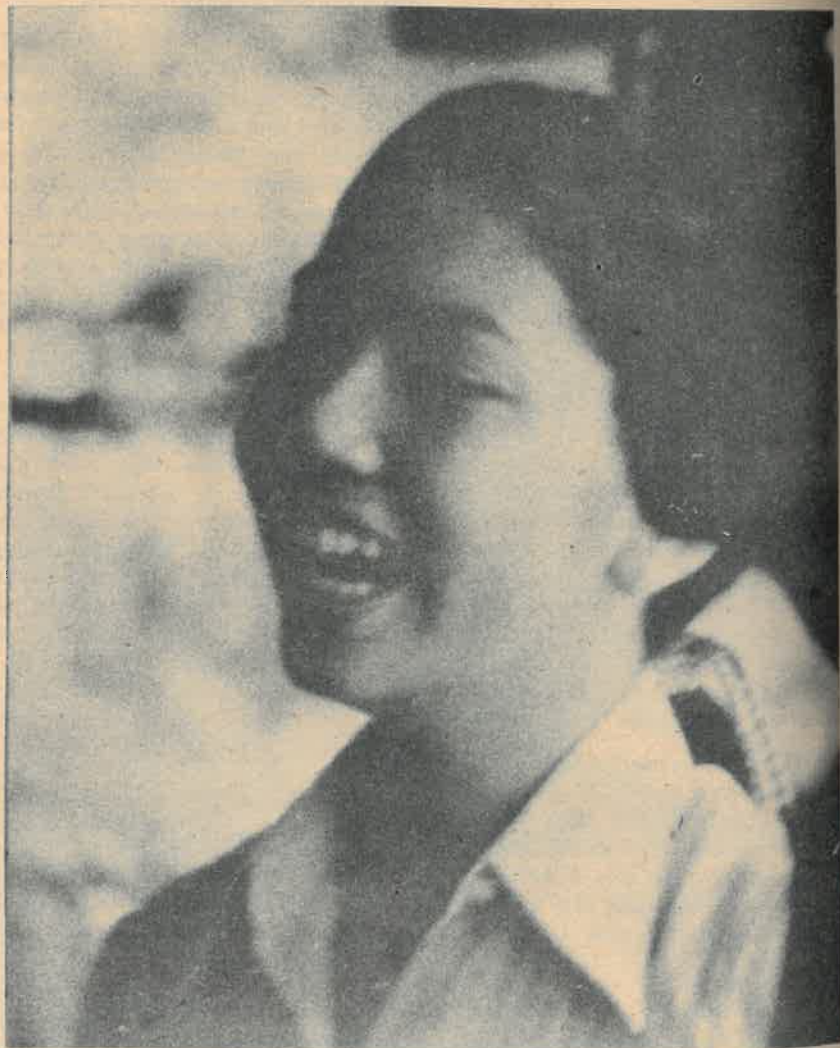
Chắc có lẽ suốt đời Vi không bao giờ quên được lần trình diễn văn nghệ tại trường đại học Saigon để lấy tiền cứu trợ đồng bào lụt miền

Trung. Chính trong đêm văn nghệ đó, Vi đã hát hai bài hát mà thật ra Vi không lấy gì làm vừa ý lắm, thế nhưng khán giả đã tán thưởng nồng nhiệt, làm Vi cảm động chỉ lạ. Và cũng bắt nguồn từ thành công bất ngờ đó, Vi đã có ý định đi làm văn nghệ «thật» Vi cũng nhắc đến vở kịch thơ «Huyền Trân Công Chúa» mà Vi đã diễn vai Huyền-Trân tại Đại học khoa học và cũng được sự tán thưởng nhiệt liệt của các anh chị sinh viên.

Gia nhập Biệt Đoàn Văn Nghệ Trung Ương

Như trên đã kể, sau những khuyến khích nồng nhiệt của khán giả các đêm văn nghệ SVHS. Vi bỗng nghĩ đến việc phải chọn cho

Tường Vi : làm văn nghệ từ bé

minh một con đường thích hợp để theo — làm văn nghệ. Thế nên đến năm đệ nhất, thì một người bạn của Vi đã giới thiệu cho Vi vào làm việc tại Biệt đoàn văn nghệ trung ương.

Tường Vi thi vào và đậu hạng A trong Biệt đoàn VNTU cùng lúc với các cô Thủy Dung, Phương Hồng Ngọc, The Cat's trio (Minh Xuân, Uyên Lý và Kim Anh). Cho biết về lý do gia nhập Biệt đoàn này, Tường Vi cho rằng lúc ấy cô muốn vừa đi học vừa đi làm và tự tạo ra tiền cho mình, mà hơn nữa công việc ở Biệt đoàn văn nghệ cũng không có gì bận rộn lắm, Vi vẫn còn có thì giờ để đi học.

Từ đó, Tường Vi đã bắt đầu cất cao giọng hát của mình tại

Tường Vi và nam tài tử Trần Quang trong phim «Như Giọt Sương Khuya»

nhà hàng Con Ve Sầu (ĐaKao) và Palace đường Nguyễn Huệ. Bây giờ từng đêm Tường Vi vẫn hát ở đó.

Đóng phim thật bất ngờ

Tường Vi cho biết, cô đến với điện ảnh thật tình cờ, hoàn toàn do may mắn mà thôi.

Trước kia, chẳng bao giờ Vi nghĩ là mình sẽ đóng phim.

Câu chuyện bắt đầu từ đạo diễn Bùi Sơn Duân. Nhà đạo diễn nổi tiếng này dự định thực hiện cuốn phim «Như Giọt Sương Khuya» và đã chọn được một số tài tử như Bạch Tuyết, Đoàn Châu Mận, Trần Quang, Tony Hiếu...chỉ còn một vai nữ chính thì lại tìm chưa ra.

Anh Bùi Sơn Duân đã mang chuyện này ra kể cho con gái ruột đang học cùng trường Saint Thomas với Tường Vi và cô con gái của BSD đã giới thiệu tên Tường Vi với ba của mình.

Anh Bùi Sơn Duân biết tên Tường Vi nhưng thực sự vẫn chưa gặp Tường Vi lần nào. Cho đến một hôm, tài tử Trần Quang cũng ở trong Biệt đoàn văn nghệ trung ương đã đưa Tường Vi đến để thử «test» với đạo diễn Bùi Sơn Duân và Tường Vi đã thành công.

Tường Vi và Như Giọt Sương Khuya

Tường Vi cũng cho rằng mình có được phần nào may mắn khi đến với điện ảnh. Lần đến thử «test» tại phim trường cùng với

thật nhiều ứng viên khác. Tường Vi đã phải tranh tài thật gay go, và đã mang lại cho mình một thành công bất ngờ, là dù mới đóng phim lần đầu tiên, Tường Vi đã được chọn giữ vai chánh của «Như Giọt Sương Khuya».

Trong «Như Giọt Sương Khuya» (còn có một tên khác nữa là «Đừng gọi chú bằng anh») Tường Vi giữ vai Hạnh, một cô bé mới 15 tuổi đã biết yêu cả bạn của Ba mình với một tình thật nồng nàn và sôi nổi.

Cô bé Hạnh đã cố gắng vượt qua bao nhiêu ngăn cách để cuối cùng «ông chú» lớn tuổi, mặc dầu đã quen rất nhiều đàn bà, cũng phải yêu Hạnh và trở về với cô bé.

Theo dự trù, đạo diễn Bùi Sơn Duân sẽ hoàn thành xong «Như Giọt Sương Khuya» khoảng đầu tháng năm này.

Được hỏi cảm tưởng về lần đầu tiên phải diễn xuất trước ống kính Tường Vi cho biết, nhờ đã diễn kịch và làm văn nghệ nhiều nên chẳng lấy gì làm lúng túng cho lắm. Vi chỉ hơi ngạc nhiên lúc ban đầu với những danh từ và dụng cụ chuyên môn của điện ảnh mà thôi.

Hôn trước ống kính : ngỡ ngàng chết được

Tường Vi cũng nhắc đến việc cô đã phải «mì» tài tử Trần Quang theo đúng vai trò của Hạnh trong Như Giọt Sương Khuya. Vi cho rằng phải hôn một người khác phải

trước ống kính thì ngỡ ngàng ngộp chết đi được và sợ quá đi. Đạo diễn Bùi Sơn Duân phải nói mãi. Vi mới có can đảm để «mì» Trần Quang.

Đối với TV, khi «mì», Tường Vi chỉ muốn làm tròn vai trò của mình. Vi cố quên không nghĩ mình là Nguyễn thị Tường Vi, cố quên đi người đàn ông trong tay là Trần Quang, mà chỉ biết rằng mình là bé Hạnh đang yêu sôi nổi một ông chú, Thế thôi...

Vi cũng nói thêm là cô thích đảm nhận những vai trò trẻ trung vui nhộn, còn nếu không thì cho Vi đóng vai một sương phụ. Tường Vi thích sống trong vai trò của một người đàn bà, vừa sống qua một cơn lốc yêu đương khổ đau, tâm trạng thật của Tường Vi cũng gần như thế đấy.

Tình yêu đã xa rồi

Khi hồi đến yêu, Tường Vi bỗng trở nên lúng túng ngộp ngượng. Một thoáng bồi hồi như tiếc nhớ mảnh tình xa xôi nào đó, TV cho biết, tình yêu của Vi đã có nhưng đã mất, và người ấy giờ đây đã xa, thật xa.

Cô cho rằng, một ông chồng của mình trong tương lai phải yêu Vi thành thật, thông cảm cho Vi và làm cho Vi yêu là đủ rồi.

Thích trượt nước

Theo Tường Vi, những tài tử ngoại quốc mà cô ái mộ nhất là BB, Alain Delon và Sheilla,

Riêng phía tài tử VN, Vi nghĩ rằng mỗi người đều có một cái hay riêng.

Những ngày nhàn rỗi, không đi học, Vi thích đi trượt nước ở bến tàu, đi hát ở phòng trà Vi thường mặc robe longue, nhưng khi đi học thì Vi thích mặc quần patte với áo chemise.

Ước mong học hết Đại học

Nữ tài tử gốc Huế thành thật cho biết ước mong của cô thật giản dị, đó là được vừa đi làm văn nghệ vừa tiếp tục học. Tường Vi nghĩ rằng trên bước đường nghệ thuật nếu mình có được một trình độ văn hóa tương đối. Thì bao giờ cũng tốt hơn và dễ mang lại thành công hiệu biết hơn. Tường Vi sẽ theo đuổi điện ảnh mà vẫn muốn học cho xong Đại Học

VÂN NGUYỄN

LÝ TIÊU LONG :

giá một triệu tăng lên hai triệu

Trong tuần qua, một cuốn phim Việt Nam vào loại khá nhất, là phim Gánh hàng Hoa của đạo diễn Lê mộng Hoàng ra mắt khán giả trên các rạp lớn thủ đô. Gánh hàng Hoa với cô bán hoa khả ái Mộng Tuyền vừa xuất hiện thì đã bị ba tay đâm thuê chém mướn nhảy ra dùng võ Tàu quật ngã. Đó là Vương Vũ trong Oai Chấn Từ Phương, Khương Đại Vệ trong Đại Quyết Đấu và Lý tiêu Long trong Đường Sơn Đại Huynh, với ba tay cao thủ võ lâm, con cưng của các chủ Ba H.kông được các ông chủ Chợ Lớn tung ra cùng một lúc, cô gái bán hoa Mộng Tuyền bị vất vả. Gánh hàng Hoa, trở thành Gánh hàng Rong bị cảnh sát đuổi, các chủ rạp, cũng là các ông chủ Chợ Lớn, cho đẹp ra ngoại ô. Một lần nữa ta thấy các ông chủ Chợ Lớn có ý định rõ rệt: tiêu diệt điện ảnh Việt Nam phôi thai, để thị trường phim ảnh VN cho các ông chủ Hồng Kông tha hồ hốt bạc. Tất nhiên ý đồ của các ông chủ Chợ Lớn đã được sự hỗ trợ của các giới chức có thẩm quyền về việc cho phép nhập cảng phim Tàu.

Với phim Đường Sơn Đại Huynh diễn viên Lý tiêu Long được giới thiệu với khán giả Saigon. Theo số thống kê của các báo điện ảnh. Hồng Kông thì Đường Sơn Đại Huynh chiếm kỷ lục về số thầu là 3.189.610 đồng dollar Hồng Kông (một dollar HK ăn 70 đồng VN) cao hơn cả các phim. Love Story với Ali Mac Graw và Độc Thủ Đại Hiệp đại chiến Hiệp Sĩ mù với Vương Vũ và Shintaro Katsu.

Với tài quảng cáo rầm rộ của nhà nhập cảng phim, khán giả Saigon đã ùn ùn kéo nhau đi coi Lý tiêu Long, coi bộ hãng hái hơn cả đi dự ngày Người Cày Có Ruộng.

Sáu rạp chớp bóng tại Saigon và ba rạp Chợ Lớn cùng chiếu Đường Sơn Đại Huynh một lượt, mà ở bất cứ rạp nào, từ ngày

đầu khán giả vừa bước tới rạp đã thấy đông nghẹt, một số người bán vé chợ đen nhảy ra ga bán lại giấy hát.

Giấy hạng 200 tăng lên 250 và hạng 270 tăng 330 đồng. Cảnh bán giấy chợ đen quá tráo tráo diễn ra cả ban ngày và ban đêm.

Nếu khán giả bước vô rạp thì người yếu đuối có thể ngất xỉu, không phải vì quyền cước của các võ sư, mà vì nghẹt thở. Nhiều vị bước vô rạp rồi lại quay ra vì không trông thấy chi ngoài lưng và gáy của người trước mặt,

Đấm đá và đấu tranh

Câu chuyện Đường Sơn Đại Huynh nhuộm mùi du đảng và lồng trọng tình tự đấu tranh giai cấp. Vai chính là Trịnh triều An (Lý Tiêu Long) từ Đường Sơn (bên Tàu) sang Thái Lan sinh sống (ở Thái Lan hiện có hơn 2 triệu người Tàu, đa số ở Vọng Các). Trịnh triều An vô iam tại một hãng nước

Lý Tiêu Long đang nghe lời chỉ dẫn của đạo diễn La Duyệt.

đá do một người Tàu làm chủ và đa số công nhân cũng là người Tàu. Điều đó dễ hiểu vì ở Hồng Kông mà làm phim Thái Lan thì hơi khó kiếm người Thái Lan đóng phim.

Chủ nhân hãng nước đá lại là tay buôn lậu bạch phiến, thường dẫn bạch phiến trong nước đá để chuyển

Lý Tiêu Long và Miêu Khả Tú, hai con cưng của hãng Gia Hòa.

Lý Tiêu Long có bắp thịt rõ ràng ăn đứt Vương Vũ và Khương Đại Vệ

đi. Hai công nhân tình cờ khám phá ra, bị chủ nhân thủ tiêu. Thủ lãnh của nhóm công nhân Tàu là Hứa Kiêm đi tìm hai đồng bạn, tới gặp chủ nhân cũng bị thủ tiêu nốt. Sau khi đại huynh Hứa Kiêm chết, nhóm công nhân nổi giận, toan đình công thì bị bọn con đồ tay sai của chủ nhân đàn áp dã man. Trịnh Triều An tuy nhờ lời mẹ dặn không được đánh nhau. đã cố nhịn nhục từ đầu phim tới giờ, nay không nhịn được bèn nhảy vô can thiệp. Tất nhiên anh chàng vừa ra tay thì bọn con đồ bị thua liểng xiểng. Chủ nhân toan mua chuộc phong chàng làm đốc công, và cho du hí đủ mực: ăn nhậu, gái điểm. Công nhân cũng suy tôn chàng là Đường Sơn Đại Huynh.

Nhưng Trịnh Triều An vẫn phải đi tìm hiểu về sự mất tích của Hứa Kiêm, và vì vậy anh chàng khám phá ra các tội ác của chủ nhân. Tất nhiên màn đấm đá cuối cùng xảy ra. Chủ nhân vừa là nhà tư bản lại vừa là tay võ sư có hạng, đã bị Trịnh Triều An đánh chết. Cảnh sát được thông báo ập tới, công tay Đường Sơn Đại Huynh dẫn về bót.

Câu chuyện nhuộm mùi đấu tranh giai cấp, lại thêm mực chống buôn lậu mà tụy cho hợp với phong trào của Nixon đang phát động khắp vùng Đông Nam Á.

Mùi vị đấu tranh giai cấp hiện ra trong các cảnh đàn áp công

nhân và lối trình bày 2 nếp sống: một bên là chủ nhân sống xa hoa huy hoắc, với biệt thự có hồ tắm. luôn luôn có năm ba cô gái đầm bốp phục dịch. Một bên là công nhân sống chui rúc trong một căn nhà chật chội. Đạo diễn La Duyệt còn cố tình trình bày cảnh tương phản một bữa ăn do trường xưởng đãi Trịnh triều An, đầy sơn hào hải vị, chuyển cảnh ngay sang mâm cơm nghèo nàn của các công nhân ăn trên sàn gỗ.

Mùi vị đấu tranh giai cấp đó khiến người ta nghi ngờ hãng phim Gia Hòa ở Hồng Kông có bàn tay Trung Cộng giết đây, như nhiều hãng phim Hồng Kông khác.

Tổng kết phim Đường Sơn Đại Huynh có 8 cuộc đấm đá tàn khốc giúp người coi thỏa mãn máu Sa Địch của họ. Ngoài ra đây là một phim tâm thường từ cốt chuyện đến lối trình bày. Em Miêu Khả Tú xuất hiện rất khiêm tốn trong vai cô gái bán nước đá bên lề đường, chỉ cười vài phát mà sau này được lăng xê kinh khủng. Trong phim này Miêu Khả Tú thua kém nữ tài tử YY.

Lý tiêu Long, tài tử mới

Tài tử Lý Tiêu Long có vẻ khá hơn Vương Vũ và Khương Đại Vệ, tuy không đẹp trai bằng. Họ Lý vốn sống ở bên Mỹ, có vợ là người Mỹ gốc Tàu. Vợ chàng tuy mặt Tàu nhưng chỉ biết nói tiếng Mỹ.

Ở bên Mỹ, Lý tiêu Long đóng phim vô tuyến truyền hình. Ngay sau phim Đường Sơn Đại Huynh, Lý đã trở về Mỹ đóng một phim Tivi cho hãng Paramount, rồi lại sang Hồng Kông sửa soạn phim «Môn phái thanh võ» (Ching Wu School). Trong phim trước, hãng Gia Hòa trả Lý một triệu dollar Hồng Kông, phim sau thù lao đã lên 2 triệu! Lý tiêu Long có ưu điểm hơn Vương Vũ, Khương Đại Vệ là có bắp thịt lớn và biết võ nghệ (báo điện ảnh Hồng Kông nói Lý là võ sư nhu đạo đệ tam đẳng huyền đai).

Dù sao phim Đường Sơn Đại Huynh cũng chỉ là một phim đấm đá. Coi cũng được mà không coi cũng được. Coi thì mất tiền và lại phải chen lấn khổ sở, ngửi hơi người đến ngạt thở. Thà rằng quý vị để tiền đó đi học võ, tự mình đấm đá lại hay hơn. Nữ độc giả của bản báo không thích học võ có thể dùng số tiền đó mua truyện Thổ ty Hoa của Quỳnh Dao hay tập thơ Chiến Tranh Việt Nam Và Tôi của Nguyễn bắc Sơn đọc xong còn giữ lại trong tủ sách. Tội gì cũng đường cho các ông chủ Hồng Kông hoài?

Q.N.

Lý Tiêu Long tránh cú đá.

Đời muôn mặt

(Tiếp theo trang 18)

MUHAMMED ALI : chúng tôi không còn là nô lệ...

Vô sĩ Quyền Anh Muhammed Ali, tức Cassius Clay, tuyên bố với ký giả : « Năm nay tôi đã ngoài 30, nhưng tôi vẫn cảm thấy tôi khỏe không khác gì năm tôi 20 vậy. Chỉ có khác là bây giờ tôi hiểu biết nhiều hơn ».

Muhammed Ali nói tiếp :

— Nếu tôi đừng nói quá nhiều như tôi đã làm trong thời gian qua bây giờ chắc tôi đã là tỷ phú. Có nhiều điều tôi nói rất đúng, chỉ nói ra không đúng lúc mà thôi. Bây giờ tôi đã biết lúc nào nên nói và lúc nào không nên nói...

Ali nói về trận đấu phục thù sắp tới giữa chàng vô sĩ Joe Frajier, đương kim Vô Địch Quyền Anh Hạng Nặng Thế giới :

— Frajier và tôi phải được trả tiền thật hậu. Chúng tôi không còn là dân nô lệ nữa. Chúng tôi đòi mỗi đứa hưởng 6 triệu Đô la để đánh trận này, nhưng tôi nghĩ họ sẽ chi cho chúng tôi mỗi tháng 1 Triệu Đô la thôi...

Một vòng thế giới

(Tiếp theo trang 13)

Thi giá cổ phần của ITT sụt 7 Mỹ kim một cổ phần. Nhưng sau đó bộ Tư pháp Mỹ lại xếp vụ này đi.

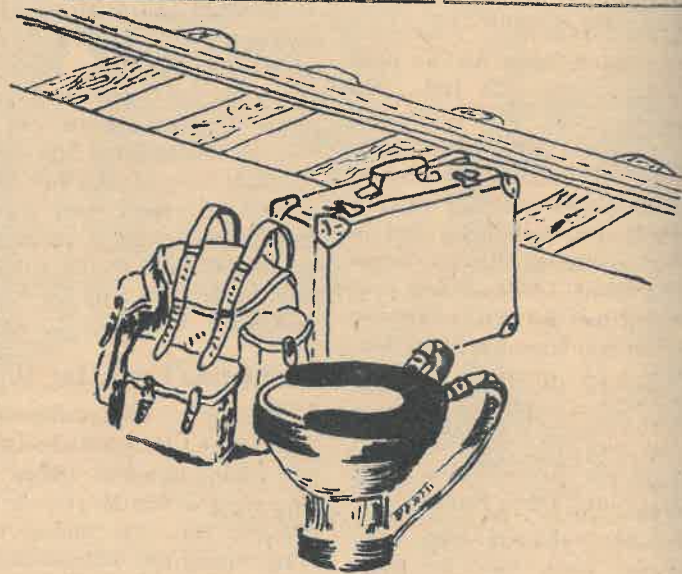
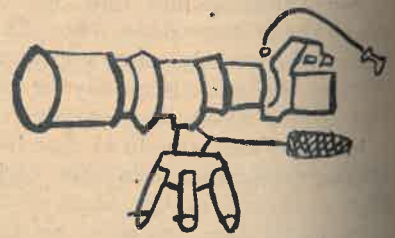
Nay ký giả Anderson tố cáo vụ « xếp bỏ » đó là một sự dối trá, đề hăng ITT giúp 400 ngàn mỹ kim (160 triệu VN) cho cuộc vận động tuyên cử năm nay của đảng Cộng Hòa, tức là cho Nixon. Mặc khác cựu Bộ Trưởng Tư pháp John Mitchell trước kia làm cố vấn Pháp luật cho hãng này.

Sau vụ tố cáo ồn ào trên ký giả Anderson lại vừa tố thêm một vụ nữa. Đó là việc chánh phủ Nixon đã tìm đủ mọi cách can thiệp vào nội bộ nước Chilly, Nam Mỹ ; Năm 1971, ông Salvador Allende, một đảng viên xã hội Mác Xít, đắc cử tổng thống Chilly, Cơ quan tình báo CIA đã tìm cách vận động quốc hội Chilly không phê chuẩn vụ đắc cử này nhưng bất thành. Anderson tố cáo âm mưu đó cũng liên hệ đến hãng ITT, vì nếu Allende lên làm Tổng thống, nhiều công ty Mỹ sẽ bị quốc hữu hóa trong đó có cơ sở trị giá 225 triệu MK của ITT. Một điều đáng chú ý là cựu giám đốc CIA John Mac Cone hiện làm cho hãng ITT.

Jack Anderson : ký giả làm rung chuyển Mỹ Quốc.

Hiện nay Jack Anderson là một nhà bình luận mỗi bài của ông đăng trên nhiều báo khắp nước Mỹ có 50 triệu độc giả, Hàng ngày ông nhận được 1000 lá thư trong đó có bao thư chỉ đề tên và nghề nghiệp của ông mà cũng được chuyển tới nơi.

Tôi thời xế

(TIẾP THEO TRANG 21)

Chữ quái do chữ ngoáy, đọc theo giọng Nam ra. Vậy nó là một động từ. Về sau dùng quen, nhiều người lầm lẫn tưởng như chữ quái trong tiếng hồ quái khách chẳng hạn. Nên khi nói hân là quái xế, người ta cũng hiểu ngay hân là một tên quái xế.

Còn vô xế khác hẳn. Nạn nhân của sự vô xế thường mang đầu máu, hay thương tích và có khi mất cả mạng. Vô xế là một hành động dã man, vô nhân đạo. Những kẻ vô xế thường mang theo dao, búa, búa long, súng. Không thể có 1 tí gì nghệ thuật trong sự vô xế cả. Ngay cả 1 chút lịch sự, cũng không hề có. Sự buồn bã của nạn nhân không những không được tôn trọng, đôi khi còn bị bồi thêm 1 búa long vào mặt, 1 búa sau gáy, 1 dao thấu phổi hay tệ hơn nữa một viên kẹo đồng ngay sọ. Thế là đi đời nhà ma.

Đo đó, đối với những dân quái xế yêu nghề, xem sự thời xế của mình như một nghệ thuật, thường có 1 sự khinh bỉ đối với dân vô xế.

Xế và đồ nghề

Thông thường những loại xế Nhật được các quái xế ưa chuộng hơn cả. Các loại vespa, Lambretta thì phiền phức vì thể chủ quyền này nọ. Còn moped, caddy không được giá. Chỉ còn những loại xe Nhật mới là thịnh hành.

Dân quái xế gọi xe là xế hay cái. Mỗi loại xe thường được gọi 1 tên riêng để người ngoài không biết.

Cái hon : Xe Honda (dân ông hay dân bà cũng gọi như thường).

Cái su : Xe Suzuki.

Cái giá : Xe Yamaha

Kawasatăng : xe Kawasaki, loại này bị chê, ít quái nào chịu thôi.

Xế giường : Xe đạp

Xế hủi : Xe cũ (rách nát lắm rồi).

Cũng giống như những người sành nghề bất hợp pháp khác, công an, cảnh sát được gọi là cội và côm. Con năm ấp, vô hộp hay bị thua có nghĩa là xô khám, nghĩa là được an côm chính phủ, ở nhà có người gác.

Bộ nghề của dân quái xế gồm có hai dụng cụ chính : bộ chìa và bộ cúp. Chìa là chìa khóa. Bộ chìa khóa thường gồm 3, 4, hay 5 chìa khóa, được chế tạo đặc biệt bằng chìa khóa xe honda (loại này thường không hiệu quả, cứ 10 xe mở được có 2,3) có khui búa, dao díp hay đồ dũa móng tay đàn bà.

Công làm 1 bộ chìa hiện nay thường vào khoảng 10.000 đồng. Tuy nhiên phải quen thuộc lắm mới có thể kiếm được 1 bộ.

Công dụng của bộ chìa chỉ để mở khóa công tắc và khóa cổ, gấp trường hợp xế có khóa xích, khóa chân v.v... dân quái xế phải sử dụng bộ cúp. Đây là một chiếc kim hay kéo cắt sắt, dân quái xế thường nhét vào bụng mỗi khi đi hành nghề.

Với bộ đồ nghề này, 1 băng quái xế chuyên nghiệp, từ 10 đến 5 quái có thể thời được trung bình 1 tháng từ 200 đến 300 xế đủ loại. Và mỗi xế bán cho dân phát mãi (hay dân mãi xế, dân trung gian chuyên mua xế thời hay vô được) được trung bình từ 20 đến 30 ngàn.

Những ngày buồn

Nếu có những hôm, chẳng cần đi tìm, xế vẫn mang tận tay, moi móc, thì cũng có những hôm tìm mò con mắt, rã đôi chân, vẫn chẳng có xế nào. Những hôm như vậy, là những ngày buồn.

Một quái xế tôn trọng nghề nghiệp sẽ đành chịu đi không về không. Uống vài chai bia, chờ đợi, dăm ba phát. Tuy nhiên, cũng có nhiều quái xế không tôn trọng nghề nghiệp, trong những ngày buồn như vậy, đã có vị sử danh tâm thời cả nhưng xế hủi, cho chỉ xế giường.

Tai nạn dọc đường

Một quái xế kinh nghiệm sẽ không thể để mình sa vào những tai nạn dọc đường được. Nghĩa là đang trên đường dẫn xế về sào huyệt, quái xế bị quý vị phú lit chặn lại hỏi giấy xe.

Trong trường hợp này, quái xế chỉ còn một nước là ca bài con cá. Nghĩa là năn nỉ, xin thông cảm, lỡ để quên ở nhà, hay mượn xe đi gấp quên không lấy giấy xe.

Thông thường, quý vị bạn dân cho qua nếu bạn ca bài con cá hay ho. Còn trái lại, vị quái xế sẽ bị giữ giấy tùy thân (cần cước, giấy hoãn dịch, v.v.) và cho mang xế về lấy giấy đăng bộ. Trường hợp này giới quái xế gọi là công vệ và như thế là kẹt lớn.

Bị thua

Trong kho tàng ngôn ngữ của dân quái xế, « bị thua » là một từ ngữ hết sức độc đáo. Một quái xế có thể « bị thua » vì trục kỹ thuật, bị tam tại trận hay bị quý vị « cội » theo dõi đến tận sào huyệt, bắt ngay giữa đồng cái hon, cái giá, cái su, lồn ngôn chưa kịp đem đi phát mãi.

Hai chữ « bị thua » biểu lộ ngay cho người nghe một sự ngồi xồm lên luật pháp một ý thức phản kháng mãnh liệt đối với quý vị phú lit, 1 sự hiện ngang thách đố của 1 kẻ chấp nhận cuộc chơi mưu trí với nhà cầm quyền, với cả xã hội.

Tôi cũng là 1 dân quái xế. Tôi cũng bị lôi cuốn kích thích bởi cuộc chơi. Tôi chưa hề « bị thua » và cũng chưa hề tính chuyện bỏ cuộc. Cuộc chơi còn nhiều đam mê thích thú và tôi vẫn chưa hề thua.

PHÓNG SỰ

MẮT

Mắt là 1 danh từ thời đại có nghĩa giống như, điên khùng, gàn. Nghĩa đen của mắt là bị chạm giầy thần kinh (giống như điện chạm) và làm những chuyện không giống ai. Mắt 2 giầy là nhẹ, mắt 3 giầy là hết thuốc chữa.

1) Mắt trí thức :

Monroe nhường ấy không lời

Còn đây Brigitte không lời Bardot

hay :

Chữ hòa chính thị là bù

Chữ bình chính thị là lu bù kèn.

Bạn có thể nghĩ rằng đó là 4 câu thơ của 1 thi sĩ nổi danh không.

Bùi Giáng đó.

Ta không thể nào hiểu nổi ý nghĩa những câu thơ trên, dù rằng thơ Bùi Giáng có một vẻ êm đềm và sâu sắc. Trong những chữ rời rạc ghép lại đó ta thấy có 1 điểm quyến rũ nào đó.

Bùi Giáng hiện sống trong 1 căn phòng nhỏ ở viện Đại học Vạn Hạnh. Thích mặc quần áo quân sự học đường vẫn ăn khoai lang và ăn cơm tự nấu lấy.

Có một đạo bệnh nặng quá ông phải đi nhà thương. Ông đang hiện sống trần mình trong thế giới miền viễn của thời thơ là tả.

b) Người mà người đời cũng thường gọi là mắt là Phạm công Thiện. Trơng quyền thực mới trong văn nghệ và triết học, ta đã đọc thấy những bài khoảng 15 trang không một dấu chấm, phết. Ý văn như một con sông đổ về nguồn, cuộn cuộn chảy mãi không ngừng. Phạm công Thiện là một thiên tài học thầy nào cũng chê thầy đó. Biết nói nhiều thế tiếng. Đã từng sống như một tên lãng tử phiêu bồng. Luôn luôn ngạc nhiên trước đời sống. Ông đã sống những ngày Monsmartre, khu Latin hay ở vùng trời Mỹ Châu quay cuồng, thác loạn với Henry-Miller như một nghệ sĩ đời rách thời đại. Ông có một cuộc sống thật bất cần đời, và văn thơ như một lễ sống của đời mình.

Có nhiều người gọi Phạm công Thiện là người khùng. Không hiểu Phạm công Thiện viết những gì ? diễn tả cái gì ? cho ai ?

Nhưng có 1 điều ông ta có tài dịch thơ thật độc đáo. Ta thử nghe 1 câu thơ dịch Appelinaire.

« Những chiều Paris bàng bạc men nồng.

Les soir de Paris ivres de gins.

Đó là 2 nhà trí thức mắt trù danh nhiều người phục và nhiều người chê.

2) Mắt lính : Trong quân trường có tin trạng này. Ở Đồng Đế có một khẩu hiệu : « Binh ngũ bản chậm thì chết. Binh ngũ nào cũng trầm ngâm, suy nghĩ, chuyên giữ phòng và làm tạp dịch. Chẳng ai dám giao súng và cho đi học. Bạn có thể lại vô vai bảo : Chào Đại úy coi — chào — mua thuốc Salem hút chơi — mua ngay — Đồi khi trời nóng nực binh ngũ mặc 3 cái áo quần xà lỏn chân mang giày bố ra đứng ở sân bãi. Lính tập hợp coi, hôm nay Đại tướng đi hành quân.

Hoặc bạn có thể thấy ở quân trường Lam Sơn. Một buổi chiều nào đó có 1 người lính ngồi xếp bằng trên bốn xi măng phơi nắng, mắt nhìn về phía mặt trời lặn. Bạn lại gần hỏi đang làm gì thì sẽ nghe trả lời :

Ta đang khêu mặt trời, biết gì mà hỏi ?

Thỉnh thoảng vào câu lạc bộ, bạn thấy 1 tên lính chẳng ra lính, Hippy chẳng ra Hippy, tóc dài phe phẩy nhún áo quần dơ dáy, mặt mũi và răng cò bất hợp tác với khăn mặt, bàn chải đánh răng muốn làm. Người hùng cầm cây gậy long tong chống và chỉ cho lung tung. Rồi ngồi ăn những tô mì và uống những lon bia dờ. Tối tới nổi cơn đi đút cò khô và doanh trại trống.

Ở đơn vị cũng hay có tình trạng này, tôi có biết một T/S, anh ta cả ngày không nói một tiếng (không bị cảm anh biết : ôi mua thuốc lá) Đơn vị trưởng đứng hỏi chuyện cả nửa giờ đồng hồ anh cũng không nói, chỉ cười.

Hút thuốc ngày 2 bao, văng cả những đầu ngón tay. Hồi đơn vị còn đóng gần biển, cứ sáng chủ nhật anh để nguyên quần áo nhảy xuống biển tắm, rồi lên phơi nắng từ sáng đến trưa, mặt mày cháy nắng, khi quần áo khô anh vào ăn cơm. Đơn vị thấy vậy cũng chẳng bắt làm gì. Hàng ngày anh ta chỉ quanh quẩn trong trại rồi đọc sách Triết, rồi lại ăn cơm và ngủ — Sống như thế được 3 tháng cuối cùng sâu đời quá anh dùng súng bắn từ cằm xuyên qua óc chết.

3) Mắt lang thang : ở ngoài phố người ta vẫn thường gặp trên vỉa hè Lê Thành Tôn, Lê Lợi, Nguyễn Huệ những người đàn ông đàn bà dơ dáy, mặt mũi đen đúa đi lang thang miệng nói làm nhảm. Thỉnh thoảng dừng lại nhặt một tờ giấy hay bao thuốc rỗng lấy cơm dấm vào tay chân. Hay đương đi bỗng dừng lại chỉ chỗ vào một chiếc xe hơi hay chỉ lên trời miệng làm nhảm những lời vô nghĩa, mắt dờ dưng.

Ở Saigon có 1 người mắt lòa nhất từ cách ăn mặc cho đến cách mặt. Đó là 1 người đàn bà vào khoảng 30, lúc nào cũng mặc một cái quần ka ki, áo cánh đen, đầu bịt khăn. Tất cả đều cũ mèm và vá vụn nhiều chỗ. Bụng dẹt thêm 1 cái bao vải giống như bụng chưa. Đi lang thang hầu như ngày nào cũng chỉ đi lang thang ít khi thấy ngồi, không nói không cười chỉ đi thơ thẩn hết phố này sang phố khác như 1 người mắt tràm lạng.

Có 1 điều là hầu hết những người mắt đi rong ngoài phố đều đi chân không.

4) Mắt chính khách : Người mắt nổi tiếng trong giới chính trị là Trung tướng Dương Văn Đức. Khoảng năm 67 bạn vẫn thấy ông Trung tướng bệu dương lực lượng này mặc quần phục, chân đi dép nhệt, tay chỉ chỗ lung tung và xô tiếng Đức. Đây là Đức ngữ thật sự bởi vì ông biết nói tiếng Đức và có một người vợ Đức. Nhiều người cho rằng ông « nát chính trị ».

Nhân vật cũng nổi tiếng không kém là y-sỹ Đại úy Hà Thúc Nhơn, ông này cũng có người gọi là mắt. Đó là ông Thiếu tá Đặng Mai và ông Đại tá Lý Bá Phẩm tỉnh trưởng Khánh Hòa chẳng hạn. Những ông này gọi Đại úy Nhơn là tên Y sỹ điên.

Bác Sỹ Nhơn là một bác sỹ có tài — rất có tài, nhưng ít khi dùng tài đó để kiếm tiền, dù rằng kiếm tiền một cách lương thiện. Ông không yêu tiền.

Chỉ có 1 lần cần tiền đưa cho bà chị mua nhà ông làm chung với 1 ông bạn được 400.000đ, đưa cả cho bà chị.

Trong quân y viện ông hay mặc quần áo xanh bệnh nhân ngồi đánh cờ dưới sân xi măng với Thượng bệnh binh, nhiều khi vào khám bệnh cũng chẳng biết ông là Bác sỹ.

Có một lần ông bắt Thiếu tá Hiền người hơn cấp bậc ông quý xuống để ông hỏi tội rồi ông đánh trước mặt y sỹ trưởng Trung tá Phùng quốc Anh.

Sống ở đời ai mà chẳng cần tiền, ham tiền, Ông không cần cầu kết với tham nhũng để làm tiền, cũng chẳng cần mở phòng mạch, dù rằng ông là một bác sỹ có tài khi mở phòng mạch chắc chắn sẽ có nhiều thân chủ.

Con người sống trọn vẹn với lương tâm của một người thầy thuốc. Lo cho thương bệnh binh hết mình lúc ra nhà thương có nhiều người hết tiền ông cho tiền đi xe. Trong phiên trực của ông, Hạ sĩ quan trực nào bê bối, về nhà, hoặc bỏ đi ngủ là có châu bị ông cho ăn đòn. Ông hay đi quanh quần các phòng nghe thương binh nào rên rỉ ông lại thăm nom và cho thuốc.

Giữa cuộc đời quay cuồng, vật lộn, lừa đảo nhau để kiếm tiền, lo lắng tài người vì bị mất số — Ôi ! giữa thời buổi này còn nổi buồn nào hơn bị cưa chân ghề và chiến tranh làm mòn mỏi con người đi.

Ta cũng chẳng biết những người lo mần áp phe tham nhũng, gian thương, nâng bĩ, ma cò đất gãi cho xếp, để kiếm tiền mua xe hơi, nhà lầu, gỏi nhà băng, bao gái và những người sống với ý mình với lý tưởng như Hà Thúc Nhơn là ai mắt hơn ai.

3) Ghế mắt :

Bạn có 1 cô bồ nhỏ thật mignonne yêu bạn « da dít » hai người có đủ thứ chuyện để tâm tình con cá vàng, để tương tư và thơ thẩn dẫn nhau đi dưới những bóng cây xanh lá mắt mê. Hoặc tả tả bát phố hay làm những trò lỉnh kỉnh nào khác. Tóm lại có đủ những trò vớ vẩn của 2 kẻ yêu nhau. Đang đắm thiết như vậy bỗng dưng một ngày nào đó bạn thấy

trời vẫn đẹp, thiên hạ vẫn yêu nhau chẳng có gì lạ cả. Người yêu bé bỏng đột nhiên trở chứng, nói chuyện dăm dẩn, rủ đi đâu cũng không đi, và mặt mũi như bị tảo bón, 2, 3 ngày, chẳng nghĩ thăm : Ủa, mới 2, ngày trước mình mới đi chơi vui vẻ đây. Và mới mua tặng nàng một món đồ đáng giá 20 tờ phở đây, đâu có gì xảy ra. Hay là... hay là... bạn tìm khoảng mười trường hợp hay là nhưng chẳng có trường hợp nào đúng, bạn có thể kết luận: hôm nay ghé bị mất.

Đó là cú mất nhẹ nhưng cũng đủ làm bạn tê tái cõi lòng—ăn cơm mất ngon và khổ sở tìm cách chuộc tội với hương hồn đạo, dù rằng chàng chẳng có tội gì cả.

Một trường hợp khác : Đang đi chơi vui vẻ đồng người, bỗng một cô nào đó hỏi về, bạn mới hỏi : Sao bụng hả? như thế đầu hả, hay bệnh đầu hả, hay bạn chuyện gì? Nàng hiền ngang trả lời : Không! Nàng nói tiếp, ở đây vui lắm, nhưng em thích về là em về.

Thế là nàng phom phom ra về.

Một cách khác cũng lạ không kém.

Bạn là một thằng nghèo đói và học hác quần áo «làng» không chịu được, và thêm thêm đôi giày rách. Hoặc bạn là một tên lính rừng rú đen đũi nào đó và lon lá thì trót gởi ở tiệm bán quần phục. Nói tóm lại trong cõi đời này có thể nói chàng thua sút đủ thứ và được mô tả như một nhân vật không đáng cho đời đầy thế là thua hẳn người ta rồi. Nhưng bạn lại được bất nhẹ một quả ái tình to lớn của một em đẹp, thơm và có cái tội đáng yêu nữa là giàu ti.

Nàng hiền ngang và tàn nhẫn chém những nhát dao chí tình vào những cây si đẹp trai, con nhà giàu học giỏi, hoặc ăn chơi nổi tiếng nói chuyện duyên dáng chiều đàn bà khéo như Tây hoặc nghề nghiệp bằng cấp nghe ghê thấy mẹ. Nói chung những tên đó hơn hẳn bạn về nhiều phương diện. Khi đó nhiều tên sẽ cho rằng con nhỏ này «mát» và ta thán :

Tình bạn cao đẹp

Hai bọm nhậu cùng nhậu với nhau một nửa thế kỷ. Một ngày buồn, một anh sửa soạn lên xe Đục... Bảo về quê. Trong phút hấp hối trên giường bệnh, anh sắp về quê trời trần với bạn :

— Tao còn một chai rượu quý, để dành từ 20 năm nay. Trước khi tao vô Thiên Đàng, tao muốn thưởng thức nốt chai rượu quý ấy. Vậy thì khi chôn tao xong xuôi, mày hãy mở chai rượu đó lên mở tao ghen...

Anh bạn nức nở :

— Yên chí đi. Tao sẽ làm theo đúng lời mày. Nhưng tao đề nghị như vậy... Vì chúng mình là bạn lâu năm, khi mày vô Thiên Đàng, tao muốn gửi mày chút gì đặc biệt của tao để mày đem theo... Vậy mày vui lòng cho phép tao được lọc chai rượu của mày qua hai trái thân của tao trước khi... trút xuống mồ mày...

«Tiếc thay cây quí giữa rừng.

Đề cho thằng mán thằng mường nó leo...

Nhưng nói là đề an ủi vậy thôi, chứ trường hợp này hơi hiếm. Đứng trước trường hợp mà võ mất. Nhưng bạn cứ hy vọng đi nhất là trong thời buổi này. Hy vọng và ảo tưởng là một trò không mất tiền và ít đỡ buồn nhiều. Hay ít nhất cũng làm bạn vui vẻ mà gồng mình chịu đựng trong mùa ông Tổng Ngạc về mùa «Mùa thu là rừng tá tở».

6) Mất sinh viên : Những cú mất này—hiếm không làm hại đến ai. Có những cậu sinh viên học nhiều quá bỗng một ngày nào đó bị mất đường học bài đâm chìm trong thế giới công thức hay suy nghiệm về triết học bỗng la lối, đập bàn và ca hát. Nếu xong phút đó rồi trở lại trạng thái bình thường thì không có gì lạ. Nhưng nếu bạn đó cứ tiếp tục dài dài thì đó là điều đáng ngại.

Một buổi sáng chàng ngồi đề sách lên đùi, hai tay nhịp nhịp—Anh ta đang chơi Piano tưởng tượng đó, mắt trở nên xa vắng, thân hình lắc qua lắc lại như đắm trong hồn nhạc. Hoặc những bạn thỉnh thoảng lại rên rĩ :

— Trời ơi còn gì nữa đây, bostede saut Mỹ anh đắm nài quê hương, rồi ca hát vang lừng. Quán ăn không giặt, người ngắm không tắm, cứ thế rên riầm nhảm và ca hát tới ngày. Tình trạng đó cứ tiếp tục dài dài.

XXx

Những trường hợp mất có rất nhiều không thể nào kể hết. Có thể chúng ta cũng đang bị mất mà không biết nhưng nếu có cũng chẳng trầm trọng và kéo dài. Nguyên nhân gây nên mất có rất nhiều.

Những hiện tượng kể trên đều có tình trạng là không giống ai mà người ta thường gọi là điên khùng, nổi cơn mất giấy...

Có nhiều nguyên nhân gây nên những trường hợp mất.

a) Bị thay đổi môi trường sống quá đột ngột.

Với yếu tố bất ngờ, đưa đẩy nạn nhân từ hoàn cảnh này sang hoàn cảnh khác mà không thích hợp ngay cũng có thể bị mất.

Có một bà gia chỉ còn một cậu con trai độc nhất vừa đến tuổi đi lính. Anh liền đăng vào lính nhẩy dù, vài tháng sau mãn khóa, anh tham dự một trận Hạ Lào và bị tử trận. Người mẹ ra nhận xác con về chôn, từ đó lẽ sống đời bà đã mất, bà bị điên luôn.

Bà sống lang thang ở các vỉa hè, lúc nào cũng mặc 3, 4 cái áo dù trời Saigon nóng như điên. Táo tãi rú rươi miệng lam nhảm tới ngày. Nhiều lúc một quả nằm lăn xuống vỉa hè ngủ luôn mặc cho người qua lại, và xã hội xa hoa vẫn tiếp diễn.

Một trường hợp khác, Có một ông thường gia giàu vào loại giàu bằng tỷ phú. Nhà có 10 chiếc xe hơi—xe đi làm bằng công và sang như Mỹ, xe sport đi chơi, xe cho cô cậu đi học, xe cho vợ nhỏ xe cho bồi bếp đi chợ, còn mấy chiếc cho hãng xe.

Ăn tiền như một ông hoàng. Nhưng một ngày nào đó bị phá sản, chẳng còn lấy cả cái Honda đi

lắm. Con gái làm đi con trai theo du đảng cướp gái, vợ đi lường gạt bị vào tù. Quá đau đớn trước sự xuống dốc không phanh. Còn lại tro thân cụ với mấy đứa nhỏ, ông bị mất luôn.

b) Trường hợp bẩm sinh : Lúc sinh ra từ nhỏ đã có triệu chứng lơ lơ lảo lảo rồi, đến lớn lên thì điên nặng hơn.

c) Bị bệnh. Một đứa trẻ hay người lớn đương sống khỏe mạnh bình thường nhưng sau một cơn bệnh hay bị trúng gió và sinh biến chứng rồi bị điên.

d) Ăn uống thiếu thốn : Con bệnh ăn uống thiếu thốn trong một thời gian lâu, cơ thể không có đủ chất dinh dưỡng, sinh biến chứng, ảnh hưởng từ từ đến dây thần kinh, và làm cho bị mất.

e) Chứng kiến những cảnh quá thương tâm :

Trong cuộc chiến ở Đông Hồi, số nạn nhân vừa bị chết và bị thương lên đến con số 2 triệu người (trong cuộc nội chiến ở Việt Nam) trong vòng 1 ngày. Con người bị chứng kiến những cảnh tàn sát tập thể, những cảnh con gái 14 tuổi bị hiếp dâm và bị lột lê đâm vào chỗ kín trước mặt người thân, hoặc con nít bị tung lên trời và hứng bằng trái lê nhọn hoắt. Người chứng kiến bất lực, sức phản kháng bị dập tắt, quá uất ức nạn nhân bị điên.

Ở Việt Nam, với cuộc chiến từ hơn hai mươi năm, đã có bao nhiêu cảnh thương tâm : Những bà già 80 tuổi không có khai sanh, quét một lòng theo mặt trận, những người đàn bà bị cắt vú, để mau chảy cho đến chết ngực gài bản an. Những cái xác trôi sông tay chân bị trói, hay những lang mạc bị tàn sát nhà cửa bị san thành bình địa, cây cỏ cháy rụi vì bom Napalm bom xăng đặc. Những nạn nhân sống sót chứng kiến những cảnh quá tàn bạo và đau lòng, họ cũng bị điên.

f) Học quá nhiều, có những người học quá nhiều suy tư quá sức, tiêu hoa không kịp thần kinh bị căng thẳng, hay sống trầm mình trong thế giới Triết học và gặp những vấn đề nan giải không giải quyết được, cứ suy nghĩ mãi cuối cùng bạn bè thấy thằng này không giống ai, từ đó bị mất luôn.

g) Bị tra tấn : Nạn nhân bị đưa vào phòng điều tra hay 1 cái lều giữa rừng rậm bị ăn đòn tra độn hoặc bị tra tấn theo lối mật vụ : sáng 4g bị đánh thức dậy bị hỏi cung bị đánh, tình trạng đó kéo dài chừng nửa tháng hay 1 tuần.

Bị khủng bố tinh thần theo lối Công Sản nhốt trong các phòng sơn đen hết, hoặc gửi một cái chuồng cả ngày không ai nói năng nhìn nhử gì hết... nạn nhân lúc trở về đời sống thường có thể bị mất.

h) B52 : Những người lính Bắc Việt vượt Trường Sơn đi chuyên trong rừng già bị B52 trút bom gần làm chấn động đầu óc, nếu còn sống sót về tỉnh dậy bị tức ngực học máu ra. Đêm đêm hoảng tỉnh kêu rú thảm thiết, chân tay run rẩy quơ quơ từ tung. Ban ngày lơ lảo, thờ thần trong lều, miệng lam nhảm mất đồ ngẫu khoảng 6 tháng sau thì tử.

i) Những trường hợp bị thương, bị mảnh đạn vào mắt hay trên đầu cũng hay bị mất.

oOo

Tình trạng mất làm con người thay đổi hẳn. Không kể những người bị bom đạn trúng gió hay xúc động mạnh. Những người mất sống trong 1 thế giới xa lạ chỉ có riêng họ biết. Không hiểu ở đó có vai hơn cuộc đời thực ta đang sống. Giữa cuộc đời biển lận và gian dối, lừa đảo này hàng ngày chúng ta phải vật lộn, phải quay cuồng và chứng kiến bao cảnh đau lòng, bao nỗi thương tâm. Nhận lấy nhiều phũ phàng bất công, mà niềm an ủi chẳng có bao nhiêu sự sâu sắc vô và không là 1 yêu lĩnh cho tâm hồn, lúc nào cũng lo toé khỏi vì trách nhiệm, vì nguyên tắc vì vật chất. Ta cũng chẳng biết điên là sướng hay bình thường là sướng. Giữa cuộc đời này biết ai tỉnh, ai điên. Có phải thành công trên đường đời, xe hơi nhà lầu danh vọng trần trụi, tình yêu gạt đi không hết là sung sướng không? Một nụ cười, một câu nói, một cái bắt tay cũng đều do kinh nghiệm đo tính toán chơi với ai cũng phải suy tính xem có lợi hay hại và sống thật có đơn trên nhuang lưa trong 4 bức tường, trong salon, trong phòng lạnh... và giấy bạc đầy ắp trong tủ sắt chẳng có bằng bạn thân nào có thể tâm sự, có thể chửi nhau mà không sợ nó giận Uống 33, rượu đế mà vẫn thấy vui, thấy khoái. Có phải giàu sang là hạnh phúc là tỉnh táo không? Hoặc ngày ngày sống trong ảo tưởng nơi chuyên cung cây cỏ lảng nghe cây lá thì thào, bắt lấy hương gió mong manh ngồi vỉa hè mà cứ tưởng sống ở thiên đường. Bấm mình trong giòng thơ, trong tư tưởng, coi hình thức như đồ bỏ, coi tiền bạc như của phù vân. Đời ăn khat uống, ăn gì cũng được, uống gì cũng xong. Giữa hai lối sống đó cũng chẳng biết ai hơn ai. Sống bình thường hay mất giấy, chúng ta không thể nào chọn được. Không ai có thể muốn mất là mất được.

Chuyện mất nói không bao giờ hết, nếu nói nhiều quá có thể bị luôn, bây giờ xin ngắt giống điện mất là vừa,

Một câu chuyện mất để chúng ta nhận xét thử :

«Trên một cái dốc nọ có hai anh điên đi xe đạp. Anh A nói với anh B.

— Máy nặng quá xe lên dốc không nổi, mày xuống đẩy đi.

Anh kia xuống hi hục đẩy. Cuối cùng cũng lên đến đầu dốc.

Anh chàng đẩy xe thờ dờn đập lau mồ hôi trán và bảo bạn :

— Máy cũng nặng quá, tao đẩy mệt thấy mẹ, nghỉ một chút đi.

Anh ngồi xe nơi.

— Tao cũng mệt quá trời, lên dốc cao tao cứ sợ tuột. Nên bóp thắng mãi mỗi tay ghé.

Thế giới mất họ sống có tư như vậy đó. Như thế lâu lâu chúng ta cũng nên mất cho đỡ buồn.

NGUYỄN DUNG PHƯƠNG

NGUNG HÒA ĐÀM BA LÊ...

(Tiếp theo trang 19)

Vấn đề hiện nay ở trong thực tế là Nga Tàu phải tranh nhau cho bằng được việc lập các phái đoàn hiện diện cho các đảng CS Đông dương đi tham dự hội nghị. Chính vì thế mà Sihanouk đang cố gắng thành lập bộ tổng tư lệnh của chính phủ lưu vong tại nội địa, đồng thời lên án Nga một cách quyết liệt. Với Bắc Việt thì nếu không tạo nổi thế tự chủ với Nga Tàu thì đây là một dịp họ phải thành lập một phái đoàn gồm cả cánh thân Nga thân Tàu tại miền Bắc.

Trong giai đoạn chuyển mình này, tất nhiên phải có nhiều biến cố khá căng thẳng tại Đông Dương. Và sự quyết định sẽ xảy ra trong những ngày Nixon ở Nga.

PHONG NGỬA

Ghê chốc, lở loét, gài tới đầu ăn lan tới đó
Không phải thoa phết sơ sài ngoài da mà hết
uống: **Giải phong Sát Độc Hoàn**

ÔNG TIÊN
GẦN 40 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm thuốc Hoa-Việt (có bán lẻ)

Nhà thuốc ÔNG TIÊN

Phú Lâm - CHOLON - KBNY số 3 - 9-5-63

TRUNG HỌC Trường dạy bằng lối : Hướng dẫn
chăm bài gửi đến tận nơi bạn cư ngụ ; Rất thích
hợp với các bạn quân nhân, công tư chức, vừa đi
làm vừa đi học. Đây đủ các lớp bậc **TRUNG HỌC**.
23 Nguyễn văn Giai (gần Cầu Sắt - Đakao - Saigon)
ĐT. 95.753

Trường TÂN HÀM THỤ

Thỉnh cầu Ban Giám Đốc Trường **TÂN HÀM THỤ** 23 Nguyễn văn Giai Saigon gửi ngay cho tôi :

Họ, tên
Địa chỉ
.

Tập thể lệ, mẫu đơn để tôi có thể ghi tên theo
học (Năm, chừng chỉ)

GIẢI PHẪU THẨM MỸ VIỆN

NHU HÀ

320 Phan thanh Giản - Saigon Đ.T. 92.87.

GIẢI PHẪU ĐỂ TÔ ĐIỂM SẮC ĐẸP.

GIẢI PHẪU ĐỂ CẢI TẠO TẬT BẨM SINH

— Quý khách muốn Trẻ lại 20 tuổi, xin
mời đến căng da mặt.

— Quý khách muốn trở nên kiều diễm với
đôi mắt bồ câu, mũi dọc dừa, cằm chẻ, má
núng đồng tiền, xin mời đến giải phẫu thẩm
mỹ viện NHU HÀ.

— Đặc biệt và độc nhất Việt Nam, Giải
phẫu thẩm mỹ viện NHU HÀ có sẵn :

— Nhiều khuôn mặt mẫu để lựa chọn.

— Chuyên viên thẩm mỹ phối hợp với
Bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ lựa chọn một sống
mũi và đôi mắt phù hợp với khuôn mặt.

— Bác sĩ nội khoa thẩm mỹ phối hợp với
bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ giúp quý khách có
nét mặt đẹp kèm theo vẻ xinh tươi hơn.

GIẢI PHẪU THẨM MỸ THUẦN TÚY

— Mất 2 mí, mũi dọc dừa, cánh mũi gọn,
cằm lẹm má núng đồng tiền, cằm chẻ, môi
trái tim, mắt bồ câu, căng da mặt, làm ngực
lớn, nhỏ, bụng phệ v.v..

QUÍ VỊ SẼ HOÀN TOÀN HÀI LÒNG VÌ :

— Đây là nơi quy tụ nhiều bác sĩ bậc nhất
Việt Nam và ngoại quốc, chuyên môn về thẩm
mỹ và giải phẫu thẩm mỹ đủ mọi ngành để
phụng sự tối đa cho sắc đẹp và sức khỏe
quý vị.

— Với các tiện nghi tối tân đúng theo
tiêu chuẩn y khoa.

— Với phòng tiện nghi có máy lạnh để
quý vị ở xa nằm lại.

— Với sự niềm nở ưu ái và mọi công
việc làm với nhiều công tâm của các chuyên
viên và phụ tá.

— Sau khi giải phẫu xong, có xe đưa về
tận nhà.

MỞ CỬA SUỐT TUẦN

Từ 8 giờ 30 sáng đến 20 giờ tối.

CẢM TẠ

Nhờ sự khéo léo, tận tâm của Bác sĩ **LÊ VĂN HIỂN** mà tôi có được cặp mắt và
môi rất hợp với khuôn mặt ngoài sự mong ước của tôi.

Tôi xin chân thành cảm tạ Bác sĩ **LÊ VĂN HIỂN** — Giám đốc kỹ thuật :

VIỆN GIẢI PHẪU THẨM MỸ

B.S. NCÔ VĂN HIỂU

(101 Công Lý — SAIGON)

NGUYỄN THÙY TRANG

207/45 Trần Bình Trọng (Chợ lớn)

XI-RÔ

PROMET

KNSố 129M/BYT/100DP

trị các chứng : **MẮT NGỦ HO SUYỄN**

PHONG NGỬA . NƠI MẸ ĐẠY.

Tâm sự bạn đời

Thề theo lời yêu cầu của đa số độc giả, mục Tâm Sự Đủ Buồn, Tiếng Nói Chiến Sĩ được lồng hợp lại vào trang Tâm Sự Bạn Đời. Xin bạn đọc đề gửi cho Tuần Báo Đời — Tâm sự.

«Đã hơn 8 năm lận lộn. Cháu buộc phải chấp nhận mọi hy sinh. Do đó riêng cháu, Cháu không thể đòi hỏi gì hơn được. Trái lại, đối với vợ con, cháu không muốn thấy bất cứ một ảnh hưởng hay thế quyền lực gì để buộc chúng nó phải hy sinh ngang hàng với cháu. Như thầy đã biết, chúng cháu phải lấy máu xương để đánh đổi từng khuôn vườn tấc đất.

Nhưng kể từ khi luật NCCR được ban hành (26-3-79) và cũng kể từ đó, theo luật, ta canh không còn phải góp thóc cho chủ đất nữa.

Gia đình cháu do đó lâm vào cảnh túng quẫn. Việc Lôi hoàn ruộng đầu một vài tháng hoặc nhiều lần cũng một năm là xong. Nào ngờ cho mãi đến hôm nay, ngót hai năm sau ngày luật được ban hành nhân chuyển về phép cháu được biết hồ sơ vẫn còn bị ngâm tằm ở Ty Điền Địa Châu Đốc. Thưa thầy theo cháu nghĩ, họ chờ đợi cái gì nếu không phải chờ đợi sự mặc cả.

Quá ức lòng nên cháu buộc phải nhờ đến thầy. Mong thầy hiểu cho trường hợp của cháu mà chuyển

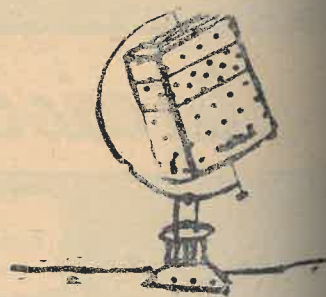
đạt hộ nguyện vọng qua là thỉnh nguyện thư gửi cho Phó TT và ông Tổng Trưởng Cải Cách Điền Địa. Cháu hy vọng rằng khi bức thư được đăng tải các giới chức có thẩm quyền liên hệ sẽ hiểu ra việc làm tác trách, của các cấp thừa hành để có biện pháp tương xứng, nhất là cụ Phó.

Từ rừng U Minh, bạn Phan Văn Địa đang chờ đợi ông Phó và ông Điền Địa. Nhân ngày 26-3 xin quí vị cứu xét.

Lính nghèo (KBC 6638).

«Tôi tự giới thiệu là độc giả trẻ trung thành với tuần báo Đời Tôi hàng mua tuần báo Đời nhờ đó tôi được may mắn có một bức tranh, hình chiếc nón sắt thủng lỗ và từ lỗ thủng đó một nhánh cúc vươn lên. Với tôi thực là một bức tranh hay và rất hay! Giờ đây khi viết những dòng chữ này gửi ông, bức ảnh đó đang được lồng khuôn trước mặt tôi và hãnh diện ngạo nghễ trên tường trong phòng tôi.»

TRẢ LỜI: Chúng tôi sẽ cố gắng làm vừa ý bạn khi xin được những bức ảnh của nhiếp ảnh gia Nguyễn Ngọc Hạnh sẽ in lên báo Đời.

học bổng

Trong tuần qua, Ty Quân Lý đã gửi học bổng kỳ III tới các bạn sau đây:

1) ĐỖ THỊ BÍCH NGỌC	Đà Nẵng	3.000đ
2) NGÔ BỘ	Quảng Nam	6.000đ
3) NGUYỄN ĐÌNH YÊN	Quảng Nam	6.000đ
4) BÙI THỊ THU SANG	Đà Nẵng	3.000đ
5) NGUYỄN ĐÌNH HY	Huế	3.000đ
6) NGUYỄN THỊ LỆ KHANH	Pleiku	3.000đ
7) VÕ VĂN BÌNH	Châu Đốc	3.000đ
8) TRẦN XƯNG	KBC 4277	3.000đ
9) HUỲNH NGỌC CHÁU	Ba Xuyên	3.000đ
10) LÊ THỊ TỐT	Châu Đốc	3.000đ
11) LÊ THIÊN THUYẾT	Huế	6.000đ
12) NGUYỄN ĐÌNH HÒA	Thừa Thiên	3.000đ
13) BÙI TÂN ANH	Quảng Nam	3.000đ
14) ĐÌNH PHAN THÁI	Châu Đốc	3.000đ
15) TRẦN DÂN	Qui Nhơn	3.000đ
16) NGUYỄN TRỌNG KÍNH	Long Khánh	3.000đ

SỮA BỘT THỤY SĨ **MATERNA**

Đầy đủ chất bổ dưỡng
dễ pha - mau tan - thơm
ngon - tinh khiết tốt như
sữa mẹ